



KIMURA REI


*Pillangó-
kisasszony*

K&H

KIMURA REI

*Pillangó-
kisasszony*

lath
KÖNYVKIADÓ

Szeged

DISCOVERING MADAM BUTTERFLY

Copyright ©2019 by Kimura Rei

All rights reserved

Fordította AGÁRDI KLÁRA

ISBN 978-963-267-457-5

Hungárián translation ©Agárdi Klára, 2019

Hungárián edition ©Lazi Könyvkiadó, 2019

Borítókép ©Profimedia-Red Dot Kft., 2019

A Lazi Kft. kiadása www.lazikiado.hu [info\(a\)lazikiado.hu](mailto:info@lazikiado.hu)

A kiadásért felel: a kiadó ügyvezető igazgatója

Lektor: Jeneiné Somogyi Judit, Juhász Ferenc

Műszaki szerkesztő: Tóth Attila, Szilícium Grafika Kft.

Borító: Csikász Katalin, Innovariant Kft.

Felelős szerkesztő: Hunyadi Csaba Zsolt

Készült a Pátria Nyomda Zrt.-ben

Vezérigazgató: Simon László

Tartalom

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

[Hetedik fejezet](#)

[Nyolcadik fejezet](#)

[Kilencedik fejezet](#)

[Tizedik fejezet](#)

[Tizenegyedik fejezet](#)

[Tizenkettedik fejezet](#)

[Tizenharmadik fejezet](#)

[Tizennegyedik fejezet](#)

[Tizenötödik fejezet](#)

[Tizenhatodik fejezet](#)

[Tizenhetedik fejezet](#)

[Tizennyolcadik fejezet](#)

[Tizenkilencedik fejezet](#)

[Huszadik fejezet](#)

[Huszonegyedik fejezet](#)

[Huszonkettedik fejezet](#)

[Huszonharmadik fejezet](#)

[Huszonnegyedik fejezet](#)

[Huszonötödik fejezet](#)

[Huszonhatodik fejezet](#)

[Huszonhetedik fejezet](#)

Epilógus

ELSŐ FEJEZET

A Csendes-óceán vizein aznap éjszaka vihar kerekedett. A hullámok dühödt erővel támadták az addig békésen haladó utasszállító hajót. A hatalmas, fehér óceánjáró, amely az előző héten még viszonylagos nyugalomban szántotta a hullámokat San Franciscótól Japánba tartva, most úgy himbálózott a vízen, mint egy tehetetlen játékszer.

A hullámok könnyörtelenül dobálóztak a hajóval, és a hajó kétszáznyi utasának a hangulata, de még a gyomra is megsínylette a kíméletlen hullámzást. Ijesztő volt szembenézni azzal, hogy valójában milyen semmiség volt ez a hatalmas hajó az óceán erejéhez képest, és az utasok a kabinjaikba bújtak a napokig dühöngő vihar elől.

Egyedül egy nyughatatlan fiatalember nem volt hajlandó a kabinjában ücsörögve várakozni. Harcolt a himbálózó hajóval és az ostorozó széllel. Éjszakánként felküzdötte magát a fedélzetre, bizonytalanul csúszkálva a nedves deszkán, amíg el nem ért a korláthoz, amibe aztán erősen belekapaszkodott. Valahogy úgy érezte, hogy nem maradhat a kényelmes kabinja által nyújtott biztonságban, és ezzel az éjszakai rituáléval kell büntetnie magát. Minél veszélyesebbek voltak ezek az éjszakai kirándulások, annál jobban érezte magát!

Ennek ellenére még ő is megborzongott, amikor a fedélzeten szembetalálkozott ezzel a hihetetlenül vad erővel, és megérezte, hogy mennyire könnyű lenne a dühöngő óceánnak egy pillanatnyi szeszély hatására elnyelni őket. Egy hirtelen villámcsapás és a vele jövő dübörgés úgy szántotta végig a fedélzetet, mintha teljes szívből meg akarta volna erősíteni ezt a félelemkeltő hangulatot.

- Az anyatermészet nem a legjobb oldalát mutatja most! - kiáltotta dühösen a fiatalember, miközben a hullámok okozta vízpermet, mintha tükristályokkal lett volna tele, úgy csapott le rá.

Ken Pinkerton tudta, hogy félnie kellene a vihartól, hiszen bármikor lecsaphat rá egy villám, vagy a hajó oly mértékben oldalra dőlhet, hogy ő menthetetlenül belesodródhat a hajót dobáló kegyetlen hullámokba, hogy ott örökre eltűnjön. Mégsem félt, mert a lelkét kínzó szorongás és gyötrelme oly mértékben uralta, hogy elnyomott benne minden más érzelmet, különösen a félelmet.

Gyorsan közeledtek Japán partjaihoz, és néhány nap múlva arra a földre teheti majd végre a lábát, amelyről az évekig tartó bizonytalanság és kétségek után alig néhány hónappal ezelőtt tudta meg biztosan, hogy része génjeinek és gyökereinek. Ken nyugtalan volt, mert valójában nem tudta, hogy mire számíthat, vagy hogyan változhat meg az élete, miután partot ér.

És megint, ismét azok a röpke képek. Gyakran megjelentek, amióta csak az eszébe jutott, kísértették őt ezek a felvillanások. Néha ez a megmagyarázhatatlan jelenség megijesztette, olyankor éjszaka felébredt, az anyja után kiáltozva.

- Anya! Anyu! Megint itt van az a hölgy!

Ezekben az álmokban mindig ugyanaz a nő jelent meg előtte, őt nézte, szemében büszkeség és könny ragyogott. Néha szeretetteljes gyengédséggel a karjaiban tartotta őt, és olyankor egy Ken számára ismerhetetlen, különös virág édes illata áradt belőle. Mielőtt eltűnt volna, egy fiatal lány édes, dallamos hangján énekelt neki. Ezek a látomások, függetlenül attól, hogy szépség és gyengédség áradt belőlük, elbizonytalanították és zaklatottá tették Kent, mert gyermek volt még, aki képtelen felfogni, hogy mi történik vele.

Amikor Ken kérdezgette az anyját az elméjében tárolt, elhalványodott emlékekkel kapcsolatos ismétlődő víziókról, Helen megpróbálta elhessegetni a kérdéseket, azt mondván: - Ezek csak álmok, Ken, semmi más. Mindenki álmodik, néhányunk gyakrabban, mint mások, hát csak feküdj vissza drágám, és aludjál.

De még gyermekként is feltűnt Kennek Helen furcsa, elhomályosuló tekintete, és hogy milyen gyorsan próbált témát változtatni, mintha megpróbálná elkerülni a válaszadást a kérdéseire. Pedig Helen máskor egyáltalán nem viselkedett így. Bármit is

kérdezett Ken, szívesen magyarázott neki mindenről, színesen és részletesen leírva a dolgokat.

Bármennyire is reménykedett az anyja, az álmok nem tűntek el. Ahogy Ken idősebb lett, a víziók hatására mindinkább erősödött a kíváncsisága, és valami nyugtalan vágy töltötte el. Ki volt ez a hölgy, és miért tartott vele szüntelenül az évek során? Volt valami, amit tudatni szeretett volna vele?

Néha azt kívánta, bárcsak végleg eltűnne, hogy soha többé ne kelljen látnia, mert ezek az álmok nyugtalanították, és arra kényszerítették, hogy önmagába merüljön éppen abban a korban, amikor csak arra vágyott, hogy szabadon szórakozzon. Nem akart semmibe komolyan elmerülni, úgy akart élni, mint gondtalan barátai. Ken ezekre a tizenéves élményeire gondolt, amikor egy másik ádáz vízpermet záporozta be az arcát, egy pillanatra elvakítva őt.

Zaklatottsága nem csillapodott, képtelen volt a fejében levő zűrzavartól megszabadulni. Visszaemlékezett, ahogy néha a hölgy láttán úgy érezte, hogy ő volt az anyja egy régen volt, elfeledett múltban. Ugyanakkor ezt képtelenségnek tartotta, hiszen tudomása szerint az ő anyja Helen Pinkerton volt!

Egy este, vacsora közben Ken nem bírta tovább, és így szólt a szüleihez: - Tudtok a visszatérő álmaimról, igaz? Az az asszony tegnap este megint eljött, és azt mondta nekem, hogy ő az anyám! Hát nem egy örület ez? Te vagy az anyám, és senkinek sem lehet két anyja! Ki ez a nő, miért nem megy el és hagy engem békén? Félek tőle!

- Mi történt veled, anyám? Nem érzed jól magad? - Ken hirtelen elhallgatott, aggódva tekintett az anyjára, ahogy a békés családi vacsorájukat hirtelen fuldokló hangok zavarták meg. Helen elgyötörten próbált felköhögni egy félrenyelt falatot. Az asszony anélkül, hogy bocsánatot kért volna, felállt és átfutott a szomszédos vendégszobába, hogy rendbe szedje magát, és míg Ken aggódva követte a tekintetével, észrevette, hogy az apja, Benjámín Pinkerton

teljesen elvörösödött, éppúgy, mint mindig, amikor valami miatt felbolydult és feszültté vált.

Amikor Helen néhány perc múlva megnyugodva visszatért az asztalhoz, nyilvánvaló volt, hogy nem óhajtja folytatni ezt a beszélgetést. Az erős érzelmi megrázkódtatás hatása elmúlt, és a vacsorát viszonylag normálisan és békében fejezték be.

Ken ösztönösen tudta, hogy többé nem hozhatja fel ezt a témát, mert valamilyen oknál fogva ez nyugtalanítja a családját, különösen az anyját.

Az évek múltával és az elit magániskola magas követelményeivel, hozzászámítva a felnövekvéssel járó izgalmakat, a figyelem ezekre a gyermekkori látomásokra, és a kíváncsiság, hogy megértse ezt a jelenséget elhalványult, fontosságát veszítette, és csak kevéssé hatott Kenre. De amikor valóban őszinte volt magával, Ken tudta, hogy soha nem felejtkezett el erről, és történhetett bármi is, az az asszony mindig vele maradt.

Ha el is tűnődött néha azon, hogy a bőrének miért sötétebb az árnyalata, mint az amerikai barátainak, vagy miért olyan mandulavágású a szeme, amire az egyik tanára az mondta, hogy keleties, Ken megtartotta magának ezeket a gondolatokat. Valahogy ösztönösen tudta, hogy ez egy olyan dolog, amit nem tudott volna nyíltan megvitatni a szüleivel, Helennel és Benjámin Pinkertonnal.

A hajó hirtelen erősen megdőlt. Ezúttal Ken keresztülrepült a fedélzeten és olyan erővel csapódott le, hogy majdnem megrepesztette néhány bordáját. Ezután úgy döntött, hogy ideje visszatérni a kabinja biztonságába. Életben kellett maradnia, és egy darabban elérnie Japánt, hogy küldetését be tudja fejezni, és megtalálhassa a válaszokat a kérdéseire. Törött bordák és csontok egyáltalán nem szolgálnának semmilyen célt!

Ugyanazon az éjszakán, mialatt kint tombolt a vihar, elővett egy elsárgult levelet abból a kifakult vörös szalaggal átkötött levélcsomagból, amit magával hozott az útra.

Benjámin Pinkerton adta a fiának ezeket a leveleket a halálos ágyán. Ken sokáig nem volt képes rábírní magát, hogy felbontsa és

elolvassa ezeket, félt megismerni a múltat. Egyszer aztán véletlenül megpillantott néhány sort, és azoknak a szavaknak a hatására még aznap éjszaka végigolvasta az összes levelet. Hajnalban már döntött, kilépett kényelmes életéből, és felült az első Japánba tartó hajóra.

- Kérlek, ne szólj egy szót se az anyádnak ezekről a levelekről - suttogta a haldokló Benjámín Pinkerton. - Sikerült előle rejtve tartani ezeket a hosszú évek alatt.

- Ígérem, apám - felelte Ken könnyes szemmel, miközben látta, ahogy az apja levegőért küszködik.

- Sharpless a Nagaszakiban levő amerikai konzulátuson dolgozik, és akárhányszor visszajött Amerikába egy látogatásra, mindig elhozta nekem a leveleket, amikor..., ezeket neked szánták, Ken, de én eldugtam előled. Bocsáss meg, fiam...

Benjámín Pinkertonnak elködösült a tekintete, és Ken tudta, hogy az apja már nem vele van, hanem valahol egy távoli vidéken, valakivel, akiről ő semmit sem tud, és akit lehet, hogy sohase ismer meg.

A következő napon Benjámín Pinkerton elhunyt, magával vitte a sírba a levelek titkát. Ken magára maradt, hogy felkutassa a levelek eredetét.

A vad viharban himbálózó hajó kabinjában Ken végre erőt vett magán, és újra ki merte bontani a levélcsomagot. Lassan, enyhén remegő kezekkel vette elő az első levelet a csomagból, és olvasni kezdte.

„Én kedves Dzsinszeim, ma lettél ötéves, és én már négy hosszú éve nem tartottalak a karjaimban! Egy anya megtörhetetlen szeretetével és gyengédségével gondolkodok rád minden nap, vérre a véremből... Egész nap arról ábrándoztam, hogy vajon mit csinálhatsz ma? Boldog vagy, kisfiam? Kaptál sok ajándékot? Ha itt lennél velünk Nagaszakiban, Szuzukival megcsinálnánk a japán vörös születésnap rizst számodra... és aztán templomba mennénk születésnap áldásért, te pedig a legjobb ruhádat viselnéd..

Ken érezte a vér lüktetését a fejében, ahogy a leveleket olvasta egy olyan asszonytól, aki a fiát Dzsinszeinek hívta. A bizonyosság

szétáradt benne.

- Édes istenem! - nyögött fel - Hiszen én vagyok Dzsinszei!

✧ MÁSODIK FEJEZET ✧

Nagaszaki határában, egy dombtetőn állt az egyszerű, barna és fehér színű kis fagerendás ház. A házból a kikötőre is rá lehetett látni. A kert büszkesége egy kis tavacska volt, amiben színes koi díszpontyok^[1] nyüzsögtek. Mint egy őrszem, úgy állt a kertben egy hatalmas fa, és tavaszoként, a virágzás idején néhány napra a koronája cseresznyevirág-özönbe burkolódzott. Nyáron békés, harmóniát árasztó, zöld lombkoronával őrködött a kert felett, aztán ősszel a leveleit lehullajtva, télre hó fúttá, csupasz ágakkal állt a vártán.

A japán díszcseresznye csodálatos lombkoronája alatt egy másik világból származó kőszobor állt, egy nyugatról származó asszony csecsemővel a karján, igazi madonna-szobor. Ez, a körülötte levő, díszes európai ruhákat viselő, táncoló lányok gyülekezetét formázó alkotásokkal együtt kirívó ellentétben állt az egyébként teljesen hagyományos japán ház és kert stílusával.

A szobrokat a ház tulajdonosa, Micue Koiva kapta néhány évvel ezelőtt, az akkor egy hónapot a kikötőben töltő európai kereskedőnek nyújtott szívességéért. Ez a szoborcsoport Micue büszkesége és öröme volt. Úgy tekintett rájuk, mint ablakokra, amik egy Japántól távoli világra nyílnak, és ahova reménytelenül vágyott eljutni.

Micue tiszteletre méltó hírnévvel rendelkező kereskedő volt, aki jól gondoskodott a családjáról, habár a családból senki sem tudta, hogy mivel kereskedett tulajdonképpen, vagy talán egyikőjüket se érdekelte ez annyira, hogy rákérdezzenek. Amikor a szokásoknak megfelelően huszonöt éves korában nősülnie kellett, feleségül vette Szacsijót, egy gyermekkori barátját, mielőtt a szülei akaratának megfelelően egy elrendezett házasságba^[2] kényszerült volna. A házasságból kis korkülönbséggel két gyermek, egy kisfiú és egy kislány született, amikor is Szacsijo határozottan kijelentette, hogy a teste nem bír el újabb terhességet. Semmiféleképpen sem lehetett

meggyőzni arról, hogy több fiúra van szüksége a Koiva családnak, és rávenni egy újabb gyermek kihordására.

Igaz, hogy Micuét csodálták az erős, egészséges fiáért, aki majd a család nevét viszi tovább, de ő a gyönyörű kislányát szerette mindenkinél jobban.

Amint Mika elég idős lett, az apja még Szacsijo megrovását is vállalva, miszerint nem úrilánynak megfelelően neveli a gyermeket, rendszeresen elvitte őt a bátyjával együtt kirándulni és halat fogni. Azokon a szeles, nyári napokon, amikor a fiú a színes sárkányát reptette a ház mögötti mezőn, Micue gondoskodott arról, hogy Mikának is legyen saját sárkánya, és versenyezhesen a bátyjával.

A nyár utolsó napjainak egyik kellemes, meghitt hangulatú délutánján Micue a lányában gyönyörködött. A gyermek úgy táncolt a kertben lévő kőszobrok körül, mintha ő lenne az egyikük. Táncolás közben egy gyönyörű, fényes sárga pillangó szállt Mika hajára, olyan volt ott, mint egy hajdísz.

- Nézz rám, apám - kiabált a gyerek. - Egy cso^[3]! Cso, cso! Csocso lettem, egy pillangó!

- És ettől fogva a te neved most már Csocso lesz - jelentette ki ünnepélyesen Micue azon az idilli nyárvégi napon. Álmában sem gondolta volna, hogy az ekkor oly könnyedén adott becenevet egyszer még az egész világ ismerni fogja. Elképzelése sem lehetett arról, hogy a gyermek valamikor majd híressé válik, és a nevét oly messzi tájakon is ismerik majd, amelyek létezéséről nekik még csak fogalmuk sem lehetett akkor.

A pillangó felreppent, néhány percig körbelibegte a kislányt, majd könnyedén tovaszállt, mint aki a dolgát sikeresen bevégezve nevet adott a gyermeknek. A lányka utánafutott, nem akarta elveszíteni az új barátját, de a pillangó egy bokornál eltűnt.

A gyönyörű pillanat véget ért, és a kislány könnyekben tört ki, nem akarta elengedni a varázslatot. Csak akkor engedett fel, amikor a sírását meghallva az anyja megjelent a kedvenc vörösbab csemegéjével, amiről később a felnőtt Csocso így beszélt: „....

megolvad a szádban és a létező legédesebb ízeket érzed, miközben lenyeled a falatot.”

Amikor Szacsijo megtudta, hogy mi a lánya új beceneve, igen határozottan a férje tudomására hozta egyet nem értését, mivel a pillangók gyengék és haszontalanok.

- Ne ültess szeszélyes ábrándokat a gyermek fejébe, Micue - korholta a férjét. - Mi gyakorlatias emberek vagyunk, két lábbal állunk a földön, és így kell a gyermekeinket is felnevelnünk!

- Mika-csan^[4] - egy lánygyermek, így meg kell tanulnia, hogy jó feleséggé és anyává váljon, amikor felnőtt. A dolgok így vannak kialakítva, Micue, ezt el ne felejtse!

Végül, hogy elkerüljék Szacsijo rosszállását és haragját, Csoco a titkos becenevükké vált, amelyet Mika és az apja csak egymás között használtak.

Micue mindennap elment dolgozni, a kereskedelmi ügyeit intézte, Szacsijo meg felügyelt a háztartásra és vigyázott a gyerekekre, amíg ők bent a házban vagy kint a kertben játszottak. A kislány, Mika szeretett a nyugatról származó kőszobrok között játszani, gyakran úgy tett, mintha ő is egyikük lenne.

Abban az időben egyre több hajó érkezett Nagaszaki kikötőjébe, és Szacsijo már nem engedte, hogy a gyermekei az utcán játsszanak. Ezek a hajók többnyire nyugatról származó férfiakat hoztak a fedélzetükön, habár időnként egy-egy nő is megjelent köztük. Az idegenek a városban maradtak egy-két hétre, majd továbbindultak. De aztán egyszer az egyik csoport egy újonnan befutott hajóról eladó földet meg tartózkodási helyet keresett, és egyértelmű volt, hogy nem fognak hamarosan elmenni.

- Keresztény misszionáriusoknak nevezik magukat - jelentette be Micue. - Azt beszélnek az emberek, hogy a saját templomukat akarják itt felépíteni, ők ezt egyháznak nevezik, és megpróbálják elterjeszteni a vallásukat, a kereszténységet itt, Japánban. De jönnek majd kereskedőhajók is, amiknek az utasai üzletelni próbálnak majd.

- De miért itt, Nagaszakiban? - tiltakozott Szacsijo. - Olyan békésen élünk itt, és a gyermekeink biztonságban vannak. Mi nem akarjuk, hogy ezek az idegen emberek idejöjjenek és hirdessék a saját vallásukat! Nekünk úgy jó, ahogy most vagyunk, és nem akarunk semmit megváltoztatni!

- Sokan jönnek ide, mert az Edo-kormány nem engedi meg, hogy belépjenek a fővárosba, és így délen, Nagaszakiban próbálkoznak. De nézzük a dolgok jó oldalát, ezek a hajók üzletet hoznak a városba, az idegenek telkeket vásárolnak meg, és feltöltik a bárakat meg az éttermeket - válaszolta Micue. - Szóval nem minden annyira rossz, Szacsijo!

- Én nem hiszem, hogy ebből bármi jó fog kisülni! - ragaszkodott a véleményéhez Szacsijo. - Nézd csak meg, hogy hány új gésaház nyílt meg a kereskedelmi hajók miatt! Csak menj körbe a Marujama negyedben, hogy lásd, milyen változásokat hoztak eddig a közösségnek!

Micue ráhagyta a feleségére, nem vitatkozott tovább. Elég gondja volt, komolyan aggódott egy sikertelen üzlet miatt, ami potenciálisan pénzügyi összeomlást jelenthetett a számára. Senki sem láthatta előre, hogy az a teherszállító hajó, aminek a rakománya a növekvő létszámú külföldi ellátását célzó áru volt, és amibe nem elég, hogy mindenét befektette, hanem még kölcsönt is vett fel rá, elsüllyed a Japánba tartó úton.

Micue mindenét elvesztette, és életében először eladósodott.

- Nem ennek kellett volna történnie - sóhajtott fel. - A rakományt háromszoros áron lehetett volna eladni a külföldieknek, vissza tudtam volna fizetni a kölcsönöket, és még szép nyereségünk is lett volna.

Nehéz szívvel nézte a családját, akik a vacsora után békés nyugalomban üldögéltek az irori^[5] melegénél szerény, de kényelmes otthonukban. Mi lesz, ha minden más megoldás meghiúsul, és még az otthonukat is elveszik tőlük az adósságainak a rendezése fejében?

Micue figyelte, ahogy a kis kedvence, Csocso a bátyjával játszik, és összeszorult a szíve. Mi fog történni a lányával, ha elveszítik az

otthonukat? Most töltötte be a tizenhatodik évét, és az apa nem tudta elviselni a gondolatot, hogy ezt az édes kis ártatlan arcot a szorongás csúfítsa el, amikor a világa hirtelen összeomlik majd körülötte.

A közelmúltban Szacsijo felvetette a házasság témáját, de Micue a sarkára állt, és határozottan megtagadta a lánya meghirdetését a házasságközvetítőkön keresztül, hogy azok hajtsák fel nekik a jó családi háttérrel meg vagyonnal rendelkező legjobb ajánlattevőket.

- Esetleg egy-két év múlva, de tizenhat évesen még túl fiatal - jelentette ki határozottan, ritkán használt családfői hatalmát gyakorolva.

Holnap, döntött Micue, elmegy a hitelezőihez és időt kér az adósságai rendezéséhez. Még ha a kikötőben kell is dolgoznia a külföldieknek, hogy vissza tudja fizetni az adósságokat, akkor is mindent megtesz majd, függetlenül attól, hogy Szacsijo mennyire ellene van az idegeneknek. Nem volt semmi más elképzelése, mi egyebet tudna tenni.

A legfontosabb, hogy Csocso sohase tudja meg, milyen nehéz idők köszöntöttek rájuk. Micue nem tudta volna elviselni, hogy a szeretett lánya akár csak egy napot is szorongjon vagy aggódjon az omladozó biztonságuk és a szerencsétlenségük miatt.

Mint egy gyönyörű pillangó. Az ő életét is napsütés, derű és öröm kell, hogy betöltse...

✧ HARMADIK FEJEZET ✧

Ameddig csak bírta, Micue eltitkolta a pénzügyi katasztrófát Szacsijo elől, de az asszony végül rájött, amikor már a napi kiadásokat se tudta fedezni.

- Hogyan juttathattál minket ilyen helyzetbe? Ugye megmondtam, hogy soha ne menj közel ezekhez az idegenekhez, ne is kereskedj velük. De nem hallgattál rám, és most mindent elvesztettél, szégyent hoztál a családotra. Hogyan tudok én most már bárkinek is a szemébe nézni? - Az asszony kétségbeesésében napokig csak zokogott meg panaszkodott, végül még a gyerekek is megrémültek.

Kizavarta a férjét a közös hálósobájukból, az csak a nappaliban aludhatott egy vékony futonon. Esténként Csocho ott ült az apja mellett, csendesen nyugtatgatva őt, lelki támogatást adva neki ezekben a nehéz időkben.

Néhány nappal később Micue elment a mólóra, ahol kapott munkát: szállítmányokat rakodott be az ott kikötő hajókba. Félretette a büszkeségét, amit bántott, hogy egy sikeres kereskedőből kikötői rakodómunkás lett, de így legalább mindennap volt étel a családja asztalán, és lassacskán elkezdte kifizetni az adósságokat is.

Csocho fiatal szíve majd' megszakadt, látván az apját esténként hazatérni a munkából, ahogy alig bírt a fáradságtól megmozdulni is, miközben meleg vízben áztatta a bőrkeményedéses kezét, és a ruhája szaglott a számára szokatlan, kemény fizikai munka izzadságától. Anyja hajlíthatatlan keménysége és képtelensége a megbocsátásra még rosszabbá tette a helyzetet, így Micue helye a nappali vékony futonján véglegesnek tűnt.

- Biztos, hogy van valami, amit én is tudnék tenni, hogy segítsek pénzt keresni a családnak - mondta Csocho zaklatottan a bátyjának. - Olyan tehetetlenek érzem magam, amikor látom, hogy mennyire küzd az apám.

- Mit tehetnél, Mika? - kötekedett vele a fiú. - Csak egy lány vagy, így nem tehetsz semmit. Nézd csak meg, amikor én felnövök, és én segítek majd apánknak a család eltartásában! A lányok nem tudnak mást csinálni, mint férjhez menni és gyereket szülni!

- Mire te felnősz, már túl késő lesz, apánk addigra halálra dolgozza magát - válaszolta Csocso szomorúan. Nem volt kedve vitatkozni a bátyjával, bármennyire is elkövetett az mindent, hogy bosszantsa.

Egyébként meg a bátyjának igaza volt, tényleg nem nagyon volt lehetőség arra, hogy egy tizenéves lány a hagyományos Japánban segíthesse a családját, kivéve...

Mostanában Csocsót a hagyományokkal szemben álló, lázongó gondolatai eljuttatták odáig, hogy talán mégis csak lenne valami, amit ő is tehet.

Néhány nappal ezelőtt egy olyan városrészbe vándorolt el, amiről tudta, hogy nem szólhat az anyjának, mert az határozottan megtiltotta volna, hogy odamenjen. A Marujama negyed volt az, amelynek sikátoraiban egyik teaház a másikat érte, és ahol csinos, fiatal lányok színes kimonókban teát szolgáltak fel a vendégeknek, és csacsogtak velük fizetségért meg bőséges borralalókéért cserébe. Csocso beszélgetett az egyik lánnyal, és rájött, hogy csábítóan magas összegeket lehet ezzel a munkával hazavinni.

Mika nem értette, miért utasítana el az anyja egy ilyen helyet. Végül is úgy tűnt, hogy azok a hölgyek nem csináltak semmi rosszat, csak teát és édes süteményeket szolgáltak fel, meg beszélgettek a vendégekkel, igaz, a legtöbb vendég férfi volt. Könnyű munkának tűnt, és biztos volt benne, hogy a lányokat jól megfizették azért, hogy a vendégeket boldoggá tegyék. Nem volt ebben semmi rossz vagy erkölcstelen!

Csocso a következő néhány napban többször is odament, figyelte az életet a teaházakban, aztán egy ötlet kezdett kialakulni a fejében. Talán ez egy olyan munka, amivel tudna a családjának segíteni, és az apjának nem kellene annyi időt a dokknál tölteni. Végül is már tizenhat éves volt, és tudta, hogy van olyan szép és kedves, mint a teaházban dolgozó lányok.

- Csak a holttestemen keresztül! - visított fel Szacsijo, amikor Mika szóba hozta az anyjának az ötletet. - Nem elég baj az, hogy apád egy sikeres kereskedőből közönséges rakodómunkássá vált, most meg a lányom teaházban akar dolgozni egy Marujama-beli sikátorban?

Az anyja heves ellenállásával nem tudott szembeszállni, így hát Mika kénytelen volt magába fojtani az ötletet, és a család továbbra is küszködött a megélhetésért.

Aztán azon a végzetes délutánon Mika arra tért haza, hogy az anyja sikoltozva rohan ki a szobájából, a kimonóját kétségbeesetten szaggatva magáról. Mika épp időben ért oda Szacsijóhoz, hogy megakadályozza, mielőtt az teljesen letépte volna magáról a ruhát épp a bejárati ajtónál.

- Mi baj van, anyám? Mi történt?

Mintha egy jeges kéz szorította volna össze a szívét, hiszen valami borzalmas dolognak kellett történnie, ha az ő általában higgadt és fegyelmezett anyja így viselkedett.

- Az apád! Istenem, az apád! Segítsenek kérem, segítsen valaki! - jajgatott Szacsijo, miközben a hálószoba felé mutogatott.

Mika csak akkor vette észre, hogy az anyja keze és a karja csupa vér. Megpróbált nyugodt maradni, miközben majdnem fellökte a síró asszonyt, ahogy elrohant mellette és a szobába futott.

Vér... mennyi vér mindenütt...

Mika sikoltozni kezdett, amikor meglátta az apját egy futonon fekve, miközben a futón egyre vörösebbé vált a kiömlő vértől. Apja felmetszett hasából kilátszottak a belső szervei.

- Irgalmas ég, segítség, segítsen már valaki! Apám harakirit követett el!

Mika oda akart menni az apjához, hogy megkérdezze: „De hát miért? Miért? Miért?”, de nem tudta összeszedni magát, hogy az apját körülvevő vértengerbe belelépjen.

Futó léptek zaja dübörgött, ahogy a szomszédok Szacsijo sikolyaira felfigyelve odarohantak segíteni.

Az utolsó, amit Mika még észlelt, mielőtt elájult volna, az a szomszédok ismerős hangjainak suttogása volt és egy vékony vérpatakocska, ami már elért a lábához.

Amikor magához tért, Mika a szobájában találta magát, egy tiszta, száraz futonon feküdt, a házban pedig kísérteties csend honolt.

Zavartan felállt, a teste reszketett. Fejében dübörögtek a kérdések... Hol van mindenki? Miért van olyan csend? Mióta fekszik ott ájultan? Hova vitték az apját?

Talán ez az egész csak egy álom volt? De a még mindig erősen érezhető vérszag azt sugallta Mikának, hogy mindez valóban megtörtént...

- Gyűlölöm magam! - Mika sírni kezdett. - Hogyan lehettem olyan gyenge, hogy képes voltam elájulni, amikor az apámnak, az én szeretett apámnak szüksége volt rám? A legszükségesebb pillanatban még csak arra se voltam képes, hogy odamenjek hozzá, vagy, hogy megérintsem! Nem mertem rágondolni, hogy a vére esetleg a kezemre kerül!

Felkészülve a legrosszabbakra odalopózott ahhoz a szobához, ahol az apja elkövette a harakirit. Reszketett, ahogy meglátta, hogy a helyiséget teljesen rendbe tették. Nem volt semmi nyoma az alig néhány órája történt tragédiának, kivéve a sietve kitisztított tatamit, amin még meglátszott a nyoma egy hatalmas vérfoltnak.

- Csak egy álom volt, és az apám most is életben van? - sírt fel megint a fiatal lány. Aztán megrázta a fejét, a tatamin látható hatalmas folt azt mondta neki, hogy mindez megtörtént, és az apja már nem volt közöttük. Jól ismert tény volt, hogy azok a japánok, akik harakirit követtek el, nem éltek túl azt.

Hova vitték Micuét és hol van Szacsijo?

Mika nem tudta, hogy meddig ült a padlón, a falnak dőlve, miközben a levegőben enyhe vérszag terjengett. Megpróbált felkelni, de a végtagjai nem engedelmeskedtek.

A nappal világossága már halványult, amikor meghallotta, hogy finoman nyitják a bejárati ajtót, és Reiko oba-csan^[6], a két házzal

arrébb lakó melegszívű családjára csoszogott be a szobába.

- Mika-csan - kiáltotta. - Reiko oba-csan vagyok, bejöhettek?

Az asszony meleg hangja hallatán hirtelen erő töltötte el Mikát, felugrott, és a váratlan mozdulatától meglepődött idősebb nő karjaiba vetette magát. A japánok nem szerették nyilvánosan kimutatni az érzelmeiket, de Reiko legyőzte az ellenérzéseit, és átölelte a feldúlt fiatal lányt, megadva neki a vigasztalást, amire oly nagy szüksége volt.

- Az apádat elvitték a templomba - mondta Reiko csendes hangon, ahogy az megfelelő volt egy olyan családnál, ahol haláleset történt.

- És az anyám meg a bátyám?

- Mindenki ott van, Mika-csan. Anyád megkérte a templomot, hogy legyenek könyörületesek, adják meg apádnak a halottnak járó szertartásokat, és a templom vezető szerzetese beleegyezett.

- Mindannyian tudjuk, hogy milyen nehéz időszakot él át a családot, így mindenki segít, hogy az apád megfelelő temetést kaphasson. Amint készen állsz, megyünk a templomba, hogy az apáddal legyél.

Micué t lemosták, fekete kimonóba öltöztették, és már a templom kis temetkezési helyiségében volt elhelyezve egy egyszerű, fából készült koporsóban, amikor Mika megérkezett Reiko obacsannal.

Szacsijo csendesen zokogott a férje koporsója mellett, Mika testvére ott ült, fejét lehajtva, néma csendben.

Mika nehéz szívvel, kiszáradt szemmel, bánattól sújtottan nézett az apja arcába. Egyetlen sminkművész sem tudta volna elsimítani azokat a fájdalom és maró kín által okozott ráncokat Micue arcáról, amit akkor szenvedett el, amikor szisztematikusan kibelezte magát, hogy véget vessen annak az életnek, amit már nem volt képes elviselni.

- Miért tetted ezt, apám? Hogy hagyhattál minket magunkra? Nem tudtad, hogy mennyire szeretlek és tisztellek, mindegy, hogy sikeres kereskedő vagy egy dokkmunkás vagy-e? Soha nem mondtam el

neked, és most már túl késő! - suttogott kétségbeesetten a fiatal lány a halott apjához.

Egy gyengéd fuvallat meglebbentett néhány hajszálat Micue magas homlokán, és Mika szíve megdobbant. Meg volt győződve róla, hogy az apja meghallotta a lány elgyötört hangú imáját az iránta érzett szeretetéről és tiszteletéről.

A férje temetését követő napokban és hetekben Szacsijo mély depresszióba süllyedt. Alig nyúlt az ételhez, amit Mika készített számára. A napok hetekké és hónapokká váltak, de Szacsijo még mindig nem tudta összeszedni magát a családot ért hihetetlen balszerencse és Micue tragikus harakirije miatt. Szégyenkezett maga miatt, és szégyenkezett azért is, mert tudta, hogy mindenki arról beszél a városban, hogy mi történt velük.

Egy nap Mika arra tért haza, hogy az anyja eltűnt. Hátrahagyott levelében Szacsijo egyszerűen csak annyit írt, hogy feladta az evilági vágyakat és törekvéseket, és egy, az Okutama-hegyek mélyén elbúvó, távoli kolostorba ment, hogy élete végéig meditálhasson és megbocsátást nyerhessen az összes elkövetett bűnéért, amelyek ilyen súlyos szerencsétlenséget hoztak a családjára.

Mika mindössze tizenhét évesen egyedül maradt, és ettől kezdve csak magára számíthatott. A bátyja még nem sokkal az apja halála után Tokióba ment, hogy munkát keressen, és maga mögött hagyja Nagaszakit minden rossz emlékével együtt. Akkor arra ösztönözte Mikét, hogy tartson vele ő is, kezdjenek együtt új életet Tokióban, de Mika nem tudta egyedül hagyni Szacsijót az akkori állapotában, hát úgy döntött, hogy marad.

Valamikor ő volt Csocho, a drága pillangó, az apja kincse, aki megígérte neki, hogy megvédi, és aki végül elhagyta őt. Valójában mindenki elhagyta őt. Az édesanyja üzenetére esett egy nagy könnycsepp, és egy másodpercre Mika keze összezárult a kés hideg acélján, felvillant benne a gondolat, hogy dzsigait^[7] követ el magán. Nem maradt semmi, amiért érdemes lett volna élni... mindenki eltűnt... van egyáltalán olyan munka, amit elvállalhatna, hogy fenn tudja tartani magát?

Aztán eszébe jutott a Szakura teaház és a lehetséges ottani foglalkoztatása. Éppen néhány napja ajánlott neki ott munkát a tulajdonos gyönyörű és jószívű asszisztense, Csieko, aki mindig is szerette Mikát. Talán Csieko és a tulajdonos, Szajuri védőszárnyai alatt mégiscsak képes lenne talpon maradni. Mika ujjai meglazultak a késen, és az a padlóra esett.

Csoco-szan élete nem fejeződött be azon a napon. A sorsa az volt, hogy éljen.

- Holnap elmegyek, meglátom Csieko-szant^[8], és elfogadom az állásajánlatát - ez volt Mika utolsó gondolata, mielőtt álomba sírta magát.

A világias gondolkozású Szacsijo nem maradt sokáig a csendes kolostorban, rövid időn belül leborotvált fejjel^[9] visszatért, és őszintén elnézést kért a lányától, amiért magára hagyta őt.

Mika azonnal megbocsátott neki, annyira boldog volt, hogy ismét az édesanyjával lehet, és így nem kell többé egyedül lennie egy olyan házban, amely tele van fájdalmas emlékekkel a közelmúlt tragédiájáról.

Viszonzásképpen a sokkal alázatosabb és büntudatosabb Szacsijo minden további nélkül hozzájárult ahhoz, hogy Mika munkát vállaljon a Szakura teaházban, így végül a béke visszatért a családba.

✧ NEGYEDIK FEJEZET ✧

Néhány nappal később a szorongó Mika elindult hazulról, hogy megkezdje a munkát a Szakura teaházban. Eleinte olyan ideges volt, hogy a legkisebb neszre is megugrott. Eddig még soha nem szolgált fel teát másnak a családján kívül, és azon aggodalmaskodott, hogy mi lesz, ha leforrázza valamelyik vendéget véletlenül a teával? Mi lesz, ha a vendégeknek nem tetszik, mert nem elég csinos és kedves? Mi lesz, ha...? Fejében ezernyi gondolat kavargott, azokról a dolgokról, amik rosszul sülnének el.

Sokáig téblábolt az új munkahelyének a bejáratánál, készen arra, hogy elfusson, ha elfogy a mersze.

- Üdvözlünk a Szakura teaházban! Te vagy Mika, az új lány? - Egy kellemes, muzsikáló hang zavarta meg a gondolataiban, miközben a bejárat ajtót valaki, apró harangok és gyöngyök édesen hangzó csilingelése közben finoman félrehúzta. Egy gyönyörű, elegáns, rózsaszín és kék kimonóba öltözött hölgy lépett ki és üdvözölte Mikát, mielőtt az elfuthatott volna.

A hölgy arca ugyanolyan bájos volt, mint a mosolya, egy olyan asszonyé, aki hozzászokott, hogy egy nehéz nap után betérő vendégeinek az arcáról a ráncokat elsimítsa. Ez a teaház Nagaszaki legnépszerűbbje volt, annak ellenére, hogy a lányoknak szigorúan követniük kellett a magatartásukban egy íratlan erkölcsi kódex szabályait.

Mika lenyűgözve és bámulattal csodálta Szajuri Mijamotót, a Szakura teaház kiváló és rendkívül sikeres tulajdonosát. A nőből sugárzó derűs harmónia pillanatok alatt megnyugtatta a zaklatott lányt.

Később Mika felismerte, hogy a látszólag szelíd és kedves hölgy külseje mögött egy kiváló üzletasszony rejtőzik, és még nagyobb csodálattal adózott neki.

Mikor a Nagaszaki kikötőjébe rendszeresen érkező hajókról egyre több hangoskodó, erőszakosan viselkedő idegen kezdett érkezni a teaházába, a mindig találékony Szajuri nem utasította el őket. Űgyesen kigondolta a dolgot, és hozzáadott a házhoz egy nyugatias stílusú mellékszárnyat a külföldi vendégek számára, ily módon „elkülönítette” őket, és ott annyi engedély nélküli beszállítótól szerzett sört meg más, nyugatról származó italt fogyaszthattak, amennyit csak akartak. Ilyen volt Szajuri Mijamoto okos üzleti taktikája, menteni egy helyzetet oly módon, hogy ugyanakkor mindenki nyerjen rajta!

Mika megtanulta, hogy nemcsak teát szolgálnak fel. A teaháznak bőséges szaké kínálata is volt, a vendégek kedvüknek, ízlésüknek és zsebüknek megfelelően választhattak a különböző fajtákból. Hasonlóképpen elfogadta azt a tényt is, hogy azt is elvárták a lányoktól, hogy csatlakozzanak a vendégekhez, legyenek részesei a könnyed tréfálkozásoknak, és kapcsolódjanak be a társalgásba, ha épp azt kívánták tőlük. A lányokat felkészítették arra, hogy szimpátiával bánjanak azokkal a vendégekkel, akiknek problémáik voltak otthon vagy a munkában, hogy jobban érezzék magukat, és úgy távozzanak, mint akiknek a „gondját viselték”.

Szajuri nagyon szigorúan vette azt a szabályt, hogy a vendégekkel való kapcsolat nem tartalmazhatott mást, mint esetlegesen egy kis enyhe flörtölést vagy tréfálkozást, és kifejezetten nem volt szabad a vendégeket arra bátorítani, hogy megérintsék bármelyik lányát is, vagy szerelmes gondolatokat kezdjenek forgatni a fejükben.

- Vannak olyan helyek, ahol megengedik az ilyesfajta viselkedést, de nem a mi teaházunkban! - és határozottan beavatkozott, ha bármelyik vendég néhány pohár szaké hatására túllépte a megszabott határt.

Mindenesetre ezeket a közbelépéseket olyan bájosan és művészi módon hajtotta végre, hogy a vendégek elszégyellték magukat és nem győztek eléggé szabadkozni, hogy a kegyes Szajuri megbocsásson nekik a ballépésért!

Azok, akik többet akartak kapni a teaház lányaitól, eltávoztak, és Szajuri hagyta őket elmenni. Végül is rengetegen voltak, akik élvezték a Szakura teaház finom szórakoztatását, és előnyben részesítették ennek minőségét a Marujama negyed bárjainak silány hangoskodásával szemben, így soha nem kellett aggódnia. Mika meglepetésére még olyanok is voltak, akik visszatértek, miután kipróbálták a többi helyet a Marujama negyedben, mert többre becsülték Szajurinak meg a lányainak azt a képességét, amivel a vendégek jóllétéről gondoskodtak, és élvezték az ott nyert harmóniát.

Mika mindig vágyott rá, hogy legyen egy nővére, és úgy érezte, hogy Szajuri-szanban végre megtalálta azt. Boldogan sajátította el mindent, ami része volt annak a szerteágazó és lenyűgöző művészetnek, ami a jó és ügyes gésa sajátja volt.

A barátságos és jólelkű Szajuri megértette a fiatal beosztottja családjának kétségbeejtő pénzügyi helyzetét, és bőségesen megfizette Mika munkáját. Az így keresett pénzt Mika büszkén vitte haza minden második héten, és tapintatosan átadta az anyjának.

Ez a kéthetente érkező pénz és annak megértése, hogy a Szakura teaház nem engedte meg a vendégeknek, hogy molesztálják a teázóban dolgozó lányokat, kiengesztelte Szacsijót, és Mika továbbra is dolgozhatott a teaházban anélkül, hogy ezen vitatkoznia kellett volna az anyjával.

- Néha magam sem tudom, hogy vagyok képes betartatni a magatartási kódexet a mi látogatóinkkal egy olyan örömnegyedben, mint Marujama, és a vendégeink ennek ellenére mégis inkább minket választanak - mélézgatott Szajuri azokban a csendes pillanatokban, amikor az utolsó vendég is eldülöngélt, és ők végre leülhettek egy csésze teára hazamenetel előtt.

Mika ezeket a pillanatokot szerette a legjobban, mert ilyenkor Szajuri csak az övé volt.

Azokon az éjszakákon, amikor már túl késő volt Mika számára, hogy egyedül hazamehessen, ott aludt egy kis szobában a teaház hátsó részén, amelyet Szajuri éppen ilyen alkalmakra tartogatott a lányai számára. Mika inkább maradt a derűsen vidám teaházban,

mint hogy hazamenjen, ahol csak a sötét múlt szomorú és rettenetes emlékei várták. Szajuri még azt is felajánlotta, hogy maradjon nála, ameddig csak akar, de Mika nem hagyhatta egyedül az édesanyját. Havonta néhány éjszaka abban a kedves, derűs szobában volt minden, amit megengedhetett magának.

- Azt hiszem - folytatta Szajuri, szokásához híven megválaszolva a saját kérdését -, sok olyan magányos férfi van, akiknek egyszerűen csak szükségük van valakire, hogy beszélgethessenek és nevetgélhessenek vele egy keveset, mielőtt hazamennének a családjukhoz!

- Igen - értett egyet Mika. - Ott van például Taito-szan, majdnem minden este eljön ide, hogy igyon és beszéljen az itteni munkájáról, meg a Tokióban maradt feleségéről és két lányáról. Látom, hogy hiányzik neki a családja, és ezért jön ide. Még azt is mondta nekem, hogy emlékeztetem őt az egyik lányára!

- De ha őszinték vagyunk magunkkal, Mika-csan - mondta Szajuri megnyerő, nyájas stílusában -, nem tudom, hogy folytathatjuk-e így mindörökké. Végére is, ez itt a Marujama, Nagaszaki népszerű örömnegyede, és mostanában egyre több vendégünket látom, hogy átmennek a gaidzsinok^[10] részére felállított terembe, mert ott többet ihatnak. Már azt is láttam, hogy bemennek máshova a sikátorban, olyan helyekre, ahol nincs semmi megkötés vagy korlátozás a lányokkal kapcsolatban. Nem engedem, hogy a Szakura teaház bordélyvá váljon, függetlenül attól, hogy mennyit veszíthetünk ezzel. Ne aggódj kicsim, mert úgy néz ki, hogy most még minden rendben van. Amikor eljön az az idő, hogy mi leszünk ennek a teaháznak az egyedüli vendégei, akkor lesz itt az ideje, hogy visszavonuljunk. Te, Mika, találni fogsz egy rendes embert, akihez feleségül méysz és gyerekeket szülsz majd neki!

Szajuri szavai a fülébe csengtek, miközben Mika a teaház kis hátsó szobájába ment, és aludni próbált a számára szokatlanul finom, puha futonon. Az otthoni futonja egyszerű és kemény volt, mint minden más most az életében.

Az utóbbi időben néhány vendég megpróbált tolakodóan viselkedni vele, de sikerült kordában tartania őket, azt a diplomátikus viselkedést használva, amire megtanították, és így senkit sem bántott meg. Viszont ilyesmiről nem mert beszélni Szajurinak, mert félt, hogy elvesztik ezeket a vendégeket, és ezáltal az ő munkája is veszélybe kerül. A főnöknője képes volt nagyon kemény lenni bárkivel is, amikor úgy érezte, hogy valamelyik lányát megbántják.

Ahogy a fekhelyén forgolódott, Szajuri szavai jutottak az eszébe. Amikor eljön az idő, hogy „visszavonuljon”, Szajuri kifejezését használva, lesz bármi más lehetősége is, mint a férjhez menés? És vajon melyik tisztességes ember akart volna feleségül venni egy olyan lányt, aki egy teaházban dolgozott? A Marujama sikátorbeli teaház végül is egy teaház volt, függetlenül attól, hogy mennyire keményen is próbált a tulajdonosa egy „üdvös” képet kialakítani róla.

Egy nem sokkal korábban történt esemény értette meg vele, hogy milyen munkát választott, hogy segítsen önmagán és az édesanyján. Apja sikeres éveiből való kereskedő barátjának a lánya, Mika legjobb barátnője, Reiko, nem hívhatta meg Mikát az esküvőjére.

- Csak egy kis egyszerű családi ünneplés lesz - magyarázta Reiko bocsánatkérően, de ahogy a barátnője zavartan félreplintott, az elárulta Mikának, hogy azért nem lehet ott, mert egy teaházi felszolgáló, akit kizártak a vendéglistáról, annak ellenére, hogy együtt játszottak, sírtak és nevettek Reikóval kisgyermekkoruk óta.

Mikának ez nagyon fájt, de nem hibáztatta a barátnőjét. Lehet, hogy ez Reiko esküvője volt, de ennek ellenére nem volt semmi beleszólása abba, hogy kit lehet meghívni. Mindkét oldalon a szülők diktáltak, így hát egy Marujama negyedbeli teaház felszolgálólányának nem lehetett ott a helye a legjobb barátja esküvőjén.

A városnak voltak elismerésre méltó körzetei, meg rossz hírnevű negyedei is, és Mika rájött, hogy ő lassan a rossz hírű negyed részévé vált, és nem számít, mennyire tiszteletreméltó is volt a Szakura teaház, a munkahelye akkor is egy kétes megítélésű területen volt.

Azon az éjszakán azt mondta Szajurinak, hogy mostantól csak Csocho-szannak szólítsák, mert úgy érezte, hogy a Mika név nem megfelelő egy gésához, az ő új személyiségéhez.

✧ ÖTÖDIK FEJEZET ✧

Mikor már két, eléggé egyhangú évet eltöltött Csocso a Szakura teaházban, egy sorsdöntő változás történt az életében.

Az utóbbi időben néhány este egy magas, elegáns külföldi, a Nagaszaki kikötőjében horgonyzó egyik nagyobb amerikai haditengerészeti hajó tisztje rendszeresen bejött hozzájuk, de ahelyett, hogy a gaidzsinoknak szánt helyiségben csatlakozott volna az ottani zajos csoporthoz, a teaházban foglalt helyet. Néha egy másik, iskolázottnak tűnő amerikaival jött, aki kerek, ezüstözött keretű szemüveget viselt.

Órákig ültek egy csendes sarokban, csak teát kortyolgattak, és szemmel láthatóan mélyenszántó beszélgetésbe merültek egymással. A Szakura teaház nyugodtabb részének rendszeres látogatása természetesen felkeltette Csocso-szan és a többi lány érdeklődését, akik nem igazán tudták, hogyan kellene szórakoztatni ezt a két külföldit.

Végül a lányok rájöttek, hogy a nyúlánkabb amerikai férfi neve Benjámín Pinkerton, az amerikai haditengerészet magas rangú tisztje, szemüveges barátja pedig, Sharpless az amerikai konzulátus tisztségviselője Nagaszakiban. Csocso homályosan emlékezett Sharplessre, mert apja kereskedőként kapcsolatban állt a diplomatával.

- Igazán örülnék, ha ez a két idegen átmenne a gaidzsinokhoz, ott jobban érezhetnék magukat, de hát magas rangú tisztviselői az amerikai kormánynak, nem sérthetem meg őket azzal, hogy elküldöm őket - panaszkodott Szajuri. - A jelenlétük miatt néhány törzsvendégünk kényelmetlenül érzi magát. Remélem, végül megunják ezt a helyet, és átmennek a gaidzsinok számára fenntartott terembe.

De a két férfi nem unatkozott, és szinte minden este eljöttek. Szajuri nem értette, hogy miért mindig a teaházba jönnek, amikor

sokkal jobban szórakozhattak volna a mellékszárnyban, de fokozatosan mindenki megszokta, hogy ott látják a két rangos külföldit maguk között, és az élet folytatódott tovább.

Csoco nem tudta, mikor érezte meg, hogy Pinkerton őt követi a szemével, de amikor megfordult, tapasztalta, hogy az átható kék szempár egyre őt figyeli. Érezte, hogy a kimonó alatt felforrósodik, és még inkább elpirult, amikor a többi lány ugratni kezdte a gaidzsин érdeklődése miatt.

Nem lett volna az természetes, ha nem hízelgett volna egy kissé Csocsónak a gaidzsин figyelme. Tizenkilencedik évében volt, csodaszép lány, de még soha nem érezte magán így egy férfi érdeklődését, mivel mindig a teaházban dolgozott, egyébként meg az anyák erős kézzel tartották tőle távol a fiaikat.

Csoco élvezte a könnyed évődést Pinkertonnal és Sharplesszel. Szórakoztatóbbnak találta őket, mint a szokásos vendégeiket, akik csak magukról akartak beszélni, és elvárták a hízelgést és gyengéd ugratást, hogy kellemes hangulatba kerüljenek.

Meglepetésére, annak ellenére, hogy vendégek voltak és az ő dolga az volt, hogy szórakoztassa őket, a két gaidzsин a lányról akart hallani, kérdéseket tettek fel az életével és a családjával kapcsolatban. Őket Csoco érdekelte, az élete, számukra a lány nem csak egy arctalan szolgáló volt, akinek kötelessége szórakoztatni és boldoggá tenni őket.

Aztán egy időre megszűnt a két amerikai látogatása, mert Pinkerton kihajózott néhány hétre, és Csoco megdöbbenve jött rá, mennyire hiányoztak neki, különösen Pinkerton.

- Gondolj Szajuri-szan aranyszabályára - emlékeztette magát szigorúan. - A vendégek egyszerűen csak az alanyai a gésa szórakoztató világának, soha ne alakíts ki semmiféle kötődést egyikükhöz sem, és mindenekelőtt soha ne lépd át a munkáddal járó határvonalat!

Egy munkával teli hónap telt el, és Csoco majdnem elfelejtette Pinkertont, amikor egyik éjszaka az ajtó kinyílt, és minden előzetes

figyelmeztetés nélkül belépett a magas alak, szokásosan Sharplesszel a nyomában.

- Pinkerton-szan, újra meglátogattál bennünket! - kiáltotta Csocso, és megpróbálta leplezni a boldogságát, amiért újra láthatja.

A lány elsietett, hogy kihozza a férfi kedvenc szakéját, és egész éjjel vele meg Sharplesszel volt, hallgatta könnyed évődésüket, és az oktatásának megfelelően időnként dicsérő szavakat vetett közbe.

Pinkerton és Sharpless addig maradtak, amíg a teaház be nem zárt. Mielőtt távozott volna, Pinkerton a szokásosnál kissé tovább tartotta Csocso kezét a kezében, de a lány ezt észre sem vette, mert annyira boldog volt, hogy a férfi visszatért Nagaszakiba.

Ahogy a napok teltek, Csocso úgy érezte, mintha valami megváltozott volna. Pinkerton szinte minden éjszaka eljött Sharplesszel a teaházba, szeme egyre csak a lányt követte. Bármikor jöttek, csak Csocsót kérte, hogy legyen a társaságuk, és ő szolgálja ki őket.

De semmi sem készítette fel Csocsót arra a sokkra, amikor Szajuri szólt neki, hogy Sharpless a lehető legrövidebb időn belül beszélni akar vele négyszemközt. Nem tudta elképzelni, hogy miért akarnának vele így találkozni, de mivel mind Pinkerton, mind Sharpless a teaház értékes törzsvendége volt, beleegyezett, hogy a következő nap délutánján találkozzon Sharplesszel Szajuri nappalijában.

Amikor a férfi megérkezett, Csocso látta rajta, hogy kényelmetlenül feszeng a székén, és ahogy nedvesítgette a szája szélét, világosan látszott, hogy nehezen tud belevágni a mondandójába.

- Csocso-szan, Mr. Pinkerton engem küldött, hogy egy kényes dolgról beszéljek veled. - A férfi egy ideig csak a torkát köszörülgette, de végül kimondta.

- Hát persze - válaszolta Csocso nyugodtan, de a szíve hevesen dobogott, mert a lelke mélyén már tudta, mit fog hallani.

Kínos csend következett, végül Sharpless gyorsan kibökte: - Lehet, hogy észrevetted, ha helyesen fejezem ki magam, úgy mondanám,

hogy Pinkerton nagyon megkedvelt téged, és engem küldött, hogy megkérdezzelek, beleegyeznél-e, hogy hozzámenj feleségül.

Végre kibökte, mielőtt meggondolta volna magát! A diplomata megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Nézd, ha úgy gondolod, ne válaszolj azonnal, vedd fontolóra az ajánlatot előbb. Képzelem, hogy milyen hirtelen érhetett téged ez a kérés - folytatta egy idő után, megszakítva a bejelentést követő feszült csendet.

A lány zavartnak látszott, mint aki nem tudja hirtelen, hogy hol is van, és Sharpless megsajnálta. El tudta képzelni, hogy egy ilyen különös kérés valószínűleg a feje tetejére állítja Csocso biztonságos és rendezett életét.

Talán el kellett volna utasítania a barátjának, Pinkertonnak a kérését, hogy beszéljen a lánnyal, és inkább azt kellett volna tanácsolnia, hogy hagyja őt békén. Végül is, Pillangó még mindig nagyon fiatal volt, és Sharpless tisztában volt vele, hogy míg Pinkerton ugyan tartana egy helyi ünnepeket, hogy együtt tudjanak élni, de valójában nem áll szándékában hivatalosan és jogszerűen feleségül venni a lányt.

Ugyanakkor, a kapcsolatuk miatt túl sok szívességgel tartozott Pinkertonnak, ezért megígérte neki, hogy meggyőzi a lányt arról, hogy összeköltözzenek. És most, még ha személyesen nem is értett egyet ezzel, be kellett tartania a szavát.

- Kérem, mondja meg Pinkerton-szánnák, hogy megtisztelő a figyelme, de erről beszélnem kell Kendzsi bácsikámmal - suttogta végül Csocso. - A japán szokás szerint ő a gyámom apám halála óta, és nem hozhatok ilyen ügyekben döntést anélkül, hogy a tanácsát és a beleegyezését ne kérném.

- Természetesen Csocso - felelte Sharpless, és örült, hogy megtört a jég. - Ahogy mondtam, ez komoly dolog, és még a nagybátyádnak is szüksége van egy kis időre, hogy alaposan végiggondolja a döntését.

Tizenöt perccel később Sharpless rossz szájízzel hagyta el a teaházat. Pillangó olyan fiatal és ártatlan volt, még érintetlen, és ő

hozzájárult ezzel a szégyenletes küldetéssel, hogy Benjámint Pinkerton számára megszerezze őt, isten tudja, mennyi időre!

Csoco-szannak feleségül kellene mennie egy tisztességes fiatalemberhez, családot alapítani és viszonylagos békében és boldogságban leélni az életét Nagaszakiban.

Sharpless remélte, hogy Kendzsi bácsi elutasítja a leánykérőt, ahogy minden józanul gondolkodó gondviselő tenné, és így a kigondolt terv még időben megghiúsul.

✧ HATODIK FEJEZET ✧

Csoco soha nem szerette Kendzsi bácsikáját annak hideg, gőgös modora miatt, de az apja halott volt, és nem lévén más férfirokona, ő volt az egyetlen családtag, aki jelentős döntéseket hozhatott, mint például egy házassági javaslat esetén.

- Az amerikai Mr. Pinkerton szeretne elvenni feleségül. Tegnap eljött ide Mr. Sharplesszel az amerikai nagykövetségtől, ő fordított - mondta Kendzsi bácsi röviden, szemmel láthatóan bosszúsan a bátyjától ráhagyott, nemkívánatos felelősség miatt Csoco iránt.

Még mielőtt folytatta volna, Csoco már tudta, mit akar a nagybátyja válaszolni a javaslatra, hiszen a házasságkötés felmentené őt a további felelősségvállalás alól.

- Mint a gyámod, elfogadtam az amerikai javaslatát, és hozzájárulok, hogy nőül menj hozzá, Mika - mondta a nagybátyja. - Ezzel segítek téged kimenteni a teaházi munkából, mivel valószínűleg nem lesz további házassági ajánlat a számodra. Mi lenne veled egyébként, amikor majd kiöregedsz a felszolgálásból? Figyelembe kell venni, hogy tekintettel a Marujama negyedbeli munkádra, erősen kétséges, hogy kapnál-e más házassági ajánlatot. Te választottad ezt a munkát, így hát vállalnod kell a következményeket - tette hozzá Kendzsi bácsi csípősen, anélkül, hogy beismerte volna, ő nem vállalta fel a gyermek iránti törődést a bátyja halála után, és emiatt is kényszerült a lány arra, hogy dolgozzon, hogy ily módon eltarthassa magát és az édesanyját.

Csoco megrázkódott, hiszen a kegyetlen szavak pont attól jöttek, akinek védelmet és támogatást kellett volna nyújtania, de nem szólt egy szót se.

- Pinkerton úr egy kis házat bérelt az egyik domb tetején. Holnapután lesz egy kis házassági ünnepség, és utána odaköltözől vele.

- Valódi házasságkötés lesz a megfelelő szertartással, Kendzsi bácsi? - kérdezte Csocso. - Tudod, hogy nem fogadok el más kapcsolatot, mint a házasság.

- Hát persze, persze - vágta rá röviden a nagybátyja, mintha nem igazán érdekelte volna a dolog.

Egy könnycsepp hullott Csocso kimonójára. Nyilvánvaló volt, hogy Kendzsi bácsi nagyon szeretett volna megszabadulni tőle bármilyen módon is, és az apja most jobban hiányzott a lánynak, mint valaha.

De ahogy a dolgok álltak, Csocsónak nem volt igazán semmi oka, ami visszatarthatta volna. Édesanyja Tokióba ment néhány hónappal ezelőtt, hogy segítsen a bátyja újszülött babájának a gondozásában, ő meg egyedül maradt Nagaszakiban, és a Marujama sikátorában eltöltött idővel az ő évei is múltak.

Kendzsi bácsinak igaza volt, a tisztességes társadalom hátat fordított neki, és nem sok lehetősége maradt a Marujama negyedből kiszabadulni.

Csocso nem tudhatta, hogy a következő napon egy meghatározott pénzösszeg helyet cserél, és Kendzsi bácsi aláír egy szerződést, amellyel átadja őt az amerikai Pinkertonnak. Ő egyszerűen csak egy kereskedelmi tranzakció tárgyává vált!

Szajuri volt az egyetlen, aki aggódott érte, amikor Csocso bejelentette, hogy a következő nap már nem megy dolgozni, mert férjhez megy.

- Aggódok, hogy valóban a helyes dolgot teszed-e, Csocso - mondta. - Nem tetszik, hogy elmész, mert itt biztonságban vagy, és meg tudunk védeni. De ki vagyok én, hogy megállítsalak téged, amikor nem tudok neked mást ajánlani, mint egy munkát ebben a teaházban, és semmiféle garanciám nincs arra, hogy kapsz-e valaha más házassági ajánlatot. Mindannyian tudjuk, mit gondolnak a családok a teaházak lányairól, függetlenül attól, hogy milyen tiszteletre méltó a mi létesítményünk.

De Szajuri szemébe könnyek szöktek, amikor Csocsót, a legfiatalabb és legkedveltebb pártfogoltját, a tőle szokatlan módon magához ölelte.

- Talán nem lesz olyan rossz, Csocso - mondta könnyesen, mintha magát győzködné. - Két helyi lány is van, akik az itt kikötött hajókról való amerikaiakkal házasodtak össze, és elég boldognak tűnnek. Legalább lesz saját otthonod és férjed, hogy vigyázzon rád, úgyhogy nem is értem, miért aggódom és sírok, amikor boldognak kellene lennem miattad! Valahol a lelkem mélyén mégis úgy érzem, hogy ez nem helyes, talán azért, mert Pinkerton-szan túl öreg hozzád, vagy túlságosan is tapasztalt hozzád képest. Jobban érezném magam, ha az egyik fiatalabb, gyerekesebb arcú amerikai fiúval házasodnál össze, de nincs semmi, amit tenni tudnék vagy ajánlhatnék.

Szajurit bántotta, hogy nem érzett örömet Csocso házassága miatt, és remélte, hogy ez a rossz előérzet csak amiatt a sokk miatt van, hogy ilyen hirtelen veszíti el kedvencét.

Másnap Kendzsi bácsi és Sharpless eljöttek, hogy Csocsót a domb tetején álló kis házba kísérik, abba, amit Pinkerton bérelt ki. A lánynak nem volt nagy csomagja, csak a számára legfontosabbakat pakolta össze. Vele volt egy csodaszép piros kimonó is, amit Szajuri könnyes szemmel adott a kezébe.

- Az esküvői kimonód, Csocso-szan - suttogta, és tőle szokatlanul érzelmesen, szorosán átölelte a fiatal lányt.

Csocso csak később fedezte fel, hogy Szajuri egy kis borítékot csúsztatott a kimonó ujjába egy daru^[11] képével, meg egy feljegyzéssel, amin ez állt: „Vésztartalék, ha bármikor szükséged lenne rá.”

Egy kisebb vagyon volt ez egy család nélküli fiatal lánynak, és Csocsónak könnybe lábadt a szeme ettől a szeretetteljes gesztustól.

A dombtetőn álló kis házhoz egy szép, rendezett kert is tartozott, amelyben bambusz és fűz adott árnyékot. Csocso megkönnyebbült, amikor meggyőződött arról, hogy hagyományos japán építmény volt, tatamikkal és tolóajtókkal. Nem volt benne olyan nehéz bútor, amelyet Sharpless házában látott, úgyhogy legalább a számára megszokott, ismerős környezetben fog élni.

- Hol lesz az esküvői szertartás? - kérdezte Sharplesst, akiben végtelenül bízott, hiszen az apjával ismerték egymást, és a férfi az

amerikai konzulátus magas rangú hivatalnok volt.

Az amerikai diplomata hangosan megköszöri a torkát, aztán elmosolyodott: - Feltételezem, itt.

A színjáték kezdett egyre nehezebbé válni a számára, és Sharplessbe egy pillanatra belenyilallt a bűntudat, hiszen régen Csocso apjával együtt dolgozott, még időnként együtt is ittak, mint barátok és szövetségeseik.

Amikor Csocso teljes bizalommal bólintott, Sharpless döntött. Rákényszeríti Pinkertont, hogy csináljon végig valamilyen szertartást a lánnyal, és írjon alá egy házassági szerződést, hogy a lány megkapja a megérdemelt megnyugtatót. Végül is a konzulátuson ő egy magas rangú tisztségviselő volt, és ezt felhasználhatta.

Miután a nagybátyja és Sharpless elment, valószínűleg Pinkertonért, Csocso az ablakhoz lépett, hogy lássa a virágrügyekkel teli azáleacserjéket, amik láthatóan készen álltak arra, hogy rövidesen virágpompával díszítsék a kertet. A lány nyugtalan és izgatott volt, miközben a Sharpless által ígért esküvői szertartásra várt.

- Ma van az esküvőm - mondogatta magának, de a szavak üresnek és távolinak tűntek, mintha mindez valaki mással történe.

Csocso szeme kissé elhomályosult a szomorúságtól, amikor eszébe jutottak a fiatalkori álmairól, hogy milyen lesz az esküvője napja, körbevéve a családjával egy olyan házban, ami tele van virággal, esküvői ajándékkal, nevetéssel és örömmel.

Akkor most miért ez a csend? Hol van mindenki? Édesanyjának ott kellene nyüzsögnie mindenütt, gondoskodnia, hogy tökéletes legyen a kontya, aprólékos figyelemmel segíteni az esküvői kimonó és a díszes selyemöv, az obi felöltésében. A szokásokhoz híven az előkészületek órákig tartanak, hogy minden rendben legyen. Az apja pedig oltalmazóan ott körözne körülöttük, büszkeséget sugározva Pillangó különleges napján.

Ehelyett Csocso úgy érezte, mintha valaki más esküvőjén lenne.

Szerencsére nem volt tudomása arról a feszült vitáról, ami valahol máshol zajlott éppen Pinkerton és a Sharpless között.

- Mi értelme van ennek a buta aláírási szertartásnak, és egy „házassági bizonyítvány” kiadásának, amiről mindketten tudjuk, hogy annyit sem ér, mint a papír, amire írva van! - érvelt Pinkerton, amikor Sharpless ragaszkodott ehhez az előfeltételhez, hogy együttműködjön Pinkertonnal.

- A lány ezt várja el, Pinkerton - válaszolta Sharpless röviden. - Az ő számára ez egy igazi házasság, és így feleség lesz az ezzel járó tisztelettel, nem pedig egy ágyas, aki melegen tartja az ágyad, míg Japánban vagy. Írd alá a házassági okiratot Csocso megnyugtatóására, vagy semmi közöm ehhez az egész ármányhoz - erősködött Sharpless. - Legalább ennyivel tartozol neki!

Pinkerton tudta, hogy be kell adnia a derekát, mert Sharpless nélkül, aki, mint az amerikai nagykövetség képviselője és tisztviselője, legitimitást adott az esküvői szertartásnak. Csocso meggyanította volna a valóságot, hogy egyszerűen csak „eladták” azért, hogy kizárólag őt szolgálja, míg Nagaszakin állomásozott.

- Rendben - egyezett végül bele. - Csináljuk végig ezt az álházasságot, ha már ennyire ragaszkodsz hozzá!

Így végül Csocso „férjhez ment” Benjámín Pinkerton ezredeshez egy egyszerű ünnepség keretén belül, amelyet az amerikai konzulátus épületének egyik kis hátsó szobájában tartottak. Sharpless maga felügyelte a szertartást, őrála azt mondták Csocsónak, hogy mint az amerikai konzuli tisztviselőnek, minden joga megvan egy házasság megkötésére.

Egy tolmács fordította a házassági esküt a lánynak, és később felolvasta a házassági bizonyítvány szövegét, aztán felkérték mindkettőjüket, hogy írják alá a krémszínű papírra írt, vastag betűs angol szöveget.

Így történt hát, hogy csak Sharpless és a tolmács közreműködésével Csocso „összeházasodott” Pinkerton amerikai ezredessel egy kis eldugott, szerény szobában az amerikai konzulátus épületének hátsó traktusában.

- Gratulálok! - motyogta Sharpless, miközben átnyújtotta az aláírt házassági okiratot Csocsónak, és ahogy ránézett a lányra, ismét érezte a bűntudatot, miközben Csocso úgy szorongatta azt az értéktelen papírdarabot, mintha az élete függne tőle.

- Köszönöm, Sharpless-szan - válaszolta Csocso félénken, remegő kezeiben az áhított házassági bizonyítvánnyal.

Tudta, hogy életének ezen a legfontosabb napján boldognak kellene lennie, de Csocso majdnem elsírta magát, mert éppen összeházasodott egy férfival, akiről alig tudott valamit a teaházi beszélgetéseken túl, és nem volt ott vele egyetlen családtag vagy közeli barát sem.

Karokat érzett magán, amik átölelték, és megdöbbenve jött rá, hogy Pinkerton, aki most már a férje volt, a karjaiba vette, és megcsókolta az ajkán.

- Helló, Mrs. Pinkerton - üdvözölte a férfi könnyedén és felszabadultan, hogy minden simán ment.

Csocso nem volt hozzászokva a nyugatiak módján nyilvánosan mutatott bizalmas közeledéshez, és kissé visszahúzódott, mielőtt eszébe jutott volna, hogy ennek az embernek, aki most már a férje, minden joga megvan az ilyen bizalmaskodáshoz.

✧ HETEDIK FEJEZET ✧

- Ma nem igazán érzem jól magam - mondta egy nap Csocso Szuzukinak, a vidám szolgálólánynak, akit Pinkerton hozott, hogy segítsen a házimunkában. Egy hónapon belül Szuzuki egyre inkább barátja és társa lett Csocsónak, semmint szolgálója.

- Nincs étvágyam, és ha bármit is eszem, az a legtöbbször kijön belőlem! Félek, hogy valami betegség lappang bennem.

- Nincs semmi baj veled, Csocso-szan - kacagott fel Szuzuki. - Gyereket vársz, ez minden! Sok testvérem van, és láttam az anyámat eleget terhesen ahhoz, hogy felismerjem, mi okozza a bajod.

- Én jóságos istenem - ragadta meg örömmel a kezét. - Azt hiszem, néhány hónap múlva egy kisbaba lesz ebben a házban! Hát nem csodálatos?

Csocso a hírt csodálattal vegyes rettegéssel fogadta, és az elején nem igazán osztotta Szuzuki lelkesedését. Még nemrég egy fiatal lány volt csak, és az anyja irányítása és gondozása nélkül nem volt biztos benne, hogy hogyan fog megbirkózni a terhességgel, vagy hogyan lesz képes gondoskodni a gyerekekről. Hálás volt a szolgálólánya gondoskodó figyelméért és segítségéért ebben az időszakban. Nyugtató érzést keltett Szuzuki állhatatos ragaszkodása és ígérete, hogy segíteni tud majd neki, hiszen a szolgáló szinte egyedül gondoskodott a legfiatalabb testvéréről, és már szakértőnek érezte magát.

Házasságának első néhány hónapja eléggé kellemesen, mondhatni boldogságban telt el. Kisebb összeütközések ugyan előfordultak, főleg az étkezés körül, hiszen a megszokott, gazdag amerikai ételek után az általa készített, inkább csak a szemnek kedves japán ételek nem tudták megtölteni egy nagydarab amerikai férfi gyomrát. Volt még néhány más, az eltérő szokásokból eredő kisebb mértékű helytelenítés mindkét oldalról, de az élet egyébként simán zajlott.

Pinkerton meglepte Csocsót, amikor néha maga is hozzálátott a házimunkához, sőt nem idegenkedett a konyhakötény felvételétől sem, és elképesztően magas kalóriatartalmú, gazdag, húsos amerikai ételeket kezdett összeütni. Csocso még az ő szeretett és házias apját se látta soha, hogy ilyen dolgokat csinálna, és még fegyverrel se lehetett volna a konyhába kényszeríteni, hogy ételt készítsen a családjának!

Amikor Pinkerton először jelent meg a konyhában, majdhogynem tusakodni kezdtek a konyhai eszközök és kötények felett, miközben Csocso rémülten kiáltozott, hát mit csinált ő olyan rosszul, hogy kudarcot vallott, mint feleség, és most a férje átveszi az uralmat a házimunka felett? Annyira rossz az ő főztje, hogy a férjének kötényt kell ragadnia és átvennie a konyhát?

- Kérlek, hagyd a konyhát és a házimunkát Szuzukinak és nekem, Pinkerton-szan.

- Minden rendben, Csocso, nyugodj meg - magyarázta Pinkerton türelmesen, elhúzva a serpenyőt a felesége elől, amiért az körömszakadtáig harcolt. - Amerikában a férfiak segítenek a ház körüli munkában meg a konyhában, és ez a fajta segítség egyáltalán nem számít családban elkövetett bűntettnek!

Mosolygott, azzal a kedves vigyorával, amely mindig a szíve mélyéig meghatotta Csocsót. Napról napra egyre jobban szerette a férfit, és várakozással tekintett egy hosszú gyümölcsöző életre vele. A gondolat meg se fordult a fejében, hogy a férfi valaha is elhagyná Nagaszakit, és visszatérne Amerikába. Miért is tenné, amikor az életük olyan boldog és idillikus?

Mint a legtöbb jó japán feleség, Csocso is megadott mindent a férjének, hogy kielégítse a szükségleteit, kívánságait és vágyait, annak ellenére, hogy néhányszor Pinkerton megpróbálta elmagyarázni neki, semmi probléma se lesz abból, ha valamire azt mondja, hogy NEM, ahogyan abból sem, ha véleményt mond valamiről vagy valakiről. De hiába, Csocsót ez nem érdekelte, és végül Pinkerton megengedte, és hagyta, hogy azt tegye, amit akar,

ami semmi más nem volt, mint boldoggá tenni őt, hogy őt szolgálja és engedelmeskedjen neki!

Reggelente integetett neki, ahogy a férfi elindult az amerikai konzulátuson fenntartott, ideiglenes irodájába, ahol a kereskedelmi ügyeit intézte, és az asszony alig várta, hogy a férfi hazatérjen a nap végén.

Sharpless javaslatára, hogy jobban megértsék egymást a férjével, Csocso elkezdett angolul tanulni egy kis iskolában, amelyet egy csoport nő tartott fent, akik maguknak a „Nagaszaki misszionáriusok feleségei” nevet adták. A fiatalasszony várakozással tekintett a heti három alkalommal tartott foglalkozások elé, és mivel gyorsan tanult, ahogy a szókinccse nőtt, a beszéde egyre gyorsabbá és gördülékenyebbé vált.

Csocso az életén gondolkodott, miközben megemésztette terhességének a hírét, és azon tűnődött, vajon milyen hatással lesz ez a boldog, virágzó házasságukra. Vajon Pinkerton elégedett lesz-e a hírrel, vagy túl korai lenne még ilyesmivel terhelni?

- Kérlek, ne aggódj állandóan, Csocso-szan - kérlelte Szuzuki. - Itt vagyok számodra, hogy a nehezebb időszakokon átsegítselek, és tudod, hogy a férjed is támogat. Gondolom, nagyon boldog lesz! - folytatta a szolgáló álmodozva. - Ha Pinkerton-szan ilyen ügyes a főzésben meg a háztartási munkában, akkor a japán férfiakkal ellentétben biztosan jól bánik majd a csecsemőkkel is!

Egy szolgálólánynak, az, hogy férjhez menjen és kisbabája legyen, csak egy olyan álmom volt, ami soha nem történhet meg.

- A nyugati és a japán vér keveredése! Tudom, hogy gyönyörű lesz a baba, Csocso-szan!

Aznap este Pinkerton korán jött haza, és kissé szórakozottnak tűnt. Azért mindenképpen ellenére még mindig megvolt a hangulata egy kiadós amerikai étel elkészítéséhez, és finom vacsorát ütött össze krumplipürével, sült kolbásszal, tojással meg zöldsalátával.

- Pinkerton-szan - kezdte Csocso habozva, amikor leültek vacsorázni a nyugati stílusú ebédlőasztalhoz. Ehhez Pinkerton ragaszkodott, amikor beköltözött, mert a japánokkal ellentétben ő

egyszerűen túl nagytermetű volt ahhoz, hogy a helyi szokásoknak megfelelően leüljön a tatamira és az alacsony asztalnál egyen.

- Lehet, hogy észrevetted már, mostanában többször is rosszul éreztem magam, és ma Szuzuki azt mondta, ez annak a jele, hogy gyermeket várok!

Az asszony várta a kedves vigyort és a nagy ölelést, annak a módját, ahogy a férfi kifejezésre szokta juttatni, amikor boldog valami nagyszerű esemény vagy jó hír miatt, de semmi sem történt.

Habozott, mert egy pillanatra megijedt a férje arckifejezése láttán, de az gyorsan rendbe hozta a vonásait, aztán megköszöri a torkát, elmosolyodott, és azt mondta: - De hát ez csodálatos, Csocso! Gyere, hadd öleljelek meg, ünnepeljük meg ezt a hírt!

Csocso megölelte és mosolygott, de a lelke mélyén tudta, hogy a férje részéről ez csak egy kötelező mozdulat volt, megérezte a férfi távolságtartó tartózkodását.

Miért nem volt Pinkerton boldog, amikor megtudta, hogy gyermeket vár? Végül is házasok voltak, és ez így egy természetes és várt esemény volt, nem? Nem akarta, hogy gyermeke legyen tőle?

- Nem vagy elégedett, Pinkerton-szan? - kérdezte Csocso tétován. - Talán túl hamar történt ez?

A férje nevetett, és végigfuttatta ujjait az asszony hosszú, fényes haján.

- Természetesen az vagyok, kis butám! Ez egy csodálatos hír, csak történt ma valami a munkahelyemen, ami kissé felbosszantott. Ez a hír valóban meglepett, de ez minden!

Csocso megnyugodva elhajtotta magától a kicsinyes kétségeit, már biztos volt benne, hogy a férje szíve teljes melegével fogadta a hírt arról, hogy apa lesz, így a vacsora boldogan és békességben fejeződött be. Hosszú hetek óta Csocso most először evett jó étvággal, és végre nem hányt ki semmit.

Azon az éjszakán, az ágyban eltöltött boldog pillanatok után Csocso ismét arra gondolt, hogy minden nappal egyre jobban szereti

a férjét, mert az többek között kedves és figyelmes szerető volt, és ő szeretve, biztonságban érezte magát mellette.

Odabújt a férfihoz, és szíve nyugtatóan erős ritmusára aludt el. Tudta, hogy minden korábbi kétsége csak butaság, és kis világa ismét boldog volt.

- Van még valami. Képzeld, teherbe ejtettem a lányt! Tegnap este elmondta, hogy gyermeket vár, és ezzel egyáltalán nem számoltam, hogy őszinte legyenek! - sóhajtott fel Pinkerton.

A vacsora utáni nap bement az amerikai konzulátus épületébe, hogy Sharplesstől tanácsot kérjen, és kissé megdöbbenette, hogy a barátja egyáltalán nem volt vele megértő.

- Nos, ez egy olyan helyzet, amivel minden felelős ember számolt volna - felelte Sharpless nyugodtan. - Ahogy elég jól tudod, soha nem hagytam jóvá ezt a kapcsolatot. Mindig úgy láttam, mint egy fiatal, ártatlan lány kizsákmányolását, úgyhogy most elvárnád, hogy együttérezzek veled? Remélem, a helyes dolgot teszed most majd, miután a lányt ilyen helyzetbe hoztad.

Pinkerton hosszan hallgatott, majd azt mondta: - Hallottam, hogy van egy idős hölgy Nagaszakiban, aki tudja, hogyan lehet megszüntetni egy terhességet.

Sharpless olyan keményen vágott az öklével az asztalra, hogy egy tolltartó megugrott, és a padlóra esett.

- Magadnál vagy te egyáltalán, hogy arra gondolsz, kiteszed ezt a szegény lányt egy illegális abortusznak, ami még az életét is veszélyeztetheti? - üvöltött fel. - És mit gondolsz, hogy magyarázod majd el neki, miért kell elvetetnie a magzatát, hiszen egy házasságban a várandósság természetes és el is várt, nem igaz? Vagy - tette hozzá szarkasztikusan - azt tervezed, hogy elmondod neki, hogy igazság szerint nincs is férjnél, és csak rászedték, hogy átmenetileg legyen kivel az ágyba bújni, amíg Nagaszakiban vagy? Isten irgalmazzon nekem, amiért ebben az egészben részt vettem!

- Tudod, hogy nem így van, Sharpless - válaszolta Pinkerton, de nem nézett a barátja szemébe. - Igazán szeretem ezt a lányt.

- Akkor vedd hivatalosan feleségül, különösen azután, hogy most már a te gyermekedet várja, és vidd magaddal Amerikába, amikor vissza kell menned. Örömmel megcsinálom az összes szükséges papírmunkát.

- Csocso nem lesz boldog Amerikában, az ő élete itt van, Japánban - mondta Pinkerton.

- Honnan tudod, hogyan érezné magát Amerikában? Ő boldog lesz bárhol, egészen addig, amíg a férjével lehet! Csak mentetetni próbálsz magad! Megbízható forrásokból tudom, hogy eljegyeztél otthon valakit, és vissza akarsz menni hozzá, hogy feleségül vedd - felelte Sharpless. - Csocso csak szeretőnek kellett. Nem kényszeríthetlek arra, hogy azt tedd, ami helyes, Pinkerton, de tudjál róla, hogy tönkretetted egy lány életét csak *azért*, hogy örömet szerezz magadnak. Nincs mit mondanom erről, és egyáltalán nem akarok többet segíteni neked.

Miután elmondta, amit gondolt, Sharpless sarkon fordult, és kiment a szobából.

Csocso a hetedik hónapban volt, a nappaliban ült meleg mosollyal az arcán, és éppen apró babaruhákat varrt, amikor Pinkerton tudatta vele a hírt, hogy családi ügyek miatt vissza kell térnie Amerikába.

- Ó, Pinkerton-szan, a kisbaba két-három hónap múlva megszületik - kiáltott fel Csocso, és a színes, apró nadrágocska kicsúszott az ujjai közül. - Nem tudnál addig várni?

- Nem, sajnos nem, utasítást kaptam, hogy két nap múlva indulnom kell, kedves Csocsóm - felelte Pinkerton, és amennyire lehetett, szorosán magához ölelte a kétségbeesett lányt. - De csak néhány hétig leszek oda, visszaérek a baba születésére, és minél hamarabb megyek, annál hamarabb jövök. Itt lesz Szuzuki, hogy vigyázzon rád, amíg visszajövök, és Sharpless megígérte, hogy ő is figyelni fog rád. Minden rendben lesz - folytatta Pinkerton, és amikor megérezte Csocso remegését, hiszen éppen megrendült a boldog kis világa, erős büntudatot érzett. Sharplessnek igaza volt, tisztességtelen és alávaló volt, hogy otthagyja Csocsót, ráadásul éppen ilyenkor.

Mindig vissza akart térni Amerikába. Úgy gondolta, hogy mielőtt elmegy, hagy Csocsónál elég pénzt, hogy legalább néhány évig kényelmesen meg tudjon élni. A gyermek egy olyan bonyodalom volt, amellyel egyáltalán nem számolt!

Talán meg kellene várnia, amíg Csocso megszül, nem hagyni így itt egyedül, hiszen végtére is az ő gyermekét várta. De Helen, az amerikai menyasszonya néhány nappal ezelőtt ultimátumot adott neki, vagy visszatér és feleségül veszi egy hónapon belül, vagy mindennek vége.

Őszintén szólva Pinkerton megszokta a nagaszaki könnyű életét, és beleszokott az otthon boldogságába az alkalmazkodó Csocsóval, vonakodott elmenni. De Helen nem volt hajlandó tovább várni, ő meg nem akarta elveszíteni a menyasszonyát, és vele együtt családja szerteágazó kapcsolatait és vagyonát.

Csocso becsületes, jó feleség volt, és bár a szíve fájt, a szeme meg visszatartott könnyekkel volt teli, az utolsó két napot azzal töltötte Pinkerton elutazása előtt, hogy segítsen a férjének összecsomagolni és felkészülni az útra. Nem volt benne semmi kétség, hogy a férfi megtartja a szavát, és visszatér. Mégis, a következő két hónap magányos és nehéz lesz nélküle. Ahogy a magzat fejlődött, Csocso egyre nehezebben mozgott. Annyira biztonságban érezte magát, és olyan boldog volt, míg Pinkerton ott volt vele. Soha nem gondolt arra, hogy a férfi valaha is elhagyná őt, így a közelgő távozásával Csocso mély szorongást és fájdalmat érzett, szinte ugyanolyan, mint amikor az apja harakirit követett el. Mi van, ha valami történik a férjével, és soha nem jön vissza? Amerika végül is egy másik világ, távol Nagaszakitól!

- Szedd össze magad, Csocso-szan - mondta Szuzuki. - Egy jó japán feleség nem terhelheti a férjét szomorúsággal és könnyekkel, amikor az hosszú útra indul. Kívánd neki Isten segítségét, és hogy hamar visszatérjen.

- Vissza fog térni, ugye, Szuzuki? - kérdezte Csocso újra és újra.

Ugyanezt kérdezte Pinkertontól is állandóan az elmúlt két nap során, és a férfi habozás nélkül válaszolt mindig.

- Hát persze, Csocso, gyönyörű pillangóm, ahogy csak tudok, és remélhetőleg még mielőtt a baba megszületik.

Az utolsó két éjszaka Csocso a férje karjaiban feküdt, hallgatta nyugtatgató ígéreteit és jövőbeli terveit együtt vele, miután visszatér

Amerikából. Annyira meggyőző és őszinte volt, hogy azon a napon, amikor Szuzukival együtt a kikötőben integettek neki, Csocsónak semmi kétsége nem volt afelől, hogy a férje két hónapon belül visszajön, pontosan úgy, ahogy megígérte.

Habár próbált bátran viselkedni, Csocso mégis majdnem összeomlott, amikor meglátta a férjét, születendő gyermeke apját a hatalmas hajó feljáróján végigmenni.

Jó volt, hogy Sharpless is velük volt, nagyon kedvesen viselkedett Csocsóval, és támogatta őt, amikor az asszony vigasztalhatatlanul zokogni kezdett, miközben a hajó lassan távolodott, és Pinkerton integető alakja eltűnt a láthatáron.

- Azt mondta, hogy vissza fog térni, ugye így lesz, Sharpless-szan? - sírdogált Csocso, ahogy Szuzuki és Sharpless visszavitte őt a kikötőből a házba.

Sharpless egy ideig hallgatott, mielőtt igenlően válaszolt volna, hogy megnyugtassa a közel hisztérikus terhes lányt, bár tudta, hogy Pinkerton nem fog visszajönni, mert Amerikába megy, hogy feleségül vegye a menyasszonyát.

A diplomata a két nő mellett maradt a házban addig, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy Szuzuki képes lesz támogatni és gyámolítani Csocso-szant ezen az első magányos éjszakán Pinkerton nélkül.

- Kérem, ne habozzon tudatni velem, ha bármi segítségre lesz szükségük Csocso-szannal - kérte Szuzukit, mielőtt elment.

Sharpless becsületes, istenfélő ember volt, és szégyellte, hogy egy amerikai ember annyi szenvedést okozott egy ártatlan fiatal lánynak, és hogy ő is része volt annak, hogy ez megtörténhessen.

Csocso kimerült az érzelmileg nehéz nap után. Hagyta, hogy Szuzuki egy meleg, illatos fürdőben megfürdesse, és segítsen neki lefeküdni a futonra, amelyet már egy jó ideje nem használt, mert Pinkerton ragaszkodott ahhoz, hogy nyugati stílusú ágyat használjanak.

Csoco elmosolyodott, miközben könnyedén ledőlt az ismerős futonra, mert eszébe jutott Pinkerton zsörtölődése.

- Az istenfáját neki, egyébként is elég nehéz felkelni reggel, és ezek a vékony matracok a padlón, amit ti futonnak neveztek, egyáltalán nem könnyítik ezt meg!

Aznap este valami szép történt. Megint érezte, ahogy a baba megmozdul benne, mintha megpróbálná nyugtatgatni őt, és azt mondaná neki, hogy ne sírjon, mert nincs egyedül.

Végül Csoco elaludt, megvigasztalódva és megnyugtatta a kis élet által, amely benne nőtt és mozgott. És igen, többé nem volt egyedül.

NYOLCADIK FEJEZET

A Pinkerton Nagaszakiból való távozása utáni első néhány hét nagyon nehezen telt. Volt olyan éjszaka, amikor Csocso arra ébredve, hogy a férje nincs mellette, sírva fakadt. Szuzukinak kellett álomba ringatnia, újra és újra emlékeztetve rá, hogy a születendő baba miatt erősnek kell maradnia.

- Csocso-szan, ez az összes sírás-rívás, jajgatás, meg hogy nem eszel rendesen, nem tesz jót a babának - mondta Szuzuki, tudván, hogy ez volt az egyetlen dolog, amelyre úrnője reagált, és hajlandó volt összeszedni magát.

Hogy enyhítse a magányosság érzését, Csocso belevetette magát az angol nyelvtanulásba, ezt megszakítás nélkül folytatta a terhessége alatt, és az amerikai tanárának a kedvessége legtöbbször könnyített a szívében érzett úrön.

- Szeretném meglepni Pinkerton-szant, amikor visszatér Amerikából, azzal, hogy milyen jól beszélek angolul - mondta komolyan Sharplessnek.

Igaz, hogy az amerikai diplomata egyfelől kötelességének érezte, de ugyanakkor, mivel őszintén rokonszenvezett is Csocsóval, nagyon is szívesen megtette, hogy mintegy másnaponként ellátogatott hozzá megbizonyosodni arról, hogy minden rendben van-e, nincs-e probléma a terhességgel. Megtette ezt annak ellenére, hogy az asszony állandó követelődése a Pinkertonról szóló hírek iránt kényelmetlenül érintette.

Pinkerton elegendő készpénzt hagyott nála, hogy rendszeresen juttasson Csocsónak a család fenntartására, és a ház bérleti díját egy évre előre kifizették.

Néha Sharpless levelet is hozott Pinkertontól, aki az írta, hogy vigyázzon magára meg a babára, és hogy vele minden rendben van Amerikában, Csocsónak nem kell aggódnia semmi miatt.

Sharpless megkönnyebbült, mert Csocso annyira izgatott volt, hogy hírt hall a férjéről, hogy észre se vette, ezekben a levelekben egy szó sem esett arról, mikorra tervezi a visszatértét Nagaszakiba.

De ez a vidámság nem tartott soká. A következő hónapban majdnem két hét telt el minden hír nélkül, és Csocso megint aggódni kezdett. Hát nem azt ígérte, hogy visszatér Nagaszakiba még a baba születése előtt?

- A férjem már csaknem két hónapja elment, és a baba hamarosan megérkezik - sírt Szuzuki vállán, és egyáltalán nem vigasztalta meg az a papír sem, amit Sharpless adott át neki az egyik reggelen, és amin az állt, hogy Pinkerton megvette a házat az ő nevére. Csak egy rövid feljegyzés volt, egyetlen mondat: „Gratulálok, most már a ház tulajdonosa vagy!” - és semmi más. Egy szó se arról az egyetlen dolgról, amit Csocso a leginkább tudni akart, hogy a férfi mikor tér vissza Nagaszakiba.

- Talán több időre volt szüksége Amerikában, hogy elintézzé a dolgait, és aztán nem talált hajót, ami időben visszahozná Nagaszakiba - próbálta Szuzuki megnyugtani az úrnőjét. - Ne feledd, azt mondta, hogy megpróbál minél hamarabb visszatérni, de azt nem ígérte, hogy biztosan képes lesz-e rá. Kérlek, ne aggódj, Csocso-szan, ez nem jó a baba számára. Még talán mogorva és boldogtalan ember lesz belőle! Pinkerton-szan hamarosan visszajön, biztos vagyok benne! - aztán nyugtatgatva hozzátette: - Miért is vásárolta volna meg neked ezt a házat, ha nem szándékozik ide visszatérni Nagaszakiba, hogy itt éljen veled?

De Szuzuki minden optimizmusa ellenére egy másik hónap telt el, és még mindig semmi hír se volt arról, hogy Pinkerton visszatérne Nagaszakiba. Csocsónak most már a terhesség vége felé túlságosan nehezebbre esett, hogy elmenjen a kikötőbe, és ott várjon minden alkalommal, amikor hajó érkezett Amerikából. Amikor utoljára ott volt, megcsúszott, és majdnem elesett, és Szuzuki nem engedte meg neki, hogy többet odamenjen, bármennyire is könyörgött.

Nem sokkal a baba születése előtt Sharpless hírt kapott néhány közös ismerősüktől, hogy Pinkerton feleségül vette Helent, és nem

tervezi, hogy hamarosan visszatér Japánba. Nem volt szíve, hogy elmondja ezt Csocsónak, amikor az reménykedve bement a konzulátusra, hátha hír jött a férjéről. Ha minden lelkesedés nélkül is, de továbbra is ígéretet és nyugtatgatta az asszonyt, hogy a reményt fenntartsa.

Hogyan tudta volna megmondani egy közvetlenül a szülés előtt álló nőnek, hogy az a férfi, akiről ő úgy tudta, hogy a férje, elhagyta őt, hogy egyedül hordja ki és nevelje fel a gyermekét, és hazament, hogy feleségül vegyen egy másik nőt? Talán jobb lenne azt mondani, hogy balesetet szenvedett, és meghalt Amerikában, ha ez az egyetlen módja annak, hogy véget vessen a hiábavaló várakozásnak és reménykedésnek. Így legalább Pinkerton emléke makulátlanul maradna meg, és a fájdalom, hogy a halál elválasztotta tőle azt az embert, akit szeretett, nem olyan, mint az a veszteség, amit elszenvedne az árulása és csalása miatt.

Az idő ősze fordult, a levelek már kezdtek hullani a fákról, amikor Csocso szülési fájdalmai elkezdődtek. Csak egy öreg helybeli bába és Szuzuki volt vele, hogy segítse, ő törölte az izzadságot is az arcáról, miközben Csocso kiáltozott a fájdalomtól, ahogy az egyre erősebb hullámokkal támadott.

- A csípőd keskeny, gyermekem, és az első szülés mindig nehéz - mondta a bába megnyugtatóan, hogy Csocso megértse, ez a szenvedés az anyává válás ára minden nő számára.

Odakint szürkült, és Csocso már annyira zsibbadt volt a fájdalomtól, hogy nem érdekelt már senki és semmi, akár halott, akár élő legyen, csak azt akarta, hogy végre megszűnjenek a fájdalom egyre tűrhetetlenebb rohamai.

Amikor az izzadságban fürdő fiatal nő úgy érezte, hogy már nem bír többet elviselni, egy apró kiáltás hallatszott, ő hirtelen megkönnyebbült, és csodálatos módon az órák óta tartó gyötrelmes fájdalom, mintegy parancsszóra, majdnem teljesen megszűnt.

- Csocso-szan, itt a baba, egy kisfiú! - Úgy hallotta, mintha valahonnan messziről kiáltozna Szuzuki, aztán könnyöretes módon elvesztette az eszméletét.

Amikor magához tért, már megmosdatták és tiszta ruhába öltöztették. Ösztönösen készítette magát a fájdalom következő hullámára, de csak egy kis enyhe sajgást érzett a korábbi kínzó fájdalom helyett.

Látta, hogy Szuzuki a környéken téblábol, és rákiáltott: - A baba hol van? Hogy van? Miért nincs itt velem?

Szuzuki odasietett, és nyugtatgatva válaszolt: - Nagyon szép kisfiad van, Csocso-szan, és teljesen egészséges! Láttad volna, hogy rúgkapált a kis lábaival, és milyen dühösen sírt, úgy, hogy még a halottak is felkelnének a hangja erejétől!

- Ó... ő... ? - Csocso suttogott.

Szuzuki bólintott: - Az apja jellegzetes vonásait és világos bőrszínét örökölte, a haja csodaszép aranybarna színű, de amikor egy pillanatra kinyitotta a szemét, láttam, hogy a szeme formája olyan, mint a miénk!

Csocso visszaesett a párnákra, könnyek szöktek a szemébe. Nem tudta, hol van az apa, és vajon valaha is megláthatja-e őt a baba, de történjen bármi is, Pinkerton folytatja a létét ebben az őáltala teremtett kis életben. Egyelőre ezzel kellett megelégednie...

Látni akarta a kisbabáját, hogy a karjaiban tarthassa, magához ölelhesse és érezze, ahogy a kis szíve ver. Arra kérte Szuzukit, hogy hozza be a picit azonnal, de a szolgálólány nemet mondott neki.

- Pihenésre van szükséged, Csocso-szan - mondta Szuzuki, óvatosan visszanyomva őt a futonra. - Nakamizu-szan, a bába azonnal behozza neked a kicsit, ahogy kész van a fürdetésével, és a baba éhes.

Csocso minden különösebb ok nélkül sírni kezdett, de Szuzuki nem aggódott, mert ismerte az asszonyok szülés utáni érzelmeit, ami különösen erős lehetett egy olyan fiatal nőnél, aki éppen csak túlesett egy nehéz szülésen, a férje vagy a családja támogatása nélkül.

A kötelező tisztelettartást félredobva óvatosan átölelte, nyugtatgató szavakat suttogott neki, megígérte, hogy megkéri Sharplesst, üzenjen

Pinkertonnak a baba születéséről, és a férfi biztos siet majd vissza Nagaszakiba a következő elérhető hajóval.

A szíve mélyén Szuzuki érezte, hogy ez nem fog megtörténni, de hajlandó volt bármit mondani vagy tenni, hogy felvidítsa az úrnőjét.

A csendes, nyugodt pillanat megtört, amikor Nakamizu-szan behozta a babát, és bejelentette, hogy meg kell tanítania Csocsót a szoptatás művészetére. Az apró kis lényt óvatosan az anyja karjaiba fektette, és ahogy a gyermek száját a megnagyobbodott mellbimbóhoz fordította, a baba, mint egy jelre, azonnal szopni kezdett.

Ez volt az a pillanat, amikor a kicsinyét meglátva és megérezve Csocso a szeretetnek egy olyan hihetetlen mély érzelmi kitörését tapasztalta meg, ami elnyomott minden fájdalmat, magányt és szomorúságot, a férje és a családja sajgó hiányát, hiszen ő életet adott egy új jövevénynek. Elfelejtett mindent és mindenki mást, csak a gyönyörű kisbabát látta, aki éppen csak megszületett, és akit mostantól az élete árán is védelmeznie kell.

- Dzsinszei, gyermekem, kis keverék babám - suttogta a finom, könnyeitől nedves aranybarna hajba. - Mostantól fogva csak érted élek, kisfiam és soha senki nem vehet el tőlem!

Csocso képtelen volt elszakítani a tekintetét Dzsinszei tökéletes kis formájáról. Csak amikor a gyermek kinyitotta a szemét, és visszanézett rá, vette észre, hogy a szeme mandulavágású volt, különös ellentétben az egyébként nyugatias vonásaival.

- Milyen tökéletes keveréke egy amerikai apának és egy japán anyának - gondolta, és a könnyek újra összegyűltek a szemében. Pinkerton távol volt tőle, egy számára idegen világban, és már nem volt biztos benne, hogy a férje valaha is visszatér Nagaszakiba.

- Micsoda szép baba - csapta össze a kezét Nakamizu, és Csocso szíve büszkeségtől duzzadt. - Nagyon okos lesz, mert nem sok kisbaba nyitja ki a szemét ilyen hamar a születés után!

Sharpless néhány nappal később beugrott, és megígérte, hogy megírja Pinkertonnak a hírt az újszülött fiáról. Az anyja mellén pihenő kisbaba látványa, és a Csocso szemében látható szomorúság a

szíve mélyéig meghatotta. Megesküdött magában, hogy a levél, amit Pinkertonnak küld el, nem csak a baba születéséről szól majd. Egyáltalán, gondol az a férfi arra, hogy egy gyermeket hagyott Nagaszakiban, vagy egyáltalán, emlékszik még Pillangóra? Vagy túlságosan elfoglalja az új családja Amerikában?

Csoco gyorsan felépült a szüléssel járó megpróbáltatásból. Ahogy az idő múlt és a gyermek fejlődött, Dzsinszei egy vidáman gögicsélő baba lett, és az édesanyja szíve büszkeséggel és boldogsággal telt meg, akárhányszor csak rápillantott. Végre voltak olyan napok is az életében, amikor eszébe se jutott Pinkerton, vagy az, hogy mennyire vágyja a visszatértét.

Lenyűgöző volt látni Dzsinszei haját, ahogy az változott, míg végül olyan aranybarna lett, mintha mindig a napfény füröszténé. Ez, a szürkéskék árnyalatú „japános” alakú szemével együtt igazán magával ragadó volt, és sok gyönyörűséget okozott az édesanyjának és Szuzukinak is.

Jó kedélyű, vidám kisbaba volt, mintha ösztönösen tudta volna, hogy az édesanyjának sok mosolyra van szüksége, hogy felvidítsa egyedüllétében, és csak ő volt képes rá, hogy mosolyt csaljon az arcára, és szívből megnevettesse.

Időbe telt, amíg megküzdött az apja emléke iránti tisztelettel, de végül Csoco elfogadott egy ajánlatot, hogy gésa legyen Marujama örömnegyedében. Egyszerűen nem volt más munka, amihez értett volna, és most már több pénzre volt szüksége, hogy Dzsinszeinek mindent biztosítani tudjon.

A nagyságrendekkel kiválóbb Szakura teaház időközben már bezárt, mert a tulajdonosa megbetegedett, és egyébként is szinte minden törzsvendégét elveszítette, mert időközben azok átszoktak Marujama többi bárjába, ahol duhajabban élvezhették a szolgáltatásokat.

A munkába állás első éjszakáján Csoco elképedve tapasztalta, milyen zajos a bár, és milyen hetykén viselkednek az ottani lányok, ilyesmit sohase engedtek meg a Szakura teaházban. El kellett tűrnie, hogy erősen kifessék és élénk színű kimonót adjanak rá, aztán

órákon keresztül tanulta a többi új lánnyal a kacérkodás művészetét, meg hogy hogyan kell úgy a férfi vendégek kedvében járni, hogy azok szívesen térjenek vissza máskor is.

- A kedvenc játékok - mesélte egyszer Szuzukinak -, hogy az egyik lány cseresznyét vesz az ajkai közé, és a vendég a saját szájával veszi el azt tőle! Először nem bírtam rávenni magam, de most már mindegy, nekem ez csak egy munka, hogy a vendéget boldoggá tegyem, és a munka végén jó borraivalót kapjak.

Csoco azt is észrevette, hogy egy-egy kemény ivászat után jó néhány lány elbotorkált a szomszédos szállodák egyikébe a vendégével, hogy vele töltsse az éjszakát. Így még több borraivalót kaphattak, meg persze a vendég hűségeseen visszatért hozzájuk.

Annak ellenére, hogy Csocsót többen is megkérték, az asszony határozottan visszautasított minden házassági ajánlatot. Pinkerton felesége volt, és még mindig várta, hogy az visszatérjen, és kimentse őt ebből a munkából. Elképzelhetetlen volt számára, hogy a testét egy másik embernek adja, hitte, hogy a férje visszatér, ahogyan azt megígérte.

A szabadnapjain, amikor nem kellett dolgoznia, Csoco és Szuzuki a kertet gondozták, és virágágyakat hoztak létre „amerikai” virágok magjaiból, amit még Pinkerton hozott korábban.

- Pinkerton-szan szereti a virágokat, ezért gondoskodnunk kell róla, hogy a kert szépen nézzen ki, amikor megjön - mondta a szolgálónak. - Mindig panaszkodott, hogy a japán házak túlságosan egyszerűek, hiányoznak a virágok meg a dísz tárgyak!

Néha, amikor Szuzukinak be kellett mennie a városba valamiért, vagy néhány napra hazament a falujába, Csoco magával vitte Dzsinszeit a bárba, mert nem hagyhatta a gyermeket otthon egyedül. A kicsi, aranybarna hajával és szürkéskék szemével mindig magára vonta a figyelmet, és a lányok boldogan vállalkoztak a gyönyörű kisfiú gondozására, amikor Csocsónak vendéget kellett szórakoztatnia.

Még a vendégeket is lenyűgözte a kevert vérű, gyönyörű gyermek, és rendszeresen előfordult, hogy otthagyták az őket éppen

szórakoztató lányt, hogy vele játsszanak.

Csoco rendszeresen belátogatott a konzulátusba, hogy megkérdezze Sharplesst, van-e hír a férjéről. A férfinak nem volt szíve bevallani, hogy Pinkerton annyira sem törődött velük, hogy megkérdezze, hogy vannak, amikor néha egy-egy munkával kapcsolatos levelet küldött neki. Ehelyett inkább örömet és reményt adott a lánynak azzal a hazugsággal, miszerint Pinkerton iránta és a gyermek iránt is érdeklődött, és ígérte, hogy vissza fog térni Nagaszakiba.

Csoco néha magával vitte Dzsinszeit is a konzulátusba. A fiú épp csak elkezdett járni, és aranybarna haján, amely csak egy árnyalatnyival volt sötétebb, mint Pinkertoné, de főleg szürkéskék szemén, és az orra formáján látszódott, hogy Dzsinszei vitathatatlanul Pinkerton fia.

Hogy merészelte Benjámín Pinkerton még csak említeni is, hogy a gyermek talán nem is tőle van, egy olyan alkalommal, amikor türelmét vesztette Sharpless állandó korholásától az apai felelősségének súlyos hiánya miatt?

- Amerikai nevet adtam neki, Kennek hívják, az apja miatt - jelentette ki Csoco büszkén. - És angol szavakat tanítok neki, hogy beszélhessen az apjával, amikor találkoznak. Nem gondolod, hogy ez egy jó ötlet, Sharpless-szan?

A diplomata csak bólintott, mert nem bírt megszólalni. Épp aznap reggel kapott egy levelet Pinkertontól, írt a Helen nevű igen előkelő hölgyel való házasságáról, és Sharpless kérdésére válaszolva, hogy mikor jön vissza Nagaszakiba, a válasz egyértelműen és határozottan csak ennyi volt: „Nem a közeljövőben!”

Csoco egész világa csak abból a nyugodt, kényelmes otthonból állt, ahol napközben Szuzukival a háztartási munkákat végezték, meg Dzsinszeivel foglalkoztak, és a munkahelyéből, ahol éjszakánként mint gésa dolgozott.

De ez nem tartott így soká. Dzsinszei már csaknem két éves volt, és ezt a békés világot rettenetesen megrázta egy hír, amivel egy nap Sharpless bejelentés nélkül elment hozzájuk.

- Mi hozott ide ilyen korán reggel, Sharpless-szan? - kérdezte Csocso nyugtalanul. - Általában csak estefelé szoktál ellátogatni ide!

Megpróbálta nyugtatgatni a nyűgös Dzsinszeit, aki nem örült, hogy a reggelizése közben megzavarták, még ha az illető az amerikai konzulátus egy fontos tisztségviselője is volt, és ezt a véleményét nagyon határozottan a tudomásukra is hozta!

- Hírem van számodra, Csocso-szan - kezdte.

A férfi nyilvánvalóan kényelmetlenül érezte magát, ami feldúlta az asszonyt, érezte, hogy a szíve gyorsabban ver.

- Mi történt, Sharpless-szan? - kérdezte nyugtalanul. - Valami rossz hír?

- Megtudtam, hogy Pinkerton Nagaszakiba jön, három nap múlva érkezik - vágta ki hirtelen Sharpless, és mintha megkönnyebbült volna, hogy kimondta. - Neked akartam először szólni, hogy legyen időd felkészülni.

Mély csend lett, még a gyermek is abbahagyta a nyűgösködést, mintha még őt is megdöbbenetette volna a hír. A kásával teli porcelántál kicsúszott Csocso kezéből. Az előtér fapadlója tele lett rizskásával és porcelándarabokkal.

Az anya és a gyermek meredten nézték a törmeléket.

Már majdnem két éve várt Csocso erre a hírre, és mégis, most így hirtelen, amikor már szinte feladta a reményt, olyan érzése volt, mintha felrobbant volna körülöttük a világ! Nem értette saját magát. Hát nem azt akarta, hogy a férje visszatérjen hozzájuk, Nagaszakiba?

- Mit mondtál? Pinkerton visszajön Nagaszakiba? - mormolta végül Csocso.

- Igen, Nagaszakiba jön, hogy meglátogassa a babát - ismételte Sharpless, ösztönösen elhagyva a szót „vissza”, de szerencsére az összezavarodott Csocso ezt nem vette észre.

Egy csöppnyi habozás után az arcán hirtelen gyönyörű, sugárzó mosoly ragyogott fel, és izgatottan suttogta Dzsinszeinek: - Az apád végre visszatér Nagaszakiba, Dzsinszei-csan. Elő kell készítenünk a

házat az üdvözlésére! Kérlek, légy jó fiú, nagyon sok mindent kell most csinálnunk. Csak három napunk van az előkészületekre!

- Szuzuki! Szuzuki! Pinkerton-szan végre visszatér Nagaszakiba! Rendbe kell hoznunk a házat, mielőtt ideér!

Megfordult, hogy megköszönje Sharplessnek, amiért az így sietett tudatni velük a jó hírt, de a férfi már kilépett a házból. Csocso csak a hátát látta elfele menet.

A gondolat halványan felködlött Csocsónak, hogy furcsa módon Sharpless nem látszott boldognak a hír hallatán, hogy Pinkerton visszatér Nagaszakiba, de aztán elhessegette azt.

Elhatározta, hogy senki és semmi nem ronthatja el ezt a régóta várt pillanatot, amikor Dzsinszei végre találkozik az apjával, és újra együtt lesz a család...

✧ KILENCEDIK FEJEZET ✧

Pinkerton érkezésének reggelén a felkelő nap csodás színeket varázsolt a tájra. Egy felhő se volt az égen, amely elcsúfíthatta volna azt, pedig ezt az időszakot általában a felhőktől elszürkült egú őszi napok jellemezték.

- Pinkerton-szan hajója nemsokára befut! - mondta Csocso izgatottan, míg Szuzuki felsegítette rá a legjobb kimonóját, és elrendezte a haját a legújabb stílusnak megfelelően. - Nézd, még a nap is olyan fényesen ragyog ezen a különleges napon, ez egy jó jel!

- Szépnek kell lenned, amikor üdvözlöd a férjed, Csocso-szan - felelte Szuzuki. Egész reggel Csocso körül serénykedett, és legalább olyan izgatott volt emiatt a régóta várt viszontlátás miatt, mint az úrnője.

- Nézd csak, a piacon találtam a múlt héten ezt a kis tengerészruhát, ebbe öltöztettem fel Dzsinszei-csant. Úgy gondoltam, jól fog állni rajta, és nézd, milyen bájos benne!

- Úgy néz ki, mint egy kis amerikai fiú, kivéve a ferde szemét - csapta össze a kezét Csocso elragadtatva, amikor Szuzuki behozta Dzsinszeit a fehér és kék tengerészruhába öltöztetve. - Az apja nagyon boldog lesz!

Az egész ház ragyogott az ünnepléstől, mert a gazda végre hazaérkezik Amerikából. Szuzuki még egy széles szalagot is felakasztott az előtérben, amire ráírta: „Üdvözlünk itthon, kis családod körében”. Az írás japánul volt, de biztos volt benne, hogy Pinkerton kitalálja, mit mond az üzenet.

Miközben arra készültek, hogy elinduljanak a kikötőbe, a házba vezető út kavicsán léptek zaja hallatszott, és hirtelen megjelent Pinkerton ismerős alakja. A hajó a vártnál hamarabb érkezett, és Csocso magánkívül volt az örömtől.

- Pinkerton-szan, visszajöttél hozzánk! - futott le a kavicsos ösvényen, és úgy repült Pinkerton karjaiba, mintha az elmúlt évek

nem is léteztek volna.

Csoco túlságosan is boldog volt ahhoz, hogy észrevegye Pinkerton ölelő karjainak merevségét, és egészen addig, amíg fel nem emelte a fejét, nem vette észre, hogy nincsenek kettesben. Egy jól öltözött amerikai nő állt a kapunál őket figyelve, és Csoco megzavarodva visszahúzódott.

Ki ez a nő, és miért jött Pinkertonnal ide? Valószínűleg a húga vagy valami rokona lehet. Ki más is volna, hiszen Pinkerton az ő férje volt!

Abban a pillanatban megérezte, hogy Pinkerton karja már nem tartja őt, és összeszorult a szíve. Távolságtartást és elhidegülést érzett, valamit, amire nem számított ennél a régóta várt találkozáznál. Hol volt a szerelem, a gyengédség és az öröm, amit a rég nem látott férjétől várt? Hiszen már évek óta nem találkoztak! Az a Pinkerton, akit ő ismert, zavarba ejtette volna, ahogy a karjaiba kapja és nagy pompával, szertartásosan beviszi a házba!

Talán már nem is szereti őt?

Mintha távolról hallotta volna Pinkerton hangját, amint azt mondja: - Csoco, igen, visszatértem Nagaszakiba, de a dolgok már nem olyanok, mint korábban. Talán be kellene mennünk, hogy megbeszéljük ezt, nem gondolod?

Csoco bólintott, és csendben bementek abba a kis nappaliba, ahol alig három évvel ezelőtt még annyi boldog és gyengéd pillanatot töltöttek együtt. Észrevette, hogy a magas, jól öltözött amerikai asszony nem követi őket, hanem hűvösen várakozva a kapunál marad.

A hangulat abban a pillanatban nyomban megváltozott, ahogy Szuzuki belépett a tengerészruhába öltöztetett, félénk Dzsinszeivel, aki a szolgálólányhoz simult, és egész egyszerűen angyalian nézett ki. Amióta Pinkerton visszatért közéjük, Csoco most először látta, hogy a férfi arca végre felragyog.

Nyúlt a gyermekért, de Dzsinszei abban a korban volt, amikor már felismerte az idegeneket, és még szorosabban tapadt Szuzukihoz.

- Ő a fiad, Pinkerton-szan - mondta Szuzuki büszkén, aki nyilvánvalóan még nem vette észre a szobában lévő feszültséget.

- Nézd csak, milyen szép gyermek! Gyere, Dzsinszei-csan, üdvözöld a papádat!

Csocso kivezette az izgatott Szuzukit a szobából, és azt suttogta: - Pinkertonnak és nekem meg kell vitatnunk valami nagyon fontos dolgot, talán később találkozhatnánk mindannyian.

- Mi történt? Minden rendben van? - kérdezte a megdöbbsent Szuzuki, amikor végre rájött, hogy ez egyáltalán nem az a boldog családi összejövetel, mint amire számított.

Csocso bólintott, és elhúzta a nappali tolóajtóját a lány aggódó arca előtt.

Szegény Szuzuki, sóhajtott fel Csocso, amikor visszafordult, hogy szembenézzen Pinkertonnal. Már érezte, hogy mit akar közölni vele a férje, és hogy a mondanivalója a kint várakozó, fiatal amerikai nővel van kapcsolatban.

- Pinkerton-szan, ki az a hölgy, aki kint várakozik, és miért van itt veled? - kezdte Csocso.

Pinkerton hosszan hallgatott, mielőtt válaszolt volna.

- A neve Helen, és ő a feleségem.

- A... a feleséged? - suttogta Csocso. Rossz híreket várt, de nem ennyire rosszat. - De Pinkerton-szan, hogyan lehetséges ez? Hiszen én vagyok a feleséged! Ez Amerikában megengedett, hogy valakinek két felesége legyen? - kiáltott fel egy sebesült állat fájdalmával.

Pinkerton az arcát a kezébe temette, úgy szólalt meg: - Csocso, nem tudom, hogyan lehet ezt neked megmagyarázni, de kérlek, értsd meg, mi soha nem voltunk házasok.

- Nem értem - jajdult fel Csocso megkínzottan. - A szertartás, a házassági bizonyítvány, hiszen ott volt velünk Sharpless is a konzulátusról!

- Annyira sajnálom, Csocso-szan, hogy ezt így kell megtudnod. Ez nem volt törvényes házasság, csak egy ceremónia, hogy elfogadják itt Nagaszakiban az együttélésünket. - Pinkerton minden szava egy

tördöfés volt a szívébe, az asszony úgy érezte, hogy az árulás és a fájdalom darabokra tépi.

- Pinkerton-szan, azt állítod, hogy becsaptál, és csak kihasználtál? Vagy talán csak tréfát űzöl most velem? Kérlek, mondd, hogy ez csak egy rossz álom, amiből hamarosan felébredek, és akkor hallom, ahogy azt mondod, én vagyok a feleséged, és az amerikai hölgy a kapunál a nővéred vagy a családtagod, kérlek, mondd ezt nekem!

- Annyira sajnálom - ismételte Pinkerton, és miközben ezeket a szavakat mondta, megdöbbsent, mert akkor jött rá, mennyi fájdalmat okozott ennek a gyönyörű nőnek, aki Nagaszakiban vele élt, annyi meghitt pillanatot osztott meg vele, és végül egy fiúgyermeket szült neki.

Reszketni kezdett, ahogy eszébe jutott a beszélgetés Helennel, amikor elindult a hajó Japánba.

- Helen, nyilvánvalóan tudatában vagy annak, hogy Csocso meg fogja tagadni a gyermeke átadását. Végül is ő az anyja, és ehhez minden joga megvan.

- Valahogy meg kell őt győznöd - felelte Helen határozottan. - Az orvosok megerősítették, hogy soha nem leszek képes gyermekét kihordani, így ő az egyetlen utódod, Benjámín. Biztos vagyok benne, hogy mindketten azt szeretnék, ha Amerikában nevelhetnénk fel őt. Mindenesetre, a gyermeknek biztosan ez lenne a jobb megoldás - folytatta az asszony nyugodt hangon. - Milyen lehetőségeket kínálhat neki az élethez megkérdőjelezhető eredete, egy tanulatlan, egyedülálló anyával, pénzügyi háttér, vagy akár csak egy állandó munka nélkül is, abban az elmaradott országban? Gondolj erre, Benjámín!

- Ő Csocso fia, és visszautasíthatja, hogy lemondjon róla, Helen - vetette fel Pinkerton. - Ezzel számolnod kell.

- Majd meglátjuk, Benjámín. Mindenesetre tudod, hogy milyen határozott vagyok, egyesek szerint egyenesen könyörtelen, amikor valamit vagy valakit meg akarok kapni. Nem adom fel könnyen.

Ahogy beszélt, a szavaitól és a hangja erejétől Pinkerton meghökölt. Helen okos, képzett asszony volt egy kiváló családból,

megfelelő kapcsolatokkal, és hozzáment feleségül, annak ellenére, ahogy ő Japánban viselkedett.

Pinkerton a legnagyobb tiszteletet és szeretetet érezte a felesége iránt, de az asszony néha annyira hideg és érzelemmentes volt, hogy ez kissé kényelmetlen érzést keltett benne. Ilyenkor az asszony férfiasan magabiztos és gyakorlatias viselkedése olyan éles ellentétben állt Csocso lágy, nőies lényével és bizakodó mosolyával, hogy Pinkertonnak voltak pillanatai, amikor sajnálta, hogy már nem vele van. De a döntés végérvényes volt, már nem lehetett visszafordulni. Helen és a családja túlságosan erőteljes volt ahhoz, hogy semmibe vegye őket.

Most, Csocsóval beszélve megpróbálta felvetni, hogy milyen jövő várna a fiúra Amerikában, de nem tudta folytatni. Csocso fájdalma olyan mély volt, hogy Pinkertonnak nem volt képe hozzá, hogy még ezt is felhozza, legalábbis nem ott és akkor.

Egy idő után felállt, és azt mondta: - Azt hiszem, most jobb, ha elmegyek, de holnap visszajönnék. Addigra kicsit megnyugszol majd, Csocso. Még van néhány dolog, amit meg kell vitatnunk, de nem ma este. Szörnyen sajnálok mindent - nyögte ki végül, és kinyújtotta a karját az asszony felé, aki egy pillanatra odafordult hozzá, de aztán hirtelen eltolta magától a férfit, és kifutott a szobából. Ezen a napon minden megváltozott és az élet értéktelenné vált számára. Már nem volt férje, hiszen soha nem is voltak házasok, és akiről azt hitte, hogy a házastársa, az most már egy másik nőhöz tartozott.

Még azt se bírta volna elviselni, hogy kezet fogjanak.

Csocso láthatta Szuzuki sápadt arcán a komor arckifejezést, és abból, ahogyan Dzsinszeit tartotta védőn a karjában, eszébe se jutva, hogy megpróbálja megint megmutatni az apjának, tudta, hogy a lány mindent hallott a vékony tolóajtón keresztül.

Szuzuki meg se próbálta vigasztalni Csocso-szant, amikor az majd' kisírta a szemét a bánattól, hiszen melyik normális nő ne omlott volna teljesen össze, miután ilyen hírt kapott annak az embernek a szemfényvesztéséről és árulásáról, akit a legjobban szeretett, és akiben mindenkinél jobban bízott.

Miután Szuzuki lefektette Dzsinszeit éjszakára, odament a kétségbeesett úrnőjéhez, csendesen simogatta a haját, és szerető, vigasztaló szavakkal pátyolgatta. Nem tudta, mi mást tehetne Csocsóért azon az éjszakán. A szíve haraggal volt tele Pinkerton iránt, amiért akkora fájdalmat okozott szeretett úrnője számára. Úgy döntött, hogy a következő nap bemegy az amerikai konzulátusra, és panaszt tesz Sharplessnek egy amerikai társa csaló viselkedése miatt. Csocso-szan túl szép és szelíd volt, hogy bajt okozzon, de ő csak egy szolgálólány, nem volt semmi vesztenivalója.

Szuzuki örült, hogy Pinkerton elhagyta a házat, mert úgy érezte, hogy legszívesebben felkapna egy kést, és belemerítené az áruló szívébe.

A másik szobában a gyermek sírni kezdett, és mindkét nő ösztönösen felugrott, hogy berohanjon hozzá. Aztán Csocso visszaesett, túl gyengének érezte magát, hogy gondoskodjon a kicsiről, úgy érezte, mintha kiszívták volna belőle minden erejét. - Menj Dzsinszei-csanhoz, felébredt, szüksége van rád - suttogta Szuzukinak sírástól duzzadt és repedezett ajkával. - Mindjárt rendbe jövök én is.

Néhány pillanattal később Dzsinszei gyerekes csacsogása és boldog kacagásának hangja melegítette fel a szobát, még a közeledő szürkülettel megnyúlt árnyékok is megszínesedtek.

A szoba egyik sarkában összekucorodva, fiának boldog csivitelését hallgatva, Csocso úgy érezte, nem volt még ennyire megtört és reményvesztett azóta, hogy az apja elkövete a harakirit. Egyik pillanatról a másikra vége lett minden reményének, az élete értelmének, és ha nem kellett volna életben maradnia Dzsinszei miatt, aznap Csocso biztosan végzett volna magával.

Nem tudta, mennyi ideig ült ott sírva, de a tatami nedves volt a könnyeitől. Végül a kimerültség úrrá lett felette, és az asszony összeomolva elterült.

Így talált rá Szuzuki egy órával később. Csocso élettelen teste és maszkszerű sápadtsága láttán a szolgálólány pánikba esett arra gondolva, hogy úrnője talán belehalt a bánatba.

Szuzuki zokogva rázta a mozdulatlan testet, és így szólongatta: - Csocso-szan, ébredj fel, kérlek, mondd azt, hogy nem hagytál itt minket. Dzsinszei és én nem maradhatunk itt nélküled! Kérlek, ébredj fel! Szükségünk van rád!

A megkönnyebbülés hulláma söpört végig Szuzukin, amikor érezte, hogy Csocso megmozdul. Megpróbált visszaemlékezni, mit mondott az anyja a faluban, mit kell csinálni olyankor, amikor valaki az öntudatlanságba menekül. „Ne engedd, hogy ájultan maradjanak. Ébreszd fel őket, ülted fel őket, üsd meg őket, tegyél meg mindent, hogy visszatérjen az öntudatuk.”

A kis Szuzuki olyan erővel, amit nem is feltételezett volna magáról, felemelte Csocsót, a fal mellé ültette, és nem engedte, hogy visszaboruljon a tatamira. De arra már nem tudta rávenni magát, hogy megüsse, és úgy csipkedje az úrnőjét, ahogy tanították neki. Így hát Szuzuki leült Csocso mellé, és erőteljesen masszírozni kezdte a karját, a kezét, a lábát, míg végül lassan érezni kezdte, ahogy a test felmelegszik, és az élet visszatér azokba a kedves végtagokba. Csocso sekély légzése mélyebbé, szabályosabbá vált, és Szuzuki most már a megkönnyebbüléstől és az örömtől könnyezett.

A szín lassan visszatért Csocso arcába, és amikor megszólalt, a hangja meglepően erős volt.

- Sajnálom, Szuzuki-szan, hogy ennyire megijesztettelek. Azt hiszem, ez a sokk hatása volt attól, amit ma hallottunk, hiszen minden összeomlott, de Isten a tanúm, minden rendben lesz velem.

- Igen, mind a hárman rendben leszünk - bólintott erőteljesen Szuzuki, és mivel ez a cselekvés olyan biztonságot és energiát adott neki, öntudatlanul folytatta a biccentgetést.

A lány folyamatos bólogatása megmosolyogtatta Csocsót, végül odanyúlt hozzá, a két kezébe fogta az arcát, hogy megállítsa a szédítő mozgást.

Szuzuki felbátorodva folytatta: - Úrnőm, nem engedhetjük meg, hogy bizalmunk és vendégszeretetünk megvetendő elárulása egy amerikai által minket pusztítson el!

Csoco ismét elmosolyodott, és beleegyezett, hogy Szuzuki felsegítse a tatamiról. Erősen leseperte a pamut kimonóját, hogy kiegyenesítse a ráncokat, valahogy úgy, mintha ezzel az egyszerű akcióval Benjámint próbálta volna kirázni örökre az életéből.

Most már mindennél jobban remélte, hogy a hajójuk a lehető leghamarabb elhagyja Nagaszakit, a férfival és amerikai feleségével a fedélzeten.

- Gyere, Szuzuki-szan, vigyük ki Dzsinszeit egy sétára, szüksége van egy kis friss levegőre! Azt hiszem, mindannyiunknak szüksége van rá!

Nem tudták, hogy a végzet nem elégedett meg ennyivel...

TIZEDIK FEJEZET

Az elkövetkezendő napokban Pinkerton többször is meglátogatta Csocsót. Beszélnie kellett volna vele a gyerekekről, de az asszony nem volt hajlandó beengedni őt a házba. A fájdalom még annyira friss volt benne, hogy nem tudott szembenézni a férfivel, bármennyire is szeretne volna látni őt. A csalás és árulás ellenére a megtört szív nem hallgatott az észre, nem volt képes elfelejteni a férfit.

Csoco azt kívánta, bárcsak elmenne a hajó Nagaszakiból Helennel a fedélzeten, így könnyebb lenne összerakni a törött darabokat és újrakezdeni az életüket, elfelejteni minden rosszat, ami történt. De a hajó nem mozdult el Nagaszaki kikötőjéből, végig ott horgonyzott a mólónál.

A következő héten ismerős kopogás hallatszott, és ahogy kinyílt a bejárati ajtó, Sharpless állt ott, mondván, szeretne Csocsóval beszélni. Szuzuki nem tudta megállítani, mert már be is lépett az előtérbe.

- Rendben van, Szuzuki - szólt Csoco a szolgálónak, aki megpróbálta útját állni a férfinak, nehogy az folytathassa az útját a nappaliba. - Beszélek Sharpless-szannal.

- Annyira sajnálom, hogy mindez megtörténhetett veled - kezdte az amerikai diplomata, miután helyet foglalt a nappaliban.

- Egy, sajnálom' nem tűnik elégségesnek vagy őszintének egy ilyen helyzetben, nem igaz? - kérdezte Csoco halkán, hangjából tőle szokatlan keserűség áradt.

- Minden jogod megvan arra, hogy dühös és elkeseredett legyél emiatt az egész miatt. Ami történt, az nagyon elítélendő - folytatta Sharpless.

- Igazad van, Sharpless-szan, ez az egész, a te szavaiddal élve, összetörte valaki szívét és lerombolta az életét - felelte Csoco, még mindig abban a higgadtan keserű hangnemben. - Ez nem, ez egyáltalán nem volt helyes dolog.

A csend hosszúra nyúlt, és a tiszteletet parancsoló, magas rangú amerikai diplomata látványa, ahogy ott ült, fejét a bűntudat és a szégyen miatt lehajtva, meglágyította Csocso szívét.

- Csak azért jöttél, hogy bocsánatot kérj Pinkerton nevében? - kérdezte enyhébb hangon.

Sharpless felemelte a fejét, és azt mondta: - Igen, ezért is, meg hogy beszéljünk a gyermek jövőjéről. Mivel az apja amerikai, megkérheted az amerikai állampolgárságot a számára. Elkészíthetem a papírokat, ha ezzel segíteni tudlak, hogy jobban érezd magad.

- De Dzsinszei Japánban él, neki nem kell amerikai állampolgárság!

- Igen, persze, most - felelte Sharpless. - De azt gondolom, hogy ha Dzsinszeinek amerikai állampolgársága van, akkor egyszer elmehet majd Amerikába is, ha ott akar lehetőséget keresni magának. Ez megnyitja a jövőt számára, ha érted, hogy mire gondolok. Tudom, hogy ez hirtelen ért téged, közvetlenül azután, hogy Pinkerton végre őszintén beszélt veled, így valószínűleg időre van szükséged ahhoz, hogy átgondold az ajánlatot. Ezt teljesen megértem, csak tudasd velem, amikor döntöttél, Csocso-szan.

Sharpless a japán szokások szerint udvariasan megitta a Szuzuki által felszolgált teát, és felállt, hogy minél hamarabb távozhasson. Egyszerűen nem bírta elviselni, hogy tovább ott maradjon ebben a kis házban.

Nem várta meg, hogy kikísérjék, távozott, és a nők még hallották a kavics csikorgását a talpa alatt, ahogy végigment a kerti ösvényen. Azt már nem látták, hogy egy nő, aki vele jött ide, ott állt a kapun kívül várakozva.

Aznap este, jóval azután, hogy Sharpless elment, Csocso elképedve és zavartan, még mindig a nappaliban ült. Amikor Szuzuki behozta hozzá a kicsit, olyan szorosan ölelte át, hogy a gyerek sírni kezdett, és minden erejét megfeszítve megpróbált kiszabadulni az öleléséből.

- Sohasem hagyom, hogy Amerikába menj, Dzsinszei, kicsikém - suttogta Csocso a szőkésbarna hajba temetve az arcát.

A kisleány most már kuncogott és bólingatott, mintha megértené, mit mondtak neki, és Csocso szíve megtelt szeretettel.

A következő napokban senki sem látogatta meg őket, és az élet visszaállt a kis ház nyugodalmas rutinjába. De amikor már mindenki más aludt, Csocso még mindig nyitott szemmel feküdt a futonján, miközben a rovarok ciripelését hallgatta. A tücskök hangja életre keltette a kertet, a cserjék és fák susogtak az enyhe szellőben, mint megannyi barát. Csocso mégsem tudott aludni a nyugtalan, nyomasztó gondolatai miatt.

Dzsinszei születésnapja közeledett, és a jövőjével kapcsolatos kérdések egyre erősebben foglalkoztatták Csocsót.

Pinkerton a nevére íratta a házat, így tető volt a fejük felett, de azon túl, miután feladta a Marujama sikátorbeli munkáját, nem volt más jövedelme. Pinkerton nagy összegű pénzt hagyott ott a számukra, de az előbb-utóbb elfogy, és most már, hogy nem volt a férje, nem számíthatott további támogatásra.

És ott volt Dzsinszei, akiről gondoskodni kellett. Csocso azt akarta, hogy jó nevelést kapjon, és így eljuthasson Tokióba, ahol jó, tiszteletreméltó munkát találhat.

- Hogyan tudnám a legjobbat biztosítani Dzsinszei-csan számára? Hol találok munkát? Menjek vissza a Marujama sikátorba megint gésának? Azt mondták, hogy bármikor visszavennének. De ha ezt megteszem, hogyan befolyásolná az Dzsinszei-csan jövőjét felnőttként, hogy az anyja gésa volt egy Marujama negyedbeli teaházban? Mindezek mellett, Dzsinszei egy hafu^[12], befogadnák Japánban így, amikor felnőtt, és már nem csak egy aranyos kisleány? Dzsinszei világosbarna haja, világos bőrszíne és nyugati arcvonásai figyelmet keltettek, és az emberek már suttoztak róluk, bárhová is mentek, és nem feltétlenül tiszteletreméltó dolgokat...

Olyan sok kérdés kavargott Csocso fejében, és hűségese szolgálóját, Szuzukit kivéve senkije sem volt, akivel bizalmasan, vagy tanácsot kérve beszélhetett volna.

- Ne aggódj annyira, Csocso-szan - felelte Szuzuki. - Dzsinszei még csak két éves, és nekünk az elkövetkezendő napokra kell gondolnunk,

nem valami távoli jövőre.

De az igaz volt, hogy még ő is hallott történeteket az idelátogató tengerészek és helyi lányok közötti kapcsolatokból származó „utódok”-ról, akiket sárga hajukért csúfoltak, és akik soha nem tudtak teljesen beilleszkedni a közösségbe.

Csoco azt akarta, hogy Dzsinszei jó oktatást kapjon, erős és magabiztos felnőtté váljon, minden eséllyel egy jó állásra Tokió egyik nagy cégénél, de a gyermek haja egyre világosodott, a szeme pedig egyre kékebbé vált. Amikor lement a gyerekekkel a városba, kíváncsi szemek bámulták meg őket, sőt néhányan még ujjal is mutogattak feléjük, így az asszony egyre inkább bizonytalanná vált, és aggódott a gyönyörű kisfiú jövője miatt.

- Nem hibáztatsz azért, mert életet adtam Dzsinszeinek, ugye? - kérdezte Szuzukitól, egyetlen barátjától és bizalmasától. - Nem így kellett volna történnie. Hiszen úgy volt, hogy Benjáminnál, az apjával fogunk együtt élni! Úgy volt, hogy egy család leszünk, és Dzsinszeit megvédte volna az apja, megkapta volna az amerikai közösség támogatását, még ha nem is fogadja be őt a saját népe! Az apja védelme nélkül Dzsinszei mindig csak egy különösség, egy kevert vérű hafu lesz, akit elutasít a közösség, a társadalom peremére szorul, egyik világnak se lesz része! Amikor felismeri, hogy kiutasítják maguk közül, az összetöri majd a lelkét! Azt hittem, ha valaha Benjáminnak vissza kell mennie a hazájába, magával visz minket is, így elmentem a konzulátus könyvtárába arról olvasni, hogy milyen Amerika. Rájöttem, hogy ez egy olyan ország, amely nem kötődik szorosan a hagyományokhoz és a homogenitáshoz, mint Japán, ott mindenféle ember él és dolgozik együtt. Az egy olyan ország, ahol sok olyan „hafu” van, mint Dzsinszei, elfogadják őket, jól képzettek, és jó munkájuk van! Ezt akarom a szeretett fiának, Szuzuki, de nem tudom, hogy valaha is megkaphatja-e ezt itt Japánban, és ha nem, akkor mi lesz vele? Én csak egy nő vagyok, nincs hatalmam, se pozícióm, nem adhatom meg neki egy apa erejét és védelmét. Hogyan juttathatom jó iskolákba, jó egyetemre és jó munkához valami nagy cégnél, akár itt, Nagaszakiban is? Szüksége

van egy apa támogatására, amelyet sohasem fog itt, Japánban megkapni.

- Dzsinszei-csan még csak egy pici gyermek, így talán nem kellene ilyen hosszú távon gondolkoznunk, Csocso-szan - felelte Szuzuki. - Bármilyen megtörténhet, talán találkozol egy nagyon jó emberrel, aki Dzsinszei-csan apja lesz, és mindkettőtökre vigyázni fog!

Csocso megrázta a fejét: - Nem, Szuzuki-szan, nem akarok még egyszer feleségül menni, soha, senkihez. Senki sem akar apja lenni valaki más gyermekének, főleg ha az hafu, akit valószínűleg nem fogad majd be a társadalmunk! De igazad van, Dzsinszei-csan még csak egy kisgyermek, és van elég időnk, hogy gondolkodjunk a jövőjéről. Néhány nap múlva Pinkerton hajója elhagyja Nagaszakit, elfelejthetjük őt is meg a feleségét is, és békében folytathatjuk az életünket. Hagyjuk egyelőre a jövővel való foglalkozást.

Ezzel a döntéssel csendes nyugalom telepedett le a dombtetőn álló kis házra, miután a lakói eloltották a lámpásokat, és lefeküdtek éjszakára.

Csak egy lágy, dallamos női hang hallatszott, ahogy az anya a kicsinyének altatódalt énekelt...

✧ TIZENEGYEDIK FEJEZET ✧

A végzete nem engedte meg Pillangónak, hogy csendes, visszahúzódó, békés élete legyen Nagaszakiban. Néhány nap telt csak el, Csocso éppen a kis zöldségágyást gondozta, amit Szuzukival ültetett a kert egyik sarkába, amikor kavics csikordulása hallatszott az ösvény felől. Csocso megfordult, és Helennel találta magát szemben, azzal a magas, amerikai asszonnyal, aki a „férje” felesége volt. A helyzet elmondhatatlanul bizarr volt.

Csocso úgy érezte, hogy még a vér is megdermed benne, és a nehéz kerti olló lassan kicsúszott a kezéből. A szíve olyan hevesen dobogott, hogy azt hitte, kiszakad a mellkasából. Mit akar ez az amerikai nő itt, Pinkerton nélkül, az ő kertjében?

- Elnézését kérem, hogy csak így betolakodom ide, de nem találtam más módot, hogy találkozhassunk, és beszélhessünk egymással - kezdte a nő. Hangja meglepően lágy és kedves volt.

Csocso szemébe könnyek gyűltek össze ettől a nem várt szelídségtől, miközben abban a különös helyzetben volt, hogy a férje feleségével állt szemben, és mégsem érzett ellenséges indulatot magában a nő ellen.

Megpróbált elfordulni, de Helen szavai megállították.

- Azért jöttem, hogy beszéljek magával a kisfiú jövőjéről, és egy ajánlatot tegyek.

Csocsót az utóbbi időben legtöbbit Dzsinszei jövője foglalkoztatta, hogyan lesz képes a fiú a japán társadalomba beilleszkedni, így hát most lassan megállt és hátrafordult, hogy szembenézzen a fölé tornyosuló amerikai nővel.

Helen megkönnyebbülten felsóhajtott, hiszen az anya végtelen szeretete a gyermeke iránt vette rá Csocsót, hogy visszaforduljon hozzá, így talán mégis célt ér, Benjámín kételkedése ellenére is.

Mielőtt idejött volna, komolyan utánanézett a Japánban élő kevert vérű gyermekek sorsának, ahogy szembesülniük kellett a japán társadalom elutasításával és diszkriminációjával. Ez volt az egyetlen ok, amivel Csocsót rá lehetne venni, hogy átadja a gyermekét, hiszen így tudja megadni a legjobb esélyt és lehetőséget a gyermeke számára, hogy szabadon nőhessen fel, és olyan társadalomban éljen, ahol elfogadják őt.

Csoco nem bírt megszólalni sem, csak csendesen intett az amerikai nőnek, hogy kövesse őt a házba.

A japán kultúrával és vendégszeretettel összhangban mindenki, akit behívtak egy házba, vendég volt, és függetlenül attól, hogyan érezte magát ezzel a nemkívánatos látogatóval szemben, Szuzuki udvariasan zöld teát és egy kis tál rizses aprósüteményt szolgáltat fel.

- Sajnálom, hogy így betörtem, de Benjámín Pinkerton nevében jövök, hogy beszéljünk a kicsiről, ugye Dzsinszeinek hívják? Nyilvánvalóan aggódik a fia miatt, és bár igazán megértem, hogy érzi magát a történetek miatt, hiszen én is nő vagyok, ez nem Benjámínról szól, vagy önről, de még csak rólam sem - kezdte Helen. - Egy ártatlan gyermekről van szó, aki úgy született, hogy nem tartozik se ide, se máshova, és ez nem az ő hibája. Benjámín és én tudjuk, hogy a vegyes származású gyermekek hogyan szenvednek Japánban, mert nem fogadják be őket, és nem tudnak beilleszkedni a társadalomba. Ez aggaszt minket is, amikor arra gondolunk, mi történhet Dzsinszeivel, ha itt, Japánban nő fel.

Helen egy pillanatra elhallgatott, hogy időt adjon a sápadt Csocsónak megemészteni mindazt, amit most mondott. Sokáig tartott, míg az asszony végre megtalálta a hangját, és meg mert szólalni.

- Mit mond? - suttogta Csoco. - Hogy maga és Pinkerton-szan el akarja vinni Dzsinszeit Amerikába?

- Az apja ezt tartja a legjobb megoldásnak Dzsinszei jövője szempontjából - felelte Helen határozottan, annak ellenére, hogy hirtelen gombócot érzett a torkában. Eljutott odáig, hogy

megsajnálta ezt a kétségbeesett fiatal nőt, de aztán megkeményítette a szívét, és határozott hangon folytatta.

- Amerikában, ahol oly sok vegyes típusú ember él, és olyan sokféle kultúra van Dzsinszeit teljes mértékben elfogadják majd. Mindketten jó családból származunk, és a legjobb oktatást tudjuk biztosítani jó magániskolákban és az ország legjobb egyetemein. Dzsinszei bizonyára nagyon boldog és sikeres lesz, hiszen nagyszerű lehetőségek állnak majd a rendelkezésére. Azt hallottam, hogy Japánban a kevert vérű gyermekeket gyakran nem fogadják el a közösségben, ezért Benjámint arra buzdítja, engedje el Dzsinszeit velünk, hogy elvihessük őt magunkkal.

Helen elcsüggedt, amikor Csocso lassan megrázta a fejét.

- Azt kéri tőlem, hogy küldjem el egy távoli világba a kisfiamat olyan emberekkel, akiket nem is ismer? - suttogta a nő, miközben az anyai szíve vívódásából és gyötrelméből született könnyecseppek kis foltokat hagytak a tatamin. - Sajnálom, de ezt nem engedhetem meg!

Még Helent is meghatotta Csocso gyötrelme, és azt kívánta, hogy bárcsak ne lenne ez az egész annyira kemény és fájdalmas. Lehet, hogy a tervük túlságosan is irreális volt és nem egy helyes elgondolás, fel kell adniuk, és a lehető leghamarabb hazamenniük. Meglepetésére Helen valódi aggodalmat érzett a gyermek miatt, akit még csak nem is ismert. Arra gondolt, hogy miként nőne fel Japánban, ahol ő más lenne, mint általában az emberek, apai védelem és irányítás nélkül, és kétséges, hogy hozzájutna jó oktatáshoz. Mivé fog válni ez a hafu gyermek, aki ilyen szerencsétlen körülmények között született? De ez a fiatal, végtelenül lesújtott nő a fiú anyja volt, és Helen tudta, hogy semminek és senkinek nincs joga elvenni tőle egy gyermeket, hacsak ő egyet nem ért. Igaz, Helen minden tőle telhetőt megtett, és el kell majd mondania Benjáminnak, hogy egyszerűen nem tudta megkapni a gyermeket az anyjától, annak ellenére, hogy biztosította, szeretni fogják, gondoskodnak majd róla, és mindent meg fog kapni, amit pénz vagy szeretet meg tud adni Amerikában. Soha nem fog gyermeket szülni, de Helen megértette és tisztelte egy anya és annak a méhéből született gyermek mély, törhetetlen kötelékét.

Ösztönösen kinyújtotta a kezét, és finoman, megértéssel átkarolta Csocsót, úgy, ahogy csak egy nő képes megérteni egy másik nő fájdalmát és szenvedését. Egy pillanatra mindketten elfelejtették, hogy mi áll köztük. Végül Helen felállt, hogy elmenjen.

- Semmi baj - mondta Helen. - Ha nem tudja elviselni a gondolatot, hogy Dzsinszei olyan messzire megy el innen, senki sem hibáztathatja ezért. Benjámín csak azt akarta, hogy a fia egy olyan országban nőjön fel, ahol magabiztossá válhat, és büszke lehet arra, hogy kicsoda, de maga az anya, magának kell elfogadnia, hogy elengedi. Tudom, hogy ez nehéz, nagyon nehéz! A hajónk csak három nap múlva indul vissza Amerikába, így ha meggondolja magát, tud üzenetet küldeni nekünk Sharplesszen keresztül. Köszönöm, hogy fogadott engem a körülmények ellenére is, és őszintén sajnálom mindazt a fájdalmat, amit mi okoztunk. Istenem, annyira szeretném, ha a dolgok másképp alakultak volna, Csocso-szan, higgyen nekem.

Volt valami ennek a serdülőkorból még alig kinőtt, és máris egyedülálló anyává vált fiatal nő ártatlanságában és jóságában, ami meghatotta Helent, és minden szó, amit mondott, a lelke mélyéről fakadt. Egy pillanatra haragot és megvetést érzett Benjámín Pinkerton iránt. Békén kellett volna hagynia ezt a fiatal, bizakodó gyermeket, és nem tönkretennie az életét. Végül is biztos, hogy rengeteg tapasztalt lány van Nagaszaki bárjaiban, akikkel enyelegetett volna, amikor csalta a menyasszonyát!

A szomszédos szobából áthallatszott a kisfiú csengő hangú nevetése, és Helen érezte a vágyat a szívében ezért a gyermekért. Mit nem adna érte, hogy a karjaiban tarthassa a kicsit, magával vigye Amerikába, és szeresse, védelmezze egy életen át! De a gyermek nem az övé volt...

Nem tudta, mi mást mondhatna még, így hát csak felállt és kiment a házból, gyorsan, hogy minél távolabbra jusson. Mindig pragmatikus volt, két lábbal állt a földön, de ez most azon ritka alkalmak egyike volt, amikor az érzelmei magukkal ragadták őt. Benjámín Pinkerton mindkettejüket elárulta, és miután találkozott Csocsóval, Helen ráébredt, hogy ezentúl már soha nem lesz képes úgy érezni a férje iránt, ahogyan eddig.

Helen úgy érkezett Nagaszakiba, hogy már előre tudta, nem fogja megkedvelni azt a trükkös gésát, aki elcsábította a vőlegényét. Miután azonban Pillangóval találkozott, rájött, hogy valójában Benjámint volt az, aki rövid távú örömszerzésért mindkettőjüket elárulta.

Nem gondolkodott váláson, a férfival marad a kényelem kedvéért, és hogy fenntartsák tiszteletre méltó társadalmi pozíciójukat, de biztos volt benne, hogy a kapcsolatuk soha többé nem lesz olyan, mint előtte. Azon a napon, amikor egy fiatal, tehetetlen anya kisírta a szemét előtte, Helen Pinkertonban valami eltört.

Amikor végre egyedül maradt, Csocso elfojtott érzelmei felszabadultak, és megállíthatatlan zokogásban tört ki.

Szuzuki belépett, és aggódva felkiáltott: - Csocso-szan, mi történt?

De aztán a szolgáló feladott minden színlelést, és lehajtott fejjel mutatta szégyenkezését. Ez nem az az idő volt, amikor elvárható lett volna a finom titkolózás vagy a helyes viselkedési szokások betartása. Nem akarta, hogy az úrnője ezek miatt újra átélje a gyötrődést, miközben elmeséli az egész fájdalmas párbeszédet azzal a most megismert amerikai hölgyel.

- Nem kell mondanod semmit, itt voltam a szomszéd szobában, így mindent hallottam - mondta Szuzuki. A kezeit tördelte, nyilvánvalóan legalább olyan zaklatott volt, mint az asszonya. - Nem tudom, mit mondhatnék vagy tehetnék. Talán csak vacsora után kellene erről beszélnünk, amikor Dzsinszei már az ágyban van. Addigra mindketten megnyugszunk és észszerűbben gondolkodunk. Anyám mindig azt mondta, hogy nem okos dolog egy nagyon sajnálatos, de fontos eseményt megvitatni, amikor az ember zaklatott, és nem tud helyesen gondolkodni.

Csocso bólintott, és a két nő szó nélkül belekezdett a vacsora készítésébe, miközben Dzsinszei egy fakanállal zajongott körülöttük. A nyugodt légkör meghazudtolta az ott levők belsejében dúló rendkívüli érzelmeket, miközben úgy viselkedtek, mint akik csak teszik a dolgukat a japán otthonokra jellemző, mindennapos konyhai feladatokkal.

Szuzuki inkább volt közeli barát és felbecsülhetetlen értékű társ, mint csupán egy szolgáló, és Csocso ragaszkodott ahhoz, hogy mindennap együtt étkezzenek az asztalnál. A vacsora általában vidáman telt, könnyed fecsegéssel és nevetgéléssel, főleg, amikor Dzsinszei már nagyobb volt, és együtt evett velük. De aznap este a vacsora csendes, mosoly nélküli volt.

Úgy tűnt, hogy még a gyermek is megérezte a komor hangulatot, és a szokásos elalvás előtti hancúrozás nélkül aludt el a kis futonján. Azon az éjszakán a kisfiú még csak azt a kedvenc altatódalát se követelte, amit Csocso mindig énekelni szokott, hogy elaludjon. Mintha ösztönösen ráérezett volna, hogy most jobb, ha nem zaklatja az anyját.

- Mondd meg nekem, mit tegyek, Szuzuki - mondta végre Csocso, és a szeme könnytől ragyogott. - Helenek igaza van, amikor azt mondja, Amerikában Dzsinszei nem fog szembesülni azzal, hogy ő csak egy hafu. Meglesz minden lehetősége a legjobb oktatáshoz és később a jó munkához, saját erejéből. Ki az itt Nagaszakiban, kivéve a leggazdagabb és leghatalmasabb családok tagjait, aki elküldheti a gyermekét Amerikába? De mindenekfelett, itt Dzsinszeinek nem lesz apja, aki megvédené és irányítaná, miközben egy olyan társadalomban nő fel, amely nem fogadja be, sőt még hátrányosan meg is különböztetik a hafu öröksége miatt. És mégis, mondd el nekem, Szuzuki-szan, hogyan tudnám elengedni a gyermekem és elküldeni egy olyan távoli helyre? Ha olyan messzire kerül, látni fogom-e valaha is, megölelhetem vajon bármikor is azután? Önző lennék, és csak saját magamra gondolnék, ha megfosztanám Dzsinszeit ettől a lehetőségtől, csak hogy magamnál tarthassam őt? Milyen lesz az élete itt, hafuként? Mondd meg, Szuzuki-szan, mondd meg, mit tegyek... tanácstalan vagyok!

Szuzuki látta Csocso-szan önmeggyőző érveinek bölcsességét, de ő csak egy szolgáló volt, és nem tudta, hogy mi lenne a helyes tanács az úrnője számára, így kimondta az első dolgot, amely eszébe jutott.

- A legjobb lenne, ha valamilyen módon te is elmennél Dzsinszeivel Amerikába, és mindig a közelében maradnál.

Csoco szomorúan megrázta a fejét: - Nem, ez lehetetlen! Pinkerton-szan már Helen férje, és nem akarnák, hogy a közelükben legyek. Ha úgy döntök, hogy elengedem velük Dzsinszeit Amerikába, fel kell készülnöm arra, hogy hosszú időre elveszítem őt, lehet, hogy akár örökre is. Az egyetlen reményem, hogy egy nap a fiam megtudja, mit éreztem, amikor hagytam, hogy elmenjen, és visszajön ide, hogy láthasson, mielőtt meghalok. Hiszen tudod, ha úgy döntök, hogy Dzsinszei itt marad Japánban, akkor a Marujama elmaradott utcáin játszva fog felnőni, hiába teszek meg mindent, hogy megadhassam neki a legjobbat az életében és az oktatásában, ez nem lesz sok.

Azon az éjszakán Csoco anélkül aludt el, hogy döntött volna. Dzsinszei mellé helyezte a futonját, hogy álomba tudja simogatni, és lássa a kis arcát, amint kimerülten alszik, míg végül ő is mély álomba zuhant.

Másnap reggel Csoco arra ébredt, hogy vizes foltok vannak a párnáján, és rájött, hogy valószínűleg végigsírta az éjszakát álmában. Nagyon fájdalmas volt számára a döntéshozatal, elengedje-e a kicsinyét annak jobb élete érdekében a távoli Amerikába, vagy ítélje őt egy hafu életére a konzervatív Japánban.

Sok-sok évvel később egy szőkésbarna hajú fiatalember feküdt az ágyán egy Japán felé haladó hajó kabinjában, kezében egy köteg papírt szorongatva. A szeme bepárásodott, miközben átérezte fiatal szülőanyja akadozó angolsággal papírra vetett gyötrelmét és szívszorító fájdalmát, a végső áldozatot, amelyet őerte tett meg.

„Remélem, hogy valahogy, valahol, valamikor ezek a levelek eljutnak hozzád, fiam, talán a halálom után, de végül megérted, mi történt valójában!”

Ken most már mindent értett, és végre megbékélt magával. Szülőanyja soha nem hagyta el, vagy hagyta cserben őt, hanem feláldozta a saját boldogságát és az életét, hogy egy erős, magabiztos, a társadalomba jól beilleszkedő fiatalemberré válhasson egy olyan országban, ahol elfogadták az őhöz hasonló „hafu”-kat.

✧ TIZENKETTEDIK FEJEZET ✧

Két nappal és két álmatlan éjszakával később Csocso döntött. Ha valóban fontos számára a fia jövője, akkor nem maradt sok választása.

A nappaliban Szuzuki felé fordult, halálsápadt arccal, kemény vonásokkal és kifejezéstelen tekintettel. Úgy érezte, hogy a teste kihűl, mintha a vér és az élet kiszivárogtat volna belőle, és csak mint élettelen héj maradt meg. A lelke mélyéig összetört, már nem voltak érzelmei sem.

- Úgy döntöttem, hogy megengedem Pinkertonnak és Helennek, hogy elvigyék Dzsinszeit Amerikába, és gyermekükként neveljék fel - mondta minden bevezetés nélkül.

- Ne..., ne..., ezt nem gondolhatod komolyan! - sírt fel a lány. - Kérlek, ne engedd el Dzsinszeit, hagyd, hogy velünk maradjon, megígérem, hogy vigyázok rá, nem kell fizetés se, nekem elég egy tál rizs, kérlek... Csocso-szan... asszonyom... Dzsinszei-szannal minden rendben lesz... az életünk árán is megvédjük őt, soha nem engedjük el a közelünkéből... kérlek... ne engedd, hogy elvigyék őt tőlünk! Hiszen senki sem tud úgy szeretni, mint egy édesanya!

- Az utolsó két nap és két éjszaka csak ezen gondolkodtam, Szuzuki - felelte Csocso egy csöppnyi habozás után. Olyannyira hideg és kifejezéstelen volt a hangja, hogy a szolgálólány megijedt. Úgy beszélt, mintha semmit se hallott volna abból, amit Szuzuki éppen mondott.

- Az amerikai hölgynek igaza van, nem tudok semmit se adni a gyermekemnek. Itt, Nagaszakiban, ő csak egy gésaház felszolgálójának és egy elhajózott amerikaiának a törvénytelen fia lesz, aki csak dokkmunkásnak vagy ácsnak lesz jó, semmi másnak. Sőt ami még rosszabb, kerülni fogják az emberek, mert más, mint ők. Nem lesz meg számára az apja vagy egy jó család védelme, és megkeseredett, dühös emberré válik felnőttkorára. Talán még meg is

utál, hogy önző módon életet adtam neki, és aztán megtagadtam tőle ezt a lehetőséget, amelyet most kínálnak. Amerikában egy megállapodott, jó család tagja lesz, lesz apja és anyja is, hogy óvja és gondozza. Mielőtt meghoztam volna ezt a döntést, elmentem a konzulátus könyvtárába, hogy többet olvashassak Amerikáról, és Szuzuki-szan, ott sok jó hírű iskola és egyetem van, meg nagy vállalatok, ahol tud majd dolgozni. Az én Dzsinszeim nem lesz kitagadva, mint itt, a jó iskolákból és a jó munkahelyekről, amik csak az igazi japánok számára nyitottak, nem pedig a hafuknak. Ott, Amerikában senki sem mer majd mutogatni rá vagy gúnyolni őt. Annyira fáj még a gondolata is, hogy odaadjam a fiamat. Nem tudom, meg tudod-e érteni ezt, vagy a bennem levő konfliktust, a gyötrelmet és önutálatot, Szuzuki, ezt már soha nem lehet kitörölni. De, mennyivel több fájdalmat fogok érezni, ha majd azt látom, hogy ahogy Dzsinszei felnövekszik, a haragja is egyre nő vele, amiért kiutasítják a közösségből, és a bőr a kezén megkeményedik a nehéz, alantas munkáktól, mert nem kaphat jobbat? Az elmúlt két nap során mást se tettem, mint újra meg újra megkérdeztem ezt magamtól, különösen, amikor úgy éreztem, hogy gyengülök a döntésemben, és nem vagyok hajlandó elengedni őt.

Ahogy Szuzuki nyitotta volna a száját, hogy tiltakozzon, Csocso ellentmondást nem tűrően elhallgattatta. Még soha nem tett ilyet eddig, hiszen inkább barátként és bizalmasként tekintett rá, nem pedig szolgálóként, és ez a tapintatlan megnyilvánulása elárulta, mennyire szenvedett lélekben.

- Kérlek, ne mondj többet, Szuzuki! Tudod biztosítani, hogy fiam, egy hafu, az apja védelme és törődése nélkül boldog és normális életet él majd itt, Japánban? Fogják legalább tisztelni, ha nem is fogadják el a közösségben és egyenlő esélyekkel indulhat el majd az életbe?

Szuzuki nem tudta, így csendben maradt, és Csocso-szan megkapta a választ.

- Holnap üzenek Helennek, hogy jöjjön ide. Ma este, Szuzuki, hozd hozzám Dzsinszeit, egyedül akarok lenni a fiammal.

Aznap este Csocso egy szemhunyásnyit sem aludt. A karjaiban tartotta Dzsinszeit, és az ablakon levő rizspapír egy apró résén beszűrődő holdfényben figyelte, ahogy alszik.

Olyan keservesen sírt, hogy kész csoda, hogy a kicsi képes volt egyáltalán aludni.

- Dzsinszei, édes kicsim, én életem - egész éjjel suttogott a picinek, és mélyen beszívta a gyermek puha, pelyhes hajának édes illatát. Még ha a pillanat el is tűnt, ez az illat mindörökké tovább élt Csocso emlékeiben.

- Ugye tudod, miért csinálom ezt, ugye, kicsim? Ha itt maradsz, nem tudok neked mást adni, mint egy anya szeretetét, amely már nem lesz elég, amikor felnősz. De ha követed apádat Amerikába, akkor megkapsz mindent, amiről mi itt csak álmodhatunk. Azért döntöttem így, mert annyira szeretlek téged, hogy el kell, hogy engedjelek. Nem tudom, hogyan fogok tovább élni nélküled, Dzsinszei-csan, de az életem már nem fontos számomra. .. ez megszűnt azon a napon, amikor az apám megölte magát! Ahogy nőttek, apám, az ő szeretete és védelme már nem volt velem, Dzsinszei-csan, és nem akarom, hogy ugyanezt a sorsot szenvedd el te is, kicsi fiam!

Szuzuki másnap reggel a kimerültségtől ájult álomba merülve találta meg az asszonyát, akinek egyik hideg és merev karja még mindig védőn ölelte Dzsinszeit. Finoman kivette a gyereket az anyja karjából, és a konyhába vitte reggelizni.

Dzsinszei aznap reggel nagyon jó hangulatban volt, gügyögött és csacsogott állandóan, mintha élvezte volna hallani a saját hangját. Játékosan, de szokatlan erővel rángatta Szuzuki kimonóját, majd lehúzta a lányról, miközben a szolgáló megmosdatta és átöltöztette. A lány próbált a gyerekekkel ugyanolyan pajkosan játszani, de elnehezült a szíve, miközben rettegéssel gondolt Csocso-szan és a gyermeke közelgő szétválására.

Volt bármi is, amit ő tehetett volna, amitől az úrnője újragondolná a döntését? Nem számít, milyen élet vár rá, vajon a gyermek nem lenne-e boldogabb, ha a saját hazájában nő fel, az édesanyja szerető

törődése mellett? Másrészt, vajon Japán bármikor is lehetne igaz otthona egy olyan hafunak, mint ő?

Még mindig volt egy egész napjuk, talán Csocho meggondolja magát. Szuzuki egész reggel ott imádkozott a nappaliban az őseik oltáránál, hogy Csocho hallgasson a szívére.

A szobába már bevilágított a felkelő nap, amikor Csocho felébredt. Ahogy kinyitotta a szemét, megint Dzsinszeit kérte magához. Egész délelőtt a fiával játszott, csak vele foglalkozott, visszautasította még az ételt is. Egész nap csak egy kis tál rizst és egy kevés tengeri moszatból készült miszolevest evett.

Úgy döntött, hogy késő délután megy le a kikötőbe, és ott beszél Helennel, de Dzsinszeit Szuzukival hagyja. Nem akarta, hogy bárki is még egyszer megbámulja a gyermeket vagy suttogjon róla.

De a sors közbelépett, megkímélte ettől a fájdalmas és gyötrelmes gyalogúttól. Nem sokkal ebéd után bizonytalan kopogás hallatszott a bejárati ajtón, és Helen bocsánatkérően megjelent a küszöbüknél.

- Sajnálom, hogy betolakodtam, csak szeretném megkérdezni, hogy döntöttél-e Dzsinszei jövőjével kapcsolatban - kérdezte a nő, ügyesen hangsúlyozva Dzsinszei jövőjét, mert ez volt az anya leggyengébb és legsebezhetőbb pontja.

Ez így kegyetlen volt, de Helen megpróbálkozott egy utolsó kétségbeesett kísérlettel. A hajó rövidesen elhagyja a kikötőt, szóval vagy most, vagy nincs több esély. Benjámint ugyan mondta neki, hogy adja fel, de a nő még egyszer próbálkozni akart, mielőtt beismerte volna a vereséget.

Csocho csak bólintott, nem bízva magában, hogy meg tud szólalni, és Helen szíve kihagyott egy ütést. Mit jelent ez? Beleegyezett abba, hogy elengedje velük Dzsinszeit? Vagy a sarkára akart állni, és határozottan megtagadni azt? Helen észrevette, hogy Csocho lesoványodott és gyönyörű arca a sok szenvedéstől eltorzult. De legalább nem viselkedett ellenségesen, és úgy tűnt, készen áll egy beszélgetésre!

Pillangó egy hang nélkül bevezette Helent a nappaliba, udvariasan intett neki, hogy várjon ott, és eltűnt a folyosón.

A szomszédos szobában Szuzuki egy csomagot pakolt össze, tele Dzsinszei ruháival, habár biztos volt benne, hogy soha nem adják rá ezeket Amerikában. Odarakta a gyermek összes kedvencjátékát és szeretett párnáját is.

- Kérlek, ne felejtse el berakni a kis párnáját a csomagba, a rizshéjasat, soha nem alszik nélküle - kérte ezt korábban Csocso, miközben az arca ismét azzá a fehér, kifejezéstelen maszkká vált, amelyik már korábban is zavarba hozta és megrémítette Szuzukit.

Ekkor magára hagyta az anyát és a fiát, de kívülről is jól hallotta a zokogás hangját és Dzsinszei méltatlankodását, mert a gyermek nem volt hozzászokva, hogy olyan sokáig, oly szorosan tartásuk. Szuzuki nem bírta ezt tovább elviselni, és az összes protokollt félretéve visszament a szobába, és lágyan, nyugtatóan átölelte Csocsót.

Ez volt a legnehezebb pillanat mindkettőjük számára, az anya és a kicsiny gyermekének elválása. Amíg éltek, nem tudták elfelejteni azt a fájdalmas pillanatot.

Aztán Csocso kiszakította magát az ölelésből és Dzsinszeit Szuzuki karjaiba nyomta.

- Kérlek, add át Dzsinszeit Helennek, én nem tudom megtenni. Nem bírnám elviselni a látványát, ahogy elviszik!

Csocso hevesen zokogva kifutott a szobából, összegörnyedve leült egy sarokba, a fülére párnát szorított, hogy ne hallja Dzsinszei tiltakozó sírását, amikor Szuzuki átadta az új anyjának, Helennek. Odaadta a két kis csomagot is, benne a gyermek legkedvesebb ruháival és játékaival.

Helen idegen volt Dzsinszei számára, és ijedtében az anyja és Szuzuki után kiáltozott.

Miután Helen elsietett a rúgkapáló és visító drága kis csomagjával, Csocso még sokáig mozdulatlanul ült ott, a sarokban, mintha megfagyott volna a bánattól. Azt a házat, amit még nemrég is női nevetés és egy gyermek vidám csacsogása töltött be, most áthatotta a kongó üresség érzete.

Szuzuki tápláló meleg levessel, rizzsel és egy csésze zöld teával próbálta megkínálni úrnőjét, de Csocso mindent visszautasított.

- Kérlek, egyél valamit, Csocso-szan - könyörgött Szuzuki. - Ma szinte semmit se ettél még, és én már nem is tudom, mit tegyek.

- Ne csinálj semmit - válaszolta Csocso. - Hagyj engem éhen halni. Egy olyan anya, aki nem tudja megvédeni és felnevelni a gyermekét, az megérdemli a halált!

Néhány órával később, alkonyatkor, Szuzuki egy éles sikolyt hallott, aztán Csocso sikoltozva berohant a szobába: - Nagyon nagy hibát követtem el, Szuzuki, elküldtem a gyermekemet! Miért nem gondoltam arra, hogy bárha nem tudok neki sokat adni, az élete mégis boldogabb és gazdagabb lesz az édesanyja szeretetével és gondoskodásával! Gyere, Szuzuki, siess, le kell mennünk a hajóhoz, vissza kell hoznunk Dzsinszeit! Siess, kérlek, menjünk, érijünk oda, mielőtt még nem késő!

Szuzukinak nem kellett több szó, és a két nő együtt rohant a kikötőhöz vezető kis kanyargós utcán. Úgy rohantak ki a házból, hogy a papucsukat se vették fel, és most az éles kövek a csupasz lábukba martak, de egyikük sem törődött a fájdalommal.

Amikor odaértek, látták, hogy valami nincs rendben, csak két kisebb hajó fényei világítottak a mólónál. Csocso olyan erővel szorította meg Szuzuki kezét, hogy a lány úgy érezte, a csontja tört.

- Hol van az a nagy hajó, amely Pinkertont és Helent idehozta Nagaszakiba? - kiabált Csocso. - Nem mehettek még el. Helen azt mondta, csak holnap szedi fel a horgonyt a hajó, akkor indulnak vissza Amerikába! Hol van a hajó, Szuzuki? Hol van?

Csocso nem tudhatta, hogy Helen számolt azzal, hogy meggondolja magát, és megpróbálja visszavenni Dzsinszeit, ezért hát megkérte Pinkertont, fizesse le a hajó kapitányát, és vegye rá, hogy korábban elinduljanak. Így a hajó már elhagyta a kikötőt, mikorra a két nő a kikötőbe ért.

A kapcsolataikat felhasználva rávették Sharplesst, hogy készítse el a szükséges dokumentumot, igazolva, hogy Dzsinszei, alias Ken

Pinkerton, Benjámín és Helen Pinkerton fia, és állítsa ki az Amerikába való belépéshez szükséges úti okmányt.

Dzsinszei egyszerűen nem létezett többé, és mire az édesanyja félőrülten a kikötőbe érkezett, hogy visszavigye, a hajó már messze járt Nagaszakitól, úton Amerika felé.

Csak ekkor mert Helen megkönnyebbülten felsóhajtani, mert innen Csocho már nem tudta visszavinni Dzsinszeit, és a gyermek most már valóban az ő fia volt. Helen a természeténél fogva jól tudott bánni a gyerekekkel, és Ken hamarosan kezdett megbékélni az ismeretlen környezettel, különösen azután, hogy észrevette az ott levő kosarakban levő sok új játékot.

Abban a pillanatban, amikor Helen a férje fiát a karjában tartotta, hihetetlen szeretet töltötte el a szívét a gyermek iránt. Minden korábbi kétsége, hogy mi lesz, ha nem lesz képes szeretni ezt a gyermeket, férje hűtlenségének és árulásának gyümölcsét, egy pillanat alatt szertefoszlott.

Ahogy a kisfiút az ölében tartotta a hajón, úton a gyermek új otthona felé, Helen már tudta, hogy szeretni és gondozni fogja új fiát egész életében, úgy, mintha a sajátja lenne.

Miközben Nagaszaki és Japán fényei egyre halványabbá váltak a láthatáron, megesküdött, hogy soha semmi nem ronthatja meg kettejük kapcsolatát.

Dzsinszei, vagyis Ken végre az övé volt!

TIZENHARMADIK FEJEZET

A Nagaszakiban maradtak teljesen más érzelmeket éltek át. Csocso a futonján forgolódva végigsírta az éjszakát, a kétségbeeséstől nem tudott aludni. Csak a reggelt várta, hogy bemehessen az amerikai konzulátusra, és megkérje Sharplesst, hogy segítsen visszahozni a fiát. Egy éjszaka se volt még soha ilyen hosszú, és egyszer se érezte még magát ennyire tehetetlennek, hiszen a fia minden múltó perccel egyre távolabb került tőle.

- Hogy tudtam ilyet tenni? Hogy voltam képes bárkinek is odaadni a gyermekemet?

Mire reggel lett, Csocso már ott állt felöltözve, indulásra készen. A szeme annyira beduzzadt a sok sírástól, hogy alig tudta nyitva tartani.

- Szuzuki-szan, eljönnél velem Sharplesshez? - hívta Csocso a szolgálóját. - Meg kell próbálnunk visszahozni Dzsinszeit. Kérlek, mondd, hogy még nem késő!

Szuzukit nem kellett kétszer kérni, egy percre se tudta, és nem is merte volna elengedni Csocsót a jelenlegi állapotában. A hűséges leány egész éjjel fent maradt, hogy figyelje az asszonyát, nehogy az valami ostobaságot csináljon. A családban már történt öngyilkosság, és Szuzuki nem merte megkockáztatni, hogy ilyesmi történjen szeretett úrnőjével is. Ő sem bírt aludni az éjszaka, mert magát hibáztatta, hogy nem tett meg mindent, amivel megakadályozhatta volna az asszonyt, hogy az odaadja a gyermeket a számukra tulajdonképpen ismeretlen embereknek, akik így aztán elvitték őt egy messzi földre.

A konzulátus még zárva volt, amikor odaérkeztek, így a két nő az épület előtti fapadon ülve várakozott. Látták a távolban a kikötőt, és Csocso újra sírni kezdett.

Mire meglátták Sharplesst, ahogy a kanyargós úton a konzulátus épülete felé haladt, Csocso már megállíthatatlanul zokogott.

Odarohant a férfihoz, és zokogva szólította meg: - Sharpless-szan, szörnyű dolgot tettem, megengedtem Pinkertonnak és a feleségének, hogy elvigyék a fiamat magukkal Amerikába. Már tudom, mekkora bajt csináltam, hiszen Dzsinszeinek itt kellene lennie Japánban az édesanyjával, és nem egy idegen országban két ismeretlennel élni. Lementünk a kikötőbe, hogy visszakapjuk, de a hajó már elment. Hogy lehet ez, hiszen Helen azt mondta nekem, hogy ma még itt lesznek! Hazudtak nekünk, Sharpless-szan, és most nem tudom, merre van a fiam! Kérlek, adj tanácsot, hogyan tudjuk visszahozni Dzsinszeit Japánba! - könyörgött az asszony. - Neked itt, az amerikai konzulátuson van hatalmad, bármit meg tudsz tenni! Kérlek, segíts nekem, könyörgök!

Noha Sharpless tudott arról, hogy Dzsinszei Amerikába utazik, hiszen ő készítette össze az összes dokumentumot a gyermek számára, feltételezte és biztosították arról, hogy Csocso önként adta át a gyermeket. Most súlyosan megrázta az asszony kétségbeesett könyörgése. A legnagyobb hiba, amit elkövetett, hogy nem személyesen ellenőrzött le mindent Pillangóval, mielőtt hagyta volna, hogy Pinkerton és a felesége elvigyék a gyermeket!

- Nyugodj meg, Csocso-szan - felelte Sharpless, és bár a hangja nyugodt volt, úgy érezte, hogy felforr a vére. Tehát Benjámint és Helen becsapták? Csak elhitették vele, hogy a gyermek anyja önként adta át a kisfiút az apjának, mert azt akarta, hogy jobb életet és jövőt kapjon Amerikában. Még egy állítólagosan Csocso által aláírt lemondási nyilatkozatot is átadtak neki, amely hozzájárult Pinkerton azon jogához, hogy elvigye a fiút Amerikába. - Gyere be az irodámba, hogy ezt nyugodtan megbeszéljük.

Miután a két nőt leültette magával szemben két kemény faszékra, ő is helyet foglalt saját, párnázott, magas háttámlájú karosszékén. Azt kérdezte: - A legfontosabb dolog, amit meg kell tudnom, hogy te, Csocso-szan, beleegyeztél-e abba, hogy a gyermeket az apja és Helen elvigyék Amerikába?

Megkönnyebbülésére Csocso bólintott és halkán rebegve azt mondta: - Igen, először beleegyeztem, mert meg voltam győződve arról, hogy Dzsinszeinek jobb lenne egy olyan szabad társadalomban

felnőni, mint amilyen Amerika. Helen idejött, és megígérte nekem, hogy Dzsinszei sokkal jobb oktatást és nagyszerű lehetőségeket kap majd ott, mint bármikor is itt Japánban, különösen mivel Dzsinszei szegény családból származik, és apa nélkül nőne fel. Rávetetett engem, hogy így higgyem, de már rájöttem, hogy szörnyű hibát követek el, amikor túl sokat várok a fiamtól. Elvakultságomban nem gondoltam arra, hogy Dzsinszei még csak egy pici gyermek, alig nőtt ki a csecsemőkorból, szüksége van az anyja óvó kezére, hogy boldog gyermekkorra lehessen. Segítesz nekem, Sharpless-szan, hogy a fiamat a lehető leghamarabb visszakaphassam?

Sharpless már akkor tudta, hogy ahogy a gyermek kikerült a Japán joghatóság alól, már nagyon nehéz lesz visszahozni, hacsak Benjámín és Helen nem adják vissza maguktól. Nem tartotta valószínűnek ugyanakkor, hogy a gyermektelen Helen ebbe hajlandó lenne beleegyezni. Csocso azonban szörnyű állapotban volt, és Sharpless úgy érezte, hogy legalább az elkövetkező néhány napban vagy akár néhány hétben adnia kell neki némi reményt, legalább addig, amíg meg nem nyugszik annyira, hogy észszerűen meg lehessen beszélni vele ezt az egészet. Így hát, meggyőződése ellenére Sharpless azt válaszolta: - Sajnálom, ami történt, Csocso-szan. Megígérem, hogy utánanézek, mit tehetnék. Értesítem Pinkertont és a feleségét, hogy meggondoltad magad, és megtudakolom, hogy hajlandók-e önként visszaadni Dzsinszeit neked. Ez lenne a legegyszerűbb megoldás. Egyelőre reménykedjünk, hogy ez sikerülni fog.

- Köszönöm, Sharpless-szan - suttogta Csocso. - Nagyon szégyellem, hogy ennyi bajt okoztam az ostoba döntésemmel, de azt gyengeségemben, egy kétségbeesett pillanatomban hoztam.

Csocso szemébe ismét élet költözött, és a diplomata tudta, hogy pillanatnyilag sikerült reményt adnia Csocsónak, vagy legalább addig, amikor majd tudatnia kell vele a hírt, hogy Dzsinszeit már nem lehet visszahozni, mert Pinkerton és Helen megtagadták a visszaadását. Teljesen biztos volt abban, hogy ez lesz a házaspár válasza, és a hír átadása Pillangó számára lesz a legnehezebb feladat mindazok közül, amit eddig véghezvitt ezen a konzulátuson. De ez

még odébb volt. A lényeg, hogy most sikerült Csocsót megnyugtatnia és egy kis időt nyernie a maga számára.

Sosem lett volna szabad belekeverednie ebbe az egész szerencsétlen ügybe, de Helennek és a családjának nagyon magas körökben voltak kapcsolataik. Nehéz lett volna elutasítani a kérésüket, hogy segítsen nekik a szükséges dokumentumokkal, amikkel el tudják vinni Dzsinszeit magukkal, különösen mivel a biológiai anya a beleegyezését adta. - Akkor is téged átkoznak, ha megcsinálod, akkor is, ha nem - morogta magában Sharpless, miközben végigkísérte Csocso-szant és a szolgálóját az ösvényen, és búcsút intett nekik.

- Sharpless-szan segíteni fog nekünk - mondta Csocso kifulladásra, miután boldogságában és a kapott reménysugártól feltöltődve végigszaladta az utat hazáig. - Hiszen tudod, Szuzuki-szan, ő az amerikai konzulátus egyik fontos hivatalnok, így képes segíteni abban, hogy Dzsinszeit visszahozzák hozzánk. Ebben biztos vagyok!

Az emberi kapcsolatokban tapasztaltabb Szuzuki nem volt ilyen magabiztos. Volt valami óvatosság Sharpless beszédében, miközben az ígéretet tette, és a lány gyanította, hogy a dolgok nem lesznek olyan egyszerűek, mint amilyennek láttatni akarta. Ezenkívül, mielőtt a gyermek megérkezik Amerikába, miként tudnák onnan visszahozni, ha az örökbefogadó szülei nem egyeznek bele?

De csak bólintott, és nem szólt semmit, mert olyan jó volt látni, hogy az úrnője végre megint mosolyog annyi gyötrődés és szenvedés után. Előbb vagy utóbb Sharplessnek el kell majd mondania Csocsónak az igazságot, de legyen arra néhány nap, hogy megnyugodjon, kiheverje ezt a kálváriát és megerősödjön!

Nem tudtak róla, de a konzulátuson Sharpless közben átélte a pokol gyötrelmeit. Nem sokkal a két nő távozása után sikerült a hajó kapitányának segítségével egy üzenetet eljuttatni Pinkertonhoz. Tudatta, hogy Csocso-szan meggondolta magát, és azt akarja, hogy a fiú visszatérjen Nagaszakiba. Hajlandó Pinkerton visszahozni Dzsinszeit Japánba?

Pinkerton válasza, várhatóan, csak ennyi volt: „Szó se lehet róla, Sharpless. Csocso beleegyezett abba, hogy rám, a biológiai apára és Helenre bízta a gyermek felnevelését, és nem szándékozom visszavinni őt Japánba. Itt egy gyermek életéről van szó, és az a véleményem, hogy egy ilyen helyzetben nem lehet helye hangulatváltásoknak, meg meggondolatlan döntéseknek. Csocso beleegyezett abba, hogy Dzsinszei velünk jöjjön, és törvényesen örökbe fogadjuk őt Amerikában, és mi ehhez tartjuk magunkat.”

Sharplessnek a feje is megfájdult, amíg azon tanakodott magában, hogy mikor és hogyan adja át a hírt Csocsónak. El tudta képzelni, hogyan hatna ez erre a fiatal nőre, akinek már pattanásig feszültek az idegei, és határozottan nem akarta, hogy egy rossz lépéssel helyi problémát okozzon a konzulátusnak. A közelmúltban a helyi lakosság egyre jobban morgolódott azok ellen a Nagaszakiba áradó, lármás gaidzsinok ellen, akik a misszionáriusokkal meg a nyugatról jövő kereskedőkkel együtt érkeztek, és csak valami szerencsétlen esemény kellett, hogy az elégedetlenség akár tettelegessé is fajuljon.

A japán kormány ismét elutasította a legutóbbi kérelmét egy amerikai konzulátus felállításáról Tokióban, így az egyetlen, valóban működő és hivatalosan elfogadott misszió Nagaszakiban volt, a fővárostól távol. Sharpless nem akarta, hogy bármi probléma megrontsa a kapcsolatot a helyi emberekkel, és kockáztassa az egyetlen amerikai külképviselet létezését Nagaszakiban.

Az egész éjszakát a konzulátuson töltötte, megpróbálva a lehetetlent is, de semmi sem hozott eredményt. Reggelre a gyermek már kívül volt a japán felségvizek határán, és Sharpless maga állította ki az úti okmányokat, így nem tehetett semmit anélkül, hogy saját magát is bajba ne hozza Benjámín Pinkerton mellett.

A bűntudat egy pillanatában, amiatt, amit Csocso-szannal tett, Benjámín utolsóként azt kérte Sharplesstől, hogy tudassa az asszonnyal, Dzsinszei jól van, már össze is barátkozott vele meg Helennel. Nem kell aggódnia, imádni fogják, és úgy nevelik majd fel, mint a saját fiukat, soha semmiben nem fog hiányt szenvedni. Utószóként, még ha nem is gondolta komolyan, azért hozzátette, hogy Csocso talán egyszer elutazhatna Amerikába, hogy megnézze,

milyen jó körülmények között nő fel Dzsinszei, és így meg tudna győződni arról, hogy valóban a helyes döntést hozta. Benjámint természetesen nem gondolta ezt komolyan, csak egy gyenge pillanatában írta oda a meghívást, hogy így enyhítse a saját bűntudatát. Mindenesetre az nem látszott valószínűnek, hogy Helen bármikor is beleegyezne ebbe a látogatásba.

Benjámint Pinkerton ezzel be is fejezte a kommunikációt Sharplesszel. Végül is Csocso-szan és Nagaszaki a múltjába tartoztak, és el akarta felejtetni őket. Fia, Ken és Helen volt a jövője.

Csocso négy egész napot várt, hogy hírt kapjon Sharplesstől, de amikor semmi se történt, Csocso újra megrémült.

- Adj még két napot, és akkor lemegyünk a konzulátushoz, hogy beszéljünk Sharpless-szannal - mondta Szuzuki, de a szíve nehéz volt. Már a kezdetektől azt gyanította, hogy nem könnyű, sőt lehetetlen visszahozni Dzsinszeit. Valahogy tudta, hogy attól a pillanattól fogva, amikor a hajó Japánból elindult a fiúval, már nincs visszatérés.

- Ne feledd, Sharpless-szan nem tud személyesen tárgyalni Pinkerton-szannal, így nem feltétlenül könnyű kapcsolatba kerülniük, szóval várjunk még pár napot, rendben?

Csocso bólintott, és elhatározta, hogy uralkodik magán, hogy a viselkedésével ne okozzon további aggodalmakat a lánynak, aki ilyen szilárdan és hűségesen kitartott mellette és támogatta. A ház annyira csendes és rideg volt Dzsinszei otléte nélkül, aki állandóan hangot adott érzelmeinek az örömteli csiviteléstől kezdve a dühös sírásig, hogy Csocso nem tudta, mit lett volna vele Szuzuki odafigyelése és gondoskodása nélkül.

Szuzuki megkönnyebbülten felsóhajtott. Legalább két napig még áldásos tudatlanságban élnek, mielőtt szembesülnének azzal, amiben biztos volt, hogy rossz hír. Megkönnyebbülése azonban rövid ideig tartott, mert másnap, ahogy meghallotta a szélcsengők hangját és kinyitotta az ajtót, Sharpless állt ott, kalapja a kezében, ujjai idegesen matatva annak szegélyén.

Szuzuki szó nélkül bevezette a nappaliba. Csocso már az ablakból látta, ahogy Sharpless feljűk tart a kerti ösvényen, és most ott állt a szoba közepén a jó hírben reménykedve.

Ahogy meglátta Sharpless komor, mosolytalan arcát, az izgatottan felparázsló mosoly lassan elhalt, és megint átélte a már ismerős érzést, mintha egy jeges kéz ragadta volna meg a szívét. Az asszony halkán megkérdezte: - Milyen híreid vannak számomra, Sharpless-szan?

- Nem túl jók, attól tartok - felelte a férfi kimerülten. - Sikerült elküldetnem egy üzenetet Pinkertonnak, megírtam neki, hogy kéred, küldje vissza Dzsinszeit Japánba, de ő megtagadta. Joga van ezt tenni, hiszen ő Dzsinszei törvényes apja, és te beleegyeztél, hogy elvigye a fiút magával. Mindent megtettem, hogy meggyőzzem, de a válasza nagyon határozott volt, hogy a fiút neki és Helennek kell felnevelnie Amerikában... Sajnálom, Csocso-szan, nem tudtam visszahozni a fiadat hozzád.

Ha Sharpless az érzelmek áradatát és a bánat kiáramló hullámát várta erre a bejelentésre, akkor meg kellett lepődnie, mert Csocsónak könnye se hullt. Csak csendesen ült, keze az ölében, és bólintott, de az arca viaszosan fehérre sápadt.

- Ha ez vigasztalást jelent neked, azt kérte tőlem, hogy biztosítsalak, Dzsinszei jól van, máris megszokta az új életét, és hogy ő és Helen nagy szeretettel nevelik fel, és soha semmi nem fog hiányozni neki. Ez nem a vég, Csocso-szan, a világ változik, egyszer még elutazhatsz Amerikába, hogy meglátogasd a fiadat. Igazság szerint ezt éppen Pinkerton javasolta. És nézd, hagyott pénzt itt a számodra, hogy átsegítsen az első időszakon, amíg el nem döntöd, mit szeretnél kezdeni az életeddel, Csocso-szan - folytatta Sharpless, vastag borítékot helyezve az asztalra.

Magában átkozta Benjámín Pinkerton kegyetlenségét és érzéketlenségét. A férfi egy fillért se hagyott ott a szegény lánynak, a borítékban lévő pénz a saját zsebéből származott, együttérzésből, és az ebben a tragédiában játszott saját szerepe miatti büntudat okán,

hiszen része volt benne, hogy ez a fiatal nő annyi szenvedéssel ment keresztül.

- Kérlek, ne feledd, ha bármilyen további segítségre van szükséged, egy pillanatig se habozz, azonnal keress fel. - Hogy valamennyire szépítse a helyzetet, hozzátette mondandójához a szokásos, de most üresen hangzó ígéretet, hiszen ez a mondat abban a pillanatban még Sharpless számára is hamisan és gyatrán hangzott. Csak egy dolog volt, amit Csocso-szan akart, a fiát, és éppen ő segített elvenni a gyermeket tőle, talán örökre. Jelenleg nem volt semmi, amit Sharpless tehetett volna a lányért...

Csocso nem emlékezett rá, hogy megköszönte volna a látogatást, ami szokatlan volt az udvariasságra kényesen vigyázó japán társadalomban, és ez megmutatta a lelkiállapotát. Továbbra is úgy ült ott, mint valami kőszobor, halálsápadtan. Sharpless semmi mást sem tehetett, mint hogy felálljon, és elmenjen.

Senki nem kísérelte ki és adta meg neki a hagyományos búcsút, és ő szomorúan hagyta ott a tragédiától komorrá vált házat. Csüggedtség árasztotta el az amerikai diplomata szívét, és magában ezerszer is megátkozta Benjámint Pinkertonért azért, amit tett. Igen, az volt a dolga, hogy vigyázzon az amerikai állampolgárokra és segítsen nekik bármilyen lehetséges helyzetben, de minden bizonnyal nem volt a kötelessége megoldani az általuk hátrahagyott személyes és érzelmi zűrzavart.

Nem Sharpless volt az egyetlen, aki megátkozta Benjámint Pinkerton és a fényűző, felső társadalmi feleségét, Helent. A kis házában Szuzuki buzgón imádkozott az ősi oltár előtt az istenekhez, hogy gondoskodjanak az úrnőjéről, és hogy az asszonya a lehető leghamarabb rendbe jöjjön. Azért is imádkozott, hogy teljesebben be a karma Benjámint Pinkertonon, és bűnhődjön meg azért, amit az érzéketlensége miatt okozott az ő szeretett úrnőjének.

Két napig Csocso nem volt hajlandó se felkelni, se enni. Szuzuki csak annyit ért el, hogy a nap folyamán néhány csepp levest lekényszerített a torkán, és kifésülte az összekuszálódott haját. Nem tudta elviselni, hogy ezzel a gondozatlan külsővel látja az úrnőjét, aki

mindig annyira kínosan gondoskodott a megjelenéséről, arról, hogy mindig ápolt és csinos legyen.

Soha nem volt különösebben vallásos, de most Szuzuki naponta imádkozott a kis sintó szentélyben Csocso felépüléséért és hogy képes legyen folytatni az életét a fia nélkül. Harmadnap azt hitte, hogy az imái meghallgatást nyertek, mert Csocso felállt, ételt kért, meg egy csésze forró teát.

Szuzuki nagyon megörült és fél órán belül nemcsak az asszonya kedvenc ételeit és a forró teát tette rá a bambusztálcára, hanem egy frissen mosott, jázmin illatú nyári kimonót is kikészített. Amíg Csocso evett, Szuzuki boldogan rendezkedett a fürdőben, élénkítő forró fürdőt készített az asszonyának, hogy lemossa magáról az elmúlt néhány nap fájalmát, verejtékét és könnyét.

A szíve dalolt, mert Csocso sokkal jobban nézett ki, végre a szín is visszatért az arcába. Evett, ivott, olyan volt és úgy viselkedett, mint amit a mindennapi életben megszokott tőle. Szuzuki szinte várta, hogy Dzsinszei bemászik az ajtón azzal a különleges „Fogj meg, ha tudsz!” kacagásával. A jelenet olyan volt, amit csak az „ijesztően békés és normális” szavakkal lehet leírni. Szuzukit őszintén megdöbbenette az a sebesség, ahogy úrnője látszólag felépült a megpróbáltatásoktól.

Csocso hosszasan élvezte a meleg fürdőt, majd megkérte Szuzukit, hogy segítsen neki feltűzni egy akkoriban divatos kontyot a hajából. Ilyet azóta nem kért, amióta Dzsinszeit elvitték.

Szuzukit nem kellett kétszer kérni. Boldog volt, mert úgy látta, hogy úrnőjének végre megint fontos a külleme, és kezdenek visszarázódni a normális életvitelbe. Ha gyanakodott is, hogy ez a felépülés természetellenesen gyors volt, nem volt hajlandó tudomásul venni a saját kétségeit.

- Istenem, megint olyan gyönyörűen nézel ki - mondta Szuzuki, miközben az utolsó rögzítőtüket és csatokat és beillesztette az asszony frissen mosott hajából remekelt elegáns kontyba.

- Megint? - Csocso felnevetett, Szuzuki őszinte meglepetésére. - Hát nem látszom mindig szépnek?

- Ó, Csocho-szan, olyan jó látni, hogy ismét mosolyogsz! Öröm rád nézni, olyan élénk és viruló vagy ma! - mondta a lány ösztönösen. - Most már elhiszem, hogy rendbe jövünk!

Csocho kinyújtotta a kezét, és megsimogatta a lány haját. Olyan volt, mint a régi, gondtalan napokban, szinte vidáman válaszolt.

- Igen, Szuzuki, meghoztam életem legfontosabb döntését. Elengedem, amit el kell engednem, és ehhez a döntéshez tartom magam. Megbékéltem magammal.

Késő délután Csocho megkérte a szolgálót, hogy menjen be a városba, és hozzon élelmet a házba, majd hozzátette, hogy amíg Szuzuki visszatér, ő lefekszik és pihen egy kicsit.

- Biztos vagy benne, hogy minden rendben lesz veled? - kérdezte Szuzuki kissé idegesen. Már majdnem két hete nem hagyta soha egyedül az úrnőjét, és bár örült a lehetőségnek, hogy pár órára kimozdulhat, azért még mindig aggódott amiatt, hogy Csocho-szan hosszabb ideig egyedül legyen a házban.

- Ne légy ostoba, persze hogy minden rendben lesz velem, Szuzuki-szan - nevetett megint Csocho. - Nézz rám, úgy nézek én ki, mint aki mindjárt összeomlik? A hozzám hasonló embereknek nagyon erősnek kell lenniük, hogy meg tudjuk tenni, amit tennünk kell, és tovább tudjunk lépni. Menj minél hamarabb, hogy sötétedés előtt visszatérhess, és segíts nekem a vacsora elkészítésében.

Így megnyugtatta Szuzuki nagyon örült, hogy felkaphatja a papucsát, és kisietett a házból, karján a nagy, bevásárláshoz való szövetszattyorral. Annyira jólesett neki a friss levegő, hogy Szuzuki elhatározta, gondoskodik arról, hogy Csocho minél többet legyen kint a szabadban.

Amikor megfordult, Csocho-szan az ajtónál állt, és integetett neki. A késő délutáni nap aranyló aurát formált körülötte. Volt valami álomszerű ebben a jelenetben, de a mosolygós arc látványa elég volt Szuzuki számára.

Miközben végigfutott a keskeny, kanyargós úton a piacra, a lelke boldogságtól szárnyalt, mert szeretett úrnője végre a régi volt!

✧ TIZENNEGYEDIK FEJEZET ✧

Csocso elküldte a lányt egy felesleges megbízatással, hogy legalább két órán keresztül egyedül maradjon, elegendő időt adva magának a terve végrehajtásához.

Előző nap döntött véglegesen erről a végső, elkeseredett lépésről, mert tudta, hogy nincs más kiút. Pillangó egyszerűen nem tudott létezni a fia nélkül, akit talán örökre elveszített.

Lassan előkészített egy darab papírt meg egy kalligráfia ecsetet és elkezdett írni: „Szuzuki-szan, mire elolvasod ezt a levelet, én már nem leszek. Kérlek, ne aggódj miattam, hiszen olyan helyre távozom, ahol nincs fájdalom és szenvedés, csak béke és nyugalom. Annyira sajnálom, hogy így hagylak el. Kérlek, a legegyszerűbb szertartásokat alkalmazd a temetésemhez, mert szeretném minél hamarabb elhagyni ezt a világot. Rád hagyom az összes pénzemet és ezt a házat, Szuzuki-szan, hűséges és szeretett szolgálóm és barátom az elmúlt években. Kívánom, hogy legyen gyümölcsöző az életed, sohase legyen okod bánatra és szomorúságra. Ha valaha is találkozol Dzsinszeivel, kérlek, beszélj neki az anyjáról, és mondd el neki a történetünket. Az istenek segítsenek az utadon, amíg egy nap újra találkozhatunk!”

Fél órába telt Csocso számára, hogy megírja a levelet, miközben az érzelmeivel küzdött, de tudta, hogy ha több időt pazarol rá, Szuzuki visszaér, mielőtt meg tudná tenni azt, amit tennie kellett.

Csocso felugrott, és odament a fiókhoz, ahová azt a tört rejtette, amellyel az apja annyi évvel azelőtt elkövette a harakirit. A temetés után ő kapta meg, hogy őrizze, és Csocso egy fiók legmélyebb sarkába dugta, hogy senki se láthassa vagy emlékezzen rá, soha nem gondolva, hogy egy napon ő is ugyanarra a célra fogja használni.

A fényes fémpenge hideg és kemény volt, az érintésétől Csocso hátán végigfutott a hideg. Hűvös verejték lepte el az egész testét. Egy pillanatra megtorpant, de aztán egy határozott mozdulattal kézbe vette a tört és bement vele a nappaliba.

Tudta, hogy vannak bizonyos rítusok, amit a dzsigai végrehajtásánál követni kell, de nem volt idő a finom árnyalatok alkalmazására. Egy pillanatra elhagyta a bátorsága, a tőr kiesett a kezéből, és egy puffanással a tatamira hullott.

- Nem bírom megtenni, képtelen vagyok! - hallotta a félelem hangját magában.

Aztán eszébe jutott minden, és újra átélte a kétségbeesés, az elviselhetetlen fájdalom és szenvedés napjait, melyeket Dzsinszei kivételével senki sem tudott enyhíteni, és Dzsinszei örökre elveszett. Hát így élné le az egész életét?

- Nem, nem bírok ezzel a fájdalommal a szívemben élni, a szenvedéssel, amely nem hagy számomra egy pillanat nyugalmat sem! Apám, add meg nekem azt a bátorságot, ami neked volt, hogy csatlakozhassak hozzád a béke földjén!

- Dzigai! A boldogságodért teszem Dzsinszei, kisfiam!

Egy hangos kiáltással és egy gyors mozdulattal Csoco belevágta a tőrt a nyakába, oda, ahol a nyaki erek voltak. Erős fájdalom árasztotta el az egész testét, aztán a kirobbanó vér áradata csodálatos módon megszüntette a kínt, és a fájdalom már megszűnt, mire az asszony összecsuklott, és a tatamira zuhant. Semmivé vált, semmit sem érzett, minden beleolvadt az őt körülölelő sötétségbe.

Vége volt... elhagyta hát a szenvedés világát... végre csatlakozhatott az apjához a béke földjén... Csoco arcán mosoly volt, miközben a vér elszivárgott mozdulatlan testéből.

A piacon Szuzuki azon gondolkozott, vajon maradjon-e még egy kicsit, hogy megigyon egy csésze teát, mielőtt visszamenne. Nagyon szép délután volt, és vonakodva hagyta ott a jókedvű emberekkel és kíváncsi csemegékkel teli nyüzsgő piacot.

Aztán Szuzuki visszaemlékezett, hogy az úrnője még mindig nagyon védtelen, kiszolgáltatott állapotban van, és valószínűleg nem szabad, hogy túl sokáig egyedül maradjon a házban. Valahogy ez a gondolat kissé nyugtalanná tette, így gyorsan felkapta a bevásárlószatyrot, és hazasietett.

Amikor a házhoz érkezett, Szuzuki megkönnyebbülten látta, hogy égnek a lámpák, ami azt jelentette, hogy Csocso-szan valószínűleg már belefáradt a várakozásba és a konyhában lehetett a vacsora készítésével foglalatoskodva.

- Milyen ostoba vagyok, képzelgek mindenfélét, és aztán megfosztom magam a kedvenc teámtól - motyogta magának mosolyogva, miközben benyitott a házba, és az úrnőjét hívta. - Megjöttem a piacról!

A boldog mosoly Szuzuki arcára fagyott a döbbenettől, amint belépett a nappaliba, aztán sikoltozni kezdett. Úrnője egy vérfürdőben feküdt ott a tatamin, a jobb keze még mindig szorosan fogta a tört.

- Édes istenem, Csocso-szan, mit tettél? - sikoltozta hisztérikusan. - Nem lett volna szabad egy pillanatra se egyedül hagynom téged!

Aztán a kemény falusi nevelés okozta gyakorlatias gondolkozása magához térítette. - Segítséget kell szereznem... meg kell próbálnom megmenteni őt, még mielőtt túl késő lenne... gyorsan, csináljunk valamit... még életben van!

Szuzuki kirohant a házból, és beleütközött Sharplessbe, aki épp abban a pillanatban érkezett, hogy megnézzze, hogy bír Csocso magányossá válva élni. A szolgáló még soha nem örült annyira, hogy vele találkozik, pedig biztos volt benne, hogy ő segített Pinkertonnak „ellopni” az asszonya gyermekét, és így, közvetve de ő is hozzájárult a szenvedéséhez.

- Sharpless-szan, valami szörnyű történt az asszonyommal, Csocsóval!

Sharpless szó nélkül elrohant mellette és valósággal berobbant a házba, a szíve hevesen kalapált. Lehet, hogy beigazolódott a legrosszabb előérzete? Ha Csocso megölte magát, akkor ez békétlenkedést okoz majd a helyiek között, akik túlságosan is jól tudták, mit tett Pinkerton vele. Emellett Pillangó egy igaz ember volt, akivel méltatlanul bántak, és nem érdemelte meg, hogy így haljon meg.

- Törülközőket, Szuzuki, gyorsan! - parancsolta. - Szedj össze, amennyit csak bírsz!

Csoco még életben volt, késedelem nélkül el kellett juttatnia az amerikai kórházba. Nem volt idő arra sem, hogy valami szállítóeszközt odarendeljenek, így a végén Szuzuki azt javasolta, hogy az asszonyt egy fotonon vigyék a kórházba, amely szerencsére nem volt túl messze.

Szuzuki zokogva segített Sharplessnek, óvatosan egy fotonra fektették Csocsót, és így vitte ki Sharpless a házból, végig a kanyargós úton, egészen az amerikai kórházig, imádkozva útközben, hogy tartson ki az asszony, amíg meg nem érkeznek. Ha meghal, a helyiek felháborodása nagy lesz az amerikaiakkal szemben, és valószínűleg ő is belekeveredik az egészbe.

Sharpless nem volt nagydarab ember, de a pusztá kétségbeesés erőt adott neki, hiszen a karjában a lány haldoklott. Végigfutotta az utat, amíg el nem érkeztek a kórházba, ahol segítő kezek átvették tőle vérző terhét, és azonnali elsősegélyben részesítették.

Rövidesen odaért a hisztérikus Szuzuki is, és szinte egyszerre omlottak rá a legközelebbi kórházi székekre, mindketten erősen lihegve. Ez egy olyan megpróbáltatás volt, amiről tudták, hogy egyikük sem fogja elfelejteni, amíg csak élnek.

- Nem lett volna szabad elmennem a piacra, és otthagynom egyedül - zokogta Szuzuki. - Tudhattam volna, hogy oka van annak, miért akart egyedül maradni... Ez az egész az én hibám, istenem, hadd haljak meg inkább én Csoco-szan helyett!

- Ez nem a te hibád, Szuzuki - mondta Sharpless gyengéden, miután visszanyerte a lélegzetét. - Csoco továbbra is a te úrnőd, és ha parancsot ad neked, engedelmeskedned kell, tehát ne hibáztasd magad azért, ami történt.

De Szuzuki vigasztalhatatlan volt, és idővel Sharpless feladta, hogy megpróbálja meggyőzni őt, inkább csendesen imádkozott, hogy a lány életben maradjon. Most tényleg nem volt szükség az amerikaiakkal kapcsolatos rossz hírekre, és főleg, hogy emiatt érzelmi összeütközésbe keveredjenek a helyi közösséggel, amely már

úgyis neheztelt a növekvő számú külföldi hajó és misszionárius miatt, akik folyamatosan áramlottak Nagaszaki kikötőjébe.

Különben is, őszintén szerette Pillangót, és nem akarta, hogy ilyen fiatalon és ilyen tragikus módon meghaljon. Soha nem volt igazán vallásos, de Sharpless azt az éjszakát végigimádkozta Csocsóért.

Valamikor valószínűleg mindketten elbóbiskolhattak a kimerültségtől, mert egyszer csak azt érezte, hogy valaki megrázza a vállát. Az egyik amerikai orvos állt ott, aki nemrég került be a kórház egyre növekvő orvoscsapatába.

- Mr. Sharpless, a korábban behozott fiatal hölgyön azonnali műtétet kell elvégeznünk, hogy megmenthessük az életét. Szükségünk van egy családtagra vagy a gyámra, aki aláírja a szükséges beleegyező nyilatkozatot. Hangsúlyozom, a műtétet azonnal végre kell hajtanunk, nincs idő a várakozásra. Tudja, ki írhatja alá ezt a beleegyező nyilatkozatot a beteg számára?

- Őérte én tartozom felelősséggel, így én írom alá a nyilatkozatot - válaszolta Sharpless azonnal, végig se gondolva, hogy valóban lehet-e felhatalmazása arra, hogy aláírja egy olyan lány beleegyező nyilatkozatát, aki se nem a családja, se jogilag nem tartozik hozzá. De mivel annak az amerikai konzulátusnak volt a magas rangú tisztviselője, amely a kórházat támogatta, az orvos nem gondolta, hogy helyénvaló lenne kérdéseket feltennie, függetlenül attól, hogy mit gondolt erről a furcsa helyzetről. Ráadásul gyorsan kellett cselekedni, ha meg akarták menteni a lány életét. Semmi más, még a jog sem számít ilyenkor.

- Tegyen meg mindent, hogy megmentse ennek a nőnek az életét - mondta Sharpless fáradtan, miközben visszaadta az űrlapot az orvosnak. - Ha meghal, akkor problémák merülhetnek fel velünk szemben, mivel ebben a városban mindenki tudja, hogy egy amerikaival volt kapcsolatban, és egy amerikainak van ahhoz köze, hogy ilyen állapotba került.

- Uram, én megteszek mindent, ami tőlem telik - felelte a fiatal orvos. - A sérülés rendkívül súlyos és életveszélyes, de istennek hála, a nyaki vénát nem sikerült teljesen átvágni, így meg tudtuk állítani a

vérzést. De szükségünk van egy műtétre, hogy bezárjuk az eret, és még mindig csak ötven százalék az esélye annak, hogy a lány túléli a sérülését.

- Köszönöm, így nincs más teendők már itt, itt hagyjuk őt a maga kezére bízva - mondta Sharpless fáradtan, és felállt, hogy elmenjen. - Ha kapcsolatba kell lépnie velem, küldjön üzenetet a konzulátusra, ott töltöm az éjszakát.

Megpróbálta rávenni Szuzukit, hogy menjen haza, de a szolgáló ragaszkodott ahhoz, hogy maradjon.

- Kérlek, Szuzuki-szan, menj haza, egyél valamit és pihenjél. Itt semmit sem tudsz tenni az úrnődért, kivéve, hogy üldögélsz - kérlelte a férfi.

- Nem, nem, nem megyek el! - kiabált a szolgálólány - Amikor utoljára magára hagytam, megpróbálta megölni magát!

- Igen, de itt a kórházban ezt nem tudja megtenni, nem igaz? Mindenesetre, még akkor is, ha itt ülsz, napokig nem láthatod Csocho-szant, egészen addig, amíg túl nem lesz a közvetlen életveszélyen - válaszolta Sharpless elkeseredetten. Kimerült volt, úgy érezte magát, mint egy leeresztett léggömb, és boldog lett volna, ha nem kell egy másik, amerikaival összekapcsolható helyi baleset miatt kialakult szituációval birkóznia.

- Kérlek, menj haza, otthon készülj fel az úrnőd felépülésére, hogy erős és energikus legyél, amikor ő hazakerül. Otthon majd ápolni kell, akkor valóban szüksége lesz rád. Ez a legészszerűbb, amit most tehetsz.

Tudta, hogy van igazság Sharpless szavaiban, és mivel érezte, mennyire legyengült a sok izgalomtól, Szuzuki végül engedett a rábeszélésnek, távozott a kórházból, és visszament a házába.

A vér szaga még mindig erőteljesen érződött, amikor Szuzuki belépett. A vérnyom az előtértől a nappaliig terjedt, ahol egy hatalmas megalvadt vérfolt volt azon a helyen, ahol Csocho elkövette a dzsigait. Mivel azonnal elrohantak a kórházba, Szuzukinak még nem volt ideje a vérnyomok feltakarítására.

A lány számára a vér szaga és látványa durva emlékeztető volt arra, hogy nem tudta megvédeni az úrnőjét. Visszafojtott sírás közben nekiállt, hogy a vér utolsó cseppjét is kitakarítsa a házból. Még akkor is, amikor a tatami szőnyegek egy része már tönkrement a súrolásának erejétől, Szuzuki nem állt le addig, amíg minden foltot fel nem takarított, és a vér szaga ki nem szellőzött a házból.

Szuzuki nem tudta, mennyi ideig ült a nappali szobában, és mikor dőlt el a kimerültségtől.

A következő dolog, amit észlelt, hogy a szoba hirtelen megtelt fénnel, egy gyermek nevetése és kuncogása hallatszott, ahogy a szobában mászkálva megpróbált elkapni egy élénksárga színű pillangót, amely berepült a nyitott ablakon. Az anyja nevetve futott utána.

- Dzsinszei! Visszajöttél hozzánk!

✧ TIZENÖTÖDIK FEJEZET ✧

A kórházi ágyon már négy napja mozdulatlanul fekvő, fehérbe öltöztetett alak végre megmozdult, és megpróbálta kinyitni a szemét. Csocho fájdalmasan hunyorgott a nyitott ablakon keresztül betűző délutáni napfénytől.

Hol van ő most? Miért nincs együtt az apjával a béke földjén? Mi történt?

Minden olyan fehér volt és halálosan csendes, talán mégis a béke földje ez...

Csocho küszködött, hogy felemelje a fejét, de a nyakából áradó, égető fájdalomhullám szinte megvakította egy pillanatra, és kimerülten visszaesett a puha, fehér párnára.

Valami megmozdult az ágy oldalánál, és valaki óvatosan elkezdte masszírozni a kezét, lassan visszahozva az életet és a meleget a testébe. Felismerte, hogy a megnyugtató érintés a szolgálójának, Szuzukinak a kezétől származik.

- Te vagy az, Szuzuki-szan? - suttogta nehézkesen, mert a szája teljesen kiszáradt, az ajka pedig felrepedezett a beszélgetés erőfeszítésétől.

- Csitt, Csocho-szan, még ne beszélj, és ne is mozogj, kérlek, a sebed még nem gyógyult be! Már negyedik napja fekszel itt öntudatlanul, a torkod teljesen ki lehet száradva, hozok neked egy kis vizet.

Csocho bólintott, hálás volt a lány melegségeért ebben a hideg, steril környezetben. Ha a nyaka és a szeme nem fájt volna ennyire, akkor sírni kezdett volna, amiért minden annyira rosszul sikerült. Elkövette magán a dzsigait, nem lett volna szabad életben maradnia, és erre a borzalmas fájdalomra ébrednie.

A víz érintése olyan volt a szájában, mintha valami varázslatos italhoz jutott volna, a kiszáradt nyálkahártya gyorsan szívta be az

üdítő folyadékot. Csocso mohón ivott, egy pillanatra se állt meg, amíg az utolsó csepp is ki nem ürült a pohárból.

- Miért mentettél meg engem, Szuzuki-szan? - kérdezte végül. - Jobb lett volna, ha hagysz meghalni, hogy végre csatlakozhassam az apámhoz, mint hogy továbbra is ebben a szegényben éljek! Eladtam a saját fiamat, és még a dzsigait sem tudtam sikeresen végrehajtani!

- Sharpless volt az, aki megmentette az életed, Csocso-szan - felelte Szuzuki. - Amikor megtaláltalak téged a házban vérbe fagyva a dzsigai után, pánikba estem, és nem tudtam, honnan kaphatnék segítséget. Sharpless véletlenül éppen akkor jött, hogy megnézze, hogy vagyunk, ő tett rá téged egy futonra, és a karjaiban hozott egészen eddig a kórházig.

- Ha minden rendben ment volna, már nem is élnék, hogy elmondhassam, de őszintén sajnálom mindazt a bajt, amit neked és Sharpless-szannak okoztam! Hiszen tudod, Szuzuki, te maradtál meg nekem egyedül. Rád hagytam a házat és az összes pénzemet, így hát mindig lesz otthonod és elég pénzed addig, amíg el nem döntöd, hogy mit akarsz tenni az életeddel.

- Igen, tudom, Csocso-szan, elolvastam a leveledet, így még inkább elkövettem mindent, hogy veled maradhassak. Ne hagyj el engem, mert mint ahogy te, én is egyedül vagyok - kérlelte Szuzuki. - ígérd meg nekem, hogy tiszteletben fogod tartani a dzsigai törvényét, hogy csak egyszer próbálhatja meg ezt valaki, és ha kudarcot vall, engedelmeskednie kell a sors akaratának, és folytatni az életét. A te rendeltetésed, hogy tovább élj, nem mehetsz még el. Csocso-szan, megérted és elfogadod ezt?

- Igen, tiszteletben tartom a szabályt, ezt kell tennem! Valamilyen oknál fogva az a sorsom, hogy életben maradjak. Talán Dzsinszeinek egy nap még szüksége lehet rám, és itt kell lennem, amikor az anyját hívja. Úgy döntöttem, hogy amint elég jól leszek, elkezdek majd írni, minden este néhány sort, az én kicsimnek. Isten segítségével talán megtalálja a leveleimet egy nap, és tudni fogja, hogy az édesanyja az életének minden egyes percében rá gondolt.

- Van egy mondás a falunkban: ha a szüret nagyon rossz volt, éljünk napról napra, úgy, mintha egy könyvet olvasnánk oldalanként - mondta Szuzuki. - Soha nem hal meg az ember, ha így él!

Boldog volt, hogy egy kis szín visszatért az asszonya arcába, és az ígéretéért és az elkötelezettségéért, hogy tovább él. Szuzuki megfogadta magában, hogy ellátogat a szentélybe, és köszönetet mond, hogy egy precízen és jól megtervezetten végrehajtott dzsigai ellenére ezt az életet nem vették el az istenek. Amennyire tudta, nagyon kevés férfi vagy nő élte túl a szeppukut vagy a dzsigait, és az egyetlen, ami érdekelte, hogy Csocso-szan valamilyen oknál fogva nem vált az áldozatává.

Szuzuki az úrnője karjára tette a kezét, és hozzátette: - Az élet körforgása egy teljes ciklust fog megtenni, és egyszer a végek itt, Nagaszakiban találkoznak majd. Újra találkozol majd Dzsinszeivel, a kicsi fiaddal. Ebben biztos vagyok!

Csocso bólintott, lehunyta a szemét, és lassan mély alvásba merült. A meleg rizskása, a leves és a rizs, amelyet Szuzuki hozott neki, jóllakatta és elálmosította, és érdekes módon ettől kellemesen érezte magát.

Szuzuki arcán folyt a könny, miközben figyelte, hogyan alszik szeretett asszonya.

Egy apró kéz nyúlt Pillangó arcához, hogy megsimogassa, és ismerős kuncogás töltötte meg a szobát, a nap sugara megcsillant a mellére fészkelődött apró fej aranyszínű tincsein. Dzsinszei ott volt megint a karjaiban, és az élete újra tele volt napsütéssel.

De ez csak egy álom volt, és amikor Csocso felébredt, idegen arcokat látott maga körül. Orvosa és az ápolói csapat volt ott ellenőrizni az állapotát, míg a háttérben Szuzuki figyelt szorongva.

- Egy álom... ez csak egy álom volt...

Karja üres, a szívében csak egy űr, de Csocso elszánt erőfeszítéssel tartotta magát, és nem omlott össze az idegenek előtt.

- Emlékezz Szuzuki-szan szavaira, élj minden nap úgy, mintha könyvet olvasnál, oldalról oldalra haladva... - kántálta magában a

szavakat, mint valami mantrát, miközben az orvosi csapat átnézte a leleteit és kifejezte meglepedettségét a sikeres javulásához. Az orvos írt néhány feljegyzést és végül távoztak.

Szuzuki odaugrott az ágyához, és izgatottan újságolta: - Az egyik ápoló azt mondta nekem, hogy olyan jól gyógyulsz, hogy holnapután már hazaengednek! Alig várom, hogy végre újra otthon legyünk!

Csoco bólintott, és megpróbált lelkesedést mutatni. Valójában nem bánta, hogy a kórházban van, olyan volt ez számára, mint egy menedék. Itt nem kellett szembeszállnia a démonjaival, vagy bármi mással törődni csak azzal, hogy felépüljön.

Szegény Szuzuki, számára az elmúlt napok igen kemények lehettek. Csoda, hogy nem csomagolt össze és ment vissza a falujába!

Másnap nagy volt az izgalom, mert Sharpless, az amerikai konzulátus magas rangú tisztségviselője látogatta meg a kórházat, hogy meggyőződjön Csoco-szan állapotának javulásáról. A személyzet még mindig nem tudta kideríteni, hogyan került a követségi diplomata karjaiba egy futonba csomagolt, borzalmasan vérző, haldokló japán hölgy, és hogyan futhatott vele így egészen a kórházig. Így hát nagy volt a sugdolózás az ott dolgozók között, hogy kitalálják, mi történhetett a színfalak mögött.

Sharpless ugyan tájékoztatta a kórházi hatóságokat az eset körülményeiről és Benjámín Pinkerton szerepéről ebben a tragédiában, de nem tért ki saját érintettségére a beszámolóban. Azok számára, akik kimaradtak a tájékoztatásból, a látogatása csak olaj volt a tűzre, és újabb vad spekulációkkal jöttek elő arról, mi is történhetett valójában. Sharplessnek nem volt más eszköze a hírneve megvédésére, így, hogy megállíthassa végre a szóbeszédet, úgy tett, mint aki nem is sejt az egészeztől semmit.

- Nem tudom, valóban meg kell-e köszönnöm, hogy megmentetted az életemet, Sharpless-szan, de hallottam, hogyan cipeltél engem egész ideig. - Ez volt Csoco első mondata, amikor meglátta az amerikai diplomatát.

- Azért egy köszönöm jólesne - felelte Sharpless tréfásan, és mosolygott, mert annyira megkönnyebbült, hogy Csoco-szan

életben maradt. Hála istennek, így ő maga is rengeteg bajtól, magyarázkodástól és felelősségre vonástól menekült meg. Megkülönböztetésben is, őszintén szerette a lányt, és úgy gondolta, hogy nem érdemli meg, hogy meghaljon.

- Nem, Sharpless-szan - ragaszkodott Csocso könnyörtelenül a saját igazságához. - Megfosztottad tőlem az elmenekülés lehetőségét, így nem igazán tudok köszönetet mondani.

Sharpless tudta, hogy jobb nem vitatkozni vele a jelenlegi lelkiállapotában, így nem kezdett bele semmilyen győzködésbe. Emlékezett arra a tanácsra, amelyet akkor kapott, amikor először érkezett Nagaszakiba, sok-sok évvel ezelőtt.

- Ha valamiben nézeteltérés merül fel, kérem, ne próbáljon érvelni a japánokkal amerikai módon. Az ő kultúrájukban nem ismerik a vitatkozást. Ha a véleményük eltérő, akkor ők egyszerűen nem folytatják a beszélgetést. Nincs más mondanivalójuk, és tiszteletben tartják a másik nézetét!

Néhány nappal ezelőtt Sharpless üzenetet küldött Pinkertonnak, amelyben igen határozott szavakkal körvonalazta, hogy mi történt, és a felelősséget teljes egészében ráruházta. Érdekes módon ugyanakkor érkezett egy üzenet Pinkertontól is, tudatva, hogy sikeresen megérkeztek, túláradó bocsánatkéréseket tartalmazva a viselkedéséért, és hozzátéve, hogy jelentős összeget küld Csocsónak a nagykövetségen keresztül. Mintegy utóiratként azt is odaírta, tudassák Csocsóval, hogy Dzsinszeinek nagyon jól sikerült a váltás.

„Mi több,” - tette hozzá büszkén - „Helen felhasználta a kapcsolatait, hogy a hosszú várakozólista elejére kerüljön, és Dzsinszei két évvel korábban bekerül New York egyik legrangosabb iskola-előkészítő programjába!”

Sharpless átadta Pinkerton bocsánatkérését és a hírt a pénz átutalásáról, ám Dzsinszeiről nem beszélt. Egyértelmű volt, hogy a gyermek elvesztésének sebének még túl friss. Csocso enni is alig bírt, éppen csak most kezdett elfogadni valamennyi ételt Szuzukitól.

- Örülök, hogy jobban nézel ki, Csocso-szan - mondta a látogató, lassan leülve az ágy melletti kemény faszékre. Az erőfeszítéstől

grimaszolt, krónikus hátfájása súlyosbodott, amióta Csocsót néhány nappal ezelőtt a kórházba cipelte. A fájdalom makacsul tartotta magát, Sharpless úgy érezte, hogy már sohase szabadul meg tőle. Ez is csak arra emlékeztette a férfit, hogy még van elszámolni valója Benjámín Pinkertonnal, ha majd egyszer visszatér Amerikába.

- A kórházban azt mondják, hogy két nap múlva hazamehetek, Sharpless-szan - zavarta meg a gondolatait Csocso vékony hangja. - Nem akarom elhagyni ezt a helyet, de tudom, hogy nem maradhatok itt örökre.

Habár még mindig haragudott az amerikai diplomatára, amiért az megmentette az életét, Csocso ugyanakkor örült is annak, hogy láthatja. Jelenléte és támogatása valahogy vigasztalást adott neki, biztonságban érezte magát mellette.

- Összeszedem magam és megerősödöm, Dzsinszeiért, a fiamért. - Az asszony hangja mintha távolból jött volna. - Minden nap írok majd neki. Sharpless-szan, amikor visszatérsz Amerikába, ugye elviszed majd neki ezeket a leveleket? Talán a fiam egyszer elolvassa ezeket.

- Hát persze, természetesen - felelte Sharpless, hogy a kedvére tegyen.

Csocso elmosolyodott, és ez a mosoly most már valóban megcsillant a szemében is, miközben azt mondta: - Köszönöm, csak ennyi, amit kapni szeretnék tőled.

Kicsit csevegtek még, Csocso a maga hibás angolságával, és amikor Sharpless végül felállt, hogy elmenjen, úgy érezte, mintha nagy terhet vettek volna le a válláról. Tudta, hogy most már minden rendben lesz.

Mire Csocso-szant kiengedték a kórházból, Szuzuki teljesen kitakarította a házat, eltüntetett mindent, ami emlékeztethetett volna az ott történt tragédiára. Az egyetlen, amit nem tudott kimagyarázni, az a túl erős dörzsöléstől megsérült, hibás tatamidarab volt a nappali közepén.

Összepakolta Dzsinszei összes ottmaradt ruháját, játékát és egyéb cókémókját egy hatalmas szövetzsákba, és eldugta, hogy az úrnője

még véletlenül se találja meg. Nem akarta, hogy bármi emlék az elveszett fiáról újabb depressziós rohamot idézzon elő Csocsóban. Olyan sikeres volt, hogy a házban nyoma se maradt annak, hogy bármikor is egy gyerek élt volna ott. Minden olyan lett, mint amikor még csak ő és Csocso éltek a házban.

Szuzuki meglepetésére az úrnője abban a pillanatban, ahogy belépett a házba, azonnal számon kérte ezt tőle. - Mi történt Dzsinszei holmijával? Nem látom se a ruháit, se a játékait, semmit sem!

- Összecsomagoltam mindent, mert arra gondoltam, hogy ne legyen semmi kint, ami felzaklathatna. Úgy gondoltam, nem lenne jó számodra, hogy bármi is emlékeztessen rá, Csocso-szan, legalábbis egyelőre - válaszolta Szuzuki bocsánatkérően.

- Nem, Szuzuki, kérlek, vedd elő mindent, és tedd vissza a holmikat oda, ahol voltak - mondta Csocso. - Abban a pillanatban, amikor meglátom Dzsinszei dolgait a ház körül, meglesz a békém és nyugalmam, mert tudom, hogy egyszer még újra találkozunk. Szerintem itt az ideje a belenyugvásnak, és a remény elfogadásának. Nem menekülhetek mindörökké attól, ami történt!

Szuzuki habozott, de nem utasíthatta vissza az asszonya parancsát. Vonakodva ugyan, de előszedte Dzsinszei összes holmiját, amit korábban olyan óvatosan elrejtett.

Csocso beletemette az arcát a kis ruhákba, különös szeretettel bánva a kis tengerészruhával, amelyet egy nap olyan boldogan vásárolt meg a piacon. Mélyen belélegezte a gyermeke illatát, mert most már csak ennyi maradt neki. Ragaszkodott hozzá, hogy Szuzuki a szoba sarkába helyezze a fából faragott kis hintalovat, hogy minden nap láthassa.

A kórház a tragédia utáni napokban biztonságos menedék volt, de most, hogy már túl volt a legrosszabbon, jó volt újra otthon lenni. De hatalmas akadályok tornyosultak előtte, hiszen nem tudta, hogy mihez kezdjen, hogyan alapozza meg az új életét.

✧ TIZENHATODIK FEJEZET ✧

Igaz, hogy az utolsó néhány hónapban Csocso mint gésa dolgozott az egyik Marujama negyedbeli bárban, de ugyanakkor felvállalta az angol nyelv alapjainak tanítását is az ottani lányoknak. Ez sokat jelentett számukra, mert így szót tudtak váltani azokkal az amerikai tengerészekkel, akik szó szerint elárasztották a bárokat, amikor a hajójuk Nagaszaki kikötőjébe érkezett.

Élvezte ezeket az angolórákat, mert a lányok annyira lelkesek voltak, és rajongva tanultak meg mindent abból a kevéskéből, amit ő tudott. Éreztették vele, hogy tud valamit, amire nekik szükségük van. Csocso megpróbált nem gondolni arra, hogy a lelkesedésüket nagymértékben motiválta az amerikai dollárok utáni vágy, hiszen sokkal többet kaphattak így az angolul beszélő vendégeiktől.

Most, hogy nem volt ott Dzsinszei, akiről gondoskodni kellett, Szuzuki elkezdett dolgozni egy helyi selyemgyárban. Így keresett pénzt a fenntartásukra, de esténként vörösre dörzsölt kézzel jött haza az egész napi munkából.

Szuzuki a felhólyagosodott tenyerét esténként a kertben talált gyógynövényekből készült forrázatban áztatta, és Csocso ezt látva elhatározta, hogy könnyít Szuzuki terhén, a lehető leghamarabb munkát talál ő is. Azon gondolkodott, hogy visszatér a bárba, és ismét angolul tanítja az ottani lányokat. De ezt végül nem bírta felvállalni, mert az amerikai tengerészek és a lányok évődése a bárban fájdalmas emlékeket kavart fel benne, ilyenkor mindig eszébe jutott Pinkerton, és a vele való kapcsolata.

Mindemellett Csocso semmi esetre sem akart visszatérni abba a világba, ahol gésaként a férfiak hívására kellett, hogy várakozzon, hogy így kapja meg fizetségét a szolgálataiért.

- Nem kell úgy sietni a munkakeresésben, Csocso-szan, éppen csak hogy felgyógyultál a súlyos sérülésed után, egy ideig még pihened

kellene - próbálta nyugtatgatni Szuzuki. - Elegendő pénzt keresek én ahhoz, hogy étel legyen az asztalon!

- Nem, Szuzuki-szan, hiszen nekem kellene fizetnem téged a szolgálataidért, ehelyett te egy selyemgyárban dolgozol, hogy támogass mindkettőnket! Ez így nem helyes! Holnap bemegyek a konzulátusra, és segítséget kérek Sharpless-szantól. Talán találok néhány fiatalot, akiket angolul taníthatnék. Végül is az akaratom ellenére mentette meg az életemet, így most már segítenie kell, hogy pénzt szerezzek a fenntartásunkhoz!

Másnap, ahogy a nap felkelt, Csocso felöltözött az egyik legjobb kimonójába, és lement a városba, hogy a konzulátuson találkozhasson Sharplesszel.

Mivel éppen akkortájt futott be több hadihajó is a kikötőbe, Sharpless is ott volt, és majdnem egy óra telt el, mire Csocso meglátta, ahogy belép az épületbe.

- Ne haragudj, hogy megvárakoztattalak - mondta, ahogy meglátta az asszonyt.

Csocso arra gondolt, hogy a férfi egyike azon keveseknek, aki valóban elég udvarias ahhoz, hogy bocsánatot kérjenek, amiért megvárakoztatták. A teaházban és később a Marujama bárban ő és a lányok voltak azok, akik állandóan csak bocsánatot kértek! Bizonyos értelemben, mivel szinte az egész felnőttkorát azzal töltötte, hogy szolgálai magatartást tanúsítson a férfiakkal szemben, ez a kis szerepváltás végtelenül jólesett neki! - Biztosan ez az amerikai módja az udvarias viselkedésnek! - gondolta magában, miközben várta, hogy a férfi levegye a kabátját, és helyet foglaljon az íróasztalánál.

- Hogyan lehetek a szolgálatodra, fiatal hölgy? - kérdezte Sharpless.

A lány idegesnek tűnt, és a férfi szánalmat érzett iránta. Szegény kicsi asszony, még alig múlt húszéves, és máris annyi megpróbáltatáson ment már keresztül. Az a csúnya, vörös heg a nyakán sok mindenről árulkodott.

- Sharpless-szan - kezdte Csocso vonakodva. Vizolygott bárkitől is szívességet kérni, ám ez most egy komoly helyzet volt. Még ha a

pénzügyekre nem is gondolt, akkor is szüksége volt valamire, ami az életcéljává válhatott. - Szeretném tudni, lenne-e lehetőség, hogy beajánlj hozzám néhány tanulót, akik szeretnének angolul tanulni. A lányokat a Marujama-beli bárban már tanítottam, de nyilvánvaló okok miatt nem akarok visszatérni arra a helyre.

Sharpless gondolkodott egy picit, aztán így szólt: - Miért nem mégy el meglátogatni Mrs. Sinclairt? Itt, a szomszédban vezeti fiatal lányok számára a missziós iskolát. Biztos vagyok benne, hogy jól jönne neki valaki, aki segítené őt az angol oktatásban, és te nagyszerűen megfelelnél erre a feladatra. Szólok neki az érdekedben.

- Ó, köszönöm, Sharpless-szan. - Csocso őszinte örömmel válaszolt. - Ez nagyon jó ötletnek hangzik! Ha lehetséges, máris odamennék, hogy találkozzam vele.

Így végül Sharpless elment vele egy kis fehér házhoz, amely inkább a nagy konzulátusi épület egy kis mellékszárnyának tűnt. Ahogy odaértek, bemutatta a két nőt egymásnak.

Csocso első látásra megszerette a nagytermetű, anyáskodó amerikai nőt. Izgatottan várakozott, míg Sharpless elvégezte a bemutatás ceremóniáját, és tájékoztatta Mrs. Sinclairt arról, hogy a lány lehetőséget keres, hogy a misszió leánytanulóit angolra taníthassa egy csekély bér ellenében.

Az amerikai hölgy együtt érzően nézett a komoly fiatal lányra. Sharplesstől hallotta az egész történetet Csocsóról. Bele sem mert gondolni, hogy mennyi szenvedésen mehetett keresztül egy másik amerikai miatt. Szegényke, hiszen alig múlt húszéves!

Hangosan Sinclair asszony csak ennyit mondott hivatalos hangon: - Nos, szerencséd van, mert a segédem éppen most hagyott el. Férjhez megy, és pont szükségem van egy olyan valakire, mint te, hogy az angol nyelv alapvető fordulatait megtanítsa a lányoknak.

Csocso azonban látta, ahogy a szeme ellágyult, és ebből megérezte, hogy Mrs. Sinclair ismeri a történetét, megérti a helyzetét és kedves lesz vele. Csak bólintott, nem mert megszólalni, de abban a pillanatban kialakult köztük egy mély barátság.

Mrs. Sinclair fürgén átvezette Csocsót az iskola hátsó részében levő helyiségbe. Elbeszélgetett vele, hogy megvizsgálja az angol tudását, és elégedett volt. - Rendben van, képes vagy rá! Gyere vissza holnap reggel nyolcra, és már kezdhetsz is néhány egyszerű dolgot megtanítani a hallgatóknak.

- Köszönöm, Mrs. Sinclair, nagyon köszönöm!

Csoco annyira izgatott volt, hogy hazafelé végigfutotta az utat. Szerette volna minél hamarabb tudatni Szuzukival a jó hírt, még arról is elfelejtkezett, hogy a lány valószínűleg még a selyemgyárban van. Ez volt az első elismerésre méltó munka azóta, amióta a teaházban meg a bárban dolgozott. Nagyon jó érzés volt, végre tudta, hogy megint hasznos tagja a társadalomnak. Reménykedett, hogy lassan visszanyerheti a tiszteletet Nagaszaki közösségében, és egy napon talán elindíthatja a saját vállalkozását is. - Amikor Dzsinszei majd visszatér Nagaszakiba, mert vissza fog térni, az anyja elismert és sikeres üzletasszony lesz, nem gésa vagy valami teaházi kiszolgáló lány - mondogatta magában Csoco. - És neked soha nem kell majd a Marujama negyed hátsó sikátorában játszani, meg a bárbeli lányok érintését és cirógatását érezni az aranylós hajadon, édes kisfiam!

Aznap este Csoco készítette el a vacsorát, miközben arra várt, hogy Szuzuki visszatérjen a selyemgyárból. Arra gondolt, hogy csak azért fog élni, hogy mindent felkészítsen a fia esetleges visszatérésére, és hogy ez volt az ok, ami miatt a végzete nem engedte, hogy belehaljon a dzsigába. Ez a felismerés és Mrs. Sinclair kedvessége lelki erőt adott neki, és Csoco talán még soha nem volt ilyen boldog.

Elkezdte írni Dzsinszeinek az első üzenetet, aztán minden este papírra vetett néhány sort, és a hetente megírt levelek száma egyre növekedett.

Nem elégedett meg ennyivel, hanem úgy döntött, hogy finoman eléri Sharplessnél, szerezzen minél több hírt a fia amerikai életéről és talán, ha Isten is engedi, még képet is kaphat róla. Nemrég tudta meg, hogy Sharpless nővére, Nancy, Helen nagynénje volt, és így a diplomata a házasságon keresztül kapcsolatban áll Pinkertonékkal!

Sharpless ezt soha nem árulta el neki, Csocso a beszédes Mrs. Sinclair segítségével jött rá erre a kapcsolatra. Titokban tartotta, hogy tudott erről, de örült, mert a szoros kapcsolat miatt Nancy természetesen fogja találni, hogy időnként beszámoljon a fiú életéről a testvérének, és nem fog semmi különöset találni abban, ha Sharpless arra kéri, küldjön egy-két képet a gyerekről.

- Szuzuki, mivel elkezdtem a tanítást a missziós iskolában, most már abba kell hagynod a selyemgyári munkádat, hogy a kezed meggyógyulhasson, és újra szép legyen - mondta Csocso a lánynak, miközben az kivörösödött, kérges kezét masszírozta gyógynövénykivonatos olajjal.

Szuzuki hálás volt az asszonya aggodalmáért, de megrázta a fejét. - Nem, nem engedhetem meg, hogy egyedül viseld az összes terhét a kiadásainknak. De, azt hiszem, abban igazad van, hogy abba kellene hagynom a munkát a gyárban. Hallottam, hogy Kobajasi-szannak, a kikötőben lévő szabóműhely varrónőjének segédre van szüksége. Megígérem, hogy holnap odamegyek, és megkérdezem tőle, felvesz-e. Azt hiszem, túvel és cérnával bánni kíméletesebb munka, mint azokkal a gépekkel a selyemgyárban!

Aznap este, jóval azután, hogy Szuzuki elaludt, Csocso ott ült a nappali kis asztalánál, levelet írva a fiának.

„Kedves Dzsinszei, remélem, hogy a napod tele volt mulatsággal és nevetéssel. Nincs egy pillanat se az életemben, hogy ne gondolnék rád. Reménykedem, hogy apád, vagyis a papád, ahogyan Amerikában mondják, hamarosan képet küld rólad Mr. Sharplessnek, és láthatom majd, hogy mennyit nőttél már. Holnap elkezdek angolt tanítani a missziós iskolában, és minden gyermekben, akit tanítok, téged foglak látni!”

„Angoltanár lettem, kisfiam, és mindent megteszek, hogy továbbfejlesszem a nyelvtudásomat és tudjak veled angolul beszélni, amikor majd találkozunk! Tudom, hogy teljesen amerikai gyerekké fogsz válni, és már nagyfiú, vagy akár már egy igazi fiatalember leszel, mire megint láthatjuk egymást. Vigyázz magadra, édes Dzsinszeim. Örökké a szívemben élsz.”

A Csendes-óceán vizét eltökélten szántó hajó kis kabinjában egy fiatalember ült az asztalnál, kezében az anyja újabb levelével. Összeszorult a torka, úgy érezte, mintha egy színházi előadás drámaian kibontakozó, érzelmekkel teli jelenetét figyelte volna, miközben valamiképpen maga is a játék részévé vált.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Aznap, amikor a missziós iskolában elkezdte a munkát, Csocso a legegyszerűbb kimonóját vette fel, egy kék-fehér virágmintás ruhát, dísztelen, fehér selyemövével. Ezt Szuzuki választotta ki, és már az előző este kikészítette az úrnőjének.

- Egyszerűen és illedelmesen kell öltöznöd, finom, lány színű ruhát viselni, mint ez a kék és fehér, most, hogy már missziós iskolai tanár vagy, Csocso-szan - mondta a leány büszkén.

Szuzuki szemében megcsillant a huncutság, és mindketten nevetésre fakadtak. Visszaemlékeztek azokra a cifra, tarka virágmintákkal díszített, vakítóan élénkvrös kimonókra meg a túlzott sminkelésre, amik egy gésához illettek. Szerencsére ezeket a hivalkodó ruhákat már eldughatták egy nagy faládjába, amit aztán elsüllyesztettek a kamra legmélyebbjére, remélve, hogy soha többé nem kerülnek elő.

Mrs. Sinclair felajánlotta, hogy küld egy riksát Csocsóért, de a lány elutasította. Élvezte a sétát a dombról lefele menet, aztán végig a kikötőnél, végül az amerikai konzulátus mellett, míg a missziós iskola kapujához nem ért. Izgult, mert nem tudta, hogyan kell majd bánnia a missziós iskola tanulóival, hiszen addig csak a város rosszabb környékéről való bárók felszolgálólányait és gésáit ismerte és tanította! A friss reggeli levegő és a séta azonban valamelyest megnyugtatta, és mire az iskolába érkezett, Csocso már összeszedte magát, kész volt szembenézni a tanulókkal, bármilyen kihívást is jelentett ez számára.

A diákok mind tíz és tizenhat év közöttiek voltak. Mindegyik az angol nyelv tanulása miatt volt a csoportban. Családjaik tudták, hogy a nyelv ismerete felbecsülhetetlen érték lesz számukra a jövőben, mivel Nagaszaki és Japán egyre nyitottabbá vált a külföldiek számára, a kereskedők a befutó hajókkal már szinte naponta érkeztek Amerikából és Európából.

Ez az ékesszóló rábeszélés azonban nem úgy tűnt, hogy különösebben lenyűgözte volna az iskola diákjait. Az első dolog, amit Csocho észrevett a tanulóknál, a lelkesedés és elkötelezettség teljes hiánya volt. Semmi nem volt abból a korábban tapasztalt zajos érdeklődésből, tágra nyílt szemű követelőzésből, hogy még többet tanulhassanak, és még jobban elsajátíthassák az angol nyelvet, amit a Marujama-beli lányoknál tapasztalt, abban a bárszékekből és bárpultból létrehozott ideiglenes tanteremben. A missziós lányok csak azért voltak az iskolában, mert ezt követelték tőlük, és nem azért, mert ők akartak tanulni.

Csocho tudta, hogy a sikátorbeli lányok azért szorgalmazták annyira a nyelvtanulást, mert tudták, ha jól tudnak beszélni a hozzájuk betérő tengerészekkel, az több borraivalót jelent, hiszen a matrózok nyilvánvalóan jobban vonzódtak azokhoz a bárkhoz, ahol a „beszélünk angolul” felirat büszkén hirdette a bár bejárata előtt ezt a szolgáltatást. Emellett mindig ott volt a lehetőség egy tengerész és egy gyönyörű, angolul beszélő lány közötti alkalmi kapcsolat kialakulására, így a lányok keményen tanultak, és Csocho minden szavára figyeltek az angolórák során.

Csocsót azonban nem érdekelte, hogy mi volt a „tanulói” érdeklődése mögött, mert szerette azt az érzést, hogy hasznosnak bizonyul. Ez olyasmi volt, amit gésaként, a sivár és gépies munkában nem kaphatott meg.

A misszió tanulói kényelmes otthonokból érkeztek, ők sohase éheztek. Sokkal szórakoztatóbb időtöltések ötleteit forgatták a fejükben, mint a jövőjük miatt aggódni, és Csocho nem találta meg azt az örömteli, sikerekben gazdag érzelmi nyereséget az ő tanításukban, mint amennyi élvezetet okozott számára a Marujama-beli lányok oktatása. Mindent meg akart tenni, hogy átadja a tudásának legalább egy részét a missziós diákok számára, így végső elkeseredésében történeteket kezdett nekik mesélni a gésákról. Már is sikerült megragadni a figyelmüket!

Mindezek ellenére élvezte, hogy a misszionáriusi iskolában lehet. Mrs. Sinclairrel ebédelt minden nap, számára ez volt az ott töltött napok csúcspontja. Figyelemmel hallgatta az asszony Amerikáról

szóló történeteit, és állandóan kérdezett. Mrs. Sinclair élvezettel válaszolta meg a kérdéseit. Csocso elraktározott a fejében minden adatot és tanácsot, amelyet Mrs. Sinclairtól kapott, ez segített neki, hogy képet alkothasson arról, milyen környezetben él és nő fel Dzsinszei.

Végül, többszöri nógatás után Sharpless megadta neki Dzsinszei iskolájának a nevét, és persze Csocso azonnal megkérdezte erről Mrs. Sinclairt.

- Jézusom! - kiáltott fel az amerikai hölgy. - Ez New York legrangosabb iskolája! A legmagasabb szinten levő kapcsolatokra és összeköttetésekre van szükség, hogy valakinek a gyermeke oda bejuthasson!

- A mi Dzsinszeink Amerika legjobb iskolájában tanul! - jelentette be aznap este Csocso büszkén Szuzukinak. - Ezt ma tudtam meg Mrs. Sinclairtól. - Arca anyai büszkeségtől ragyogott, miközben folytatta: - Mrs. Sinclair New Yorkból való, így biztosan jól ismeri a helyet.

Ez a hír enyhített azon az állandóan benne levő sajnó fájdalomon, amiért elengedte a fiát. Ez meggyőzte arról, hogy a gyermekének valóban sokkal jobb lehetőségei lesznek, mint hafuként nőni fel Nagaszaki utcáin. Mindent figyelembe véve, Csocso úgy érezte, hogy helyesen döntött, amikor feláldozta a boldogságát, és a maga életét örökkévaló kietlenségre ítélte.

Most, hogy már tiszteletet parancsoló munkája akadt, ugyanakkor még mindig csak a húszas évei elején járó, fiatal, gyönyörű nő volt, a város házasságközvetítője esélyt látott arra, hogy sikeresen összeházasítsa egy helyi emberrel, így hát találkozózt kért Csocsótól.

Csocso nem állhatta ezt a dörzsölt vénembert, aki a keskeny szemével most ármányosan méregette őt, a fejében azt mérlegelve, hogyan lehetne sikeresen összeházasítani őt azzal az ügyféllel, aki érdeklődését fejezte ki.

Szerencsére a gésaként töltött évek alatt Csocso megtanulta, hogyan legyen mindig diplomatikus, és hogyan tartsa szigorúan ellenőrzése alatt az érzelmeit. Így sikeresen tudta fegyelmezni a viselkedését Goróval szemben is, aki egy mindenki által ismert,

hatalommal bíró polgára volt a helyi közösségnek. Az öregről egyébként tudott volt, hogy uzsorás is, a sikeres házasságközvetítői bevételeiből hitelezett másoknak, zsíros jutalékért cserébe.

- Mi hozott téged ide, Goro-szan? - kérdezte Csocso udvariasan, bár már tudta, mit akar az öreg.

- Egy nagyon kényes ügyben akarok veled beszélni - felelte Goro mosolyogva, és keskeny szemei még jobban összeszűkültek, ahogy felmérte az előtte álló, reménybeli üzlet alanyát. - Még mindig fiatal vagy, és lehet, hogy csak bóknak hiszed, de őszintén mondom, hogy nagyon csinos is. Biztos vagyok benne, hogy már gondolkoztál azon, ki lehetne az, aki majd gondoskodik rólad. Van egy ügyfelem, aki komolyan érdeklődik utánad. Egy jómódú kereskedőről van szó, aki minden bizonnyal kényelmes életet és boldog házasságot fog biztosítani neked.

Csocso a legkevésbé sem érdeklődött a kereskedő iránt, akiről tudta, hogy egy ötvenes éveiben levő özvegy négy felnőtt gyermekkel, és túlságosan is öreg hozzá. De, mivel továbbra is diplomatikus akart maradni, csak ennyit mondott: - Köszönöm a velem való törődésedet, Goro-szan. Ez a javaslat nagyon hirtelen és meglepetésként ért, ezért kérlek, hagyj egy kis időt számomra, hogy megfontolhassam.

- Hát persze, persze, természetesen - ömlengett Goro nyájasan, de Csocso tudta, hogy bosszús, mert nem kapott lehetőséget a válasz sürgetésére. - Az ilyen dolgokat meg kell vitatni és jól átgondolni. Visszatérhetnénk, mondjuk, egy hét múlva a megvitatására? Ha addigra döntöttél, megbeszélhetünk egy találkozót az ügyfelemmel, és biztosíthatlak, hogy kellemes személynek fogod őt találni.

Csocso bólintott, inkább csak azért, hogy megszabaduljon tőle, mint hogy komolyan megfontoljon bármit is az egy hét alatt. Fanyarkásan elmosolyodott, ahogy észrevette, Goro azt feltételezte róla, hogy a válasza azonnali igen lesz egy újabb találkozóra!

Mihelyt a bejárati ajtó becsukódott, Szuzuki odarohant hozzá, és izgatottan kérdezte: - Nem az a házas ságközvetítő, Goro-szan volt itt? Mit akart tőled? Istenem, csak nem egy házassági javaslata van számodra, Csocso-szan?

- Igen, valóban amiatt jött - felelte az asszony. - De nem érdekel! Az általa javasolt kereskedő több mint harminc évvel idősebb nálam, Szuzuki. Özvegy, ráadásul van négy felnőtt gyermeke, mind vagy velem egykorú vagy idősebb nálam!

Felemelte a kezét, hogy leállítsa Szuzukit, amikor az a száját nyitotta, hogy tiltakozzon a sietősen meghozott döntése ellen.

- Tudom... tudom... nincs sok választásom. Bizonyára nem lesznek sokan, akik meg akarnak kérni a megkérdőjelezhető múltam miatt, ám őszintén szólva, Szuzuki, én már nem akarok többet férjhez menni, szeretném inkább egyedül leélni az életem.

- Mi lesz veled, ha egyedül öregszel meg, Csocso-szan? - tette fel a kérdést Szuzuki.

- Nos, egy tőlem harminc évvel idősebb ember valószínűleg nem lesz már ott, amikor én megöregszem, tehát így is, úgy is egyedül maradnék, miután életem nagy részét egy idős ember gondozásával és az ő igényeinek kiszolgálásával töltöttem! Neki egyszerűen csak szüksége van egy fiatal feleségre, aki gondoskodik róla és eltemeti majd, érted már, Szuzuki?

Szuzuki megpróbálta megérteni, de magában bosszankodott. Láta, hogy az úrnője nem találta a missziós iskolában végzett munkát olyan élvezetesnek és örömtelinek, mint ahogy azt remélte, és ez nyugtalanító volt számára. Csocso-szan mindössze három hónap munka után már bevallotta ezt neki.

- Azok a gyerekek csak azért vannak ott, mert arra kötelezik őket otthon - panaszkodott neki Csocso. - Nincs meg bennük az a motiváció és tudásszomj, mint a bárók lányainál. Olyan, mintha úgy kényszerítenének egy lovat a vízivásra, hogy a pofáját belenyomják a patakba, ahelyett hogy hagynák, annyit igyon meg szabadon, kényszer nélkül, amennyire szüksége van.

Csocso mindig a hosszabb utat választotta a missziós iskolába menet, így elhaladt a kikötő mellett, és néha leült egy kicsit, hogy a hajókat bámulja, vagy merengve nézze a látóhatár peremét. Néha azon imádkozott, hogy fusson be a hajó Dzsinszeivel, elvesztett kicsinyével a fedélzetén, aki őérte jött vissza, hogy találkozhassanak,

és újra együtt legyenek. Addig a napig azon kell dolgoznia, hogy minél tökéletesebb legyen az élete, és Dzsinszei büszke lehessen rá. Addig továbbra is vár, és kutató szemével fürkészi a kikötőbe érkező hajókat azt lesve, hogy Dzsinszei egyszer felbukkanjon az utasok között.

Csoco figyelte az ott horgonyzó hajókból kiáramló tengerészek és utasok tömegét, és a hosszú magányos séták során egy merész ötlet kezdett körvonalazódni a fejében. Visszagondolt az életére Pinkertonnal, és arra, hogy a férfi mennyire el volt keseredve a számára szokatlan, kevésbé fűszerezett japán ételek miatt. Különösen a nyers halat és a nattót, az erjesztett szójababot gyűlölte, pedig az annyira népszerű a japánok között.

- Jézusom, vidd el előlem ezt a valamit - mondogatta. - Adj valami tisztességes ételt! Egy nagy darab marhapecsenye például csodálatosan esne most! Ami itt van, azt csak a madarak eszik, nem húsból és vérből való emberek! Nekem igazi húsételre van szükségem!

Az egyik napon, pusztán elkeseredésből, ahogy mondta, valami „rendes étel” után vágyva, Pinkerton elvitte őt a piacra, és vásárolt egy nagy szelet, sötétvörös színű marhahúst. Otthon aztán megtanította az asszonyt, hogyan kell azt szépen felszeletelni, és fokhagymával meg szójaszósszal pácolni.

Csocsót undorította a nyers, vörös hús, és az, hogy meg kellett érintenie, de hogy boldoggá tegye a férjét, megtanulta, hogyan kell elkészíteni az egyik legnépszerűbb amerikai „igazi házi kosztot”, ahogy a férfi hívta a félig sült marhahússzeleteket egy nagy tál főtt vagy sült krumplival és különböző zöldségekkel tálalva.

Pinkerton szerette, ha a marhahús nem sült át teljesen, és védekezően azt mondogatta Csocsónak, amikor meglátta a lány arckifejezését: - Nos, a japánok is mindenféle nyers cuccot, halat, tintahalat, kagylót és hasonlókat esznek, az se rosszabb attól, amit mi szeretünk!

Csoco a férfinak erre a tradicionális japán ételekkel szembeni idegenkedésére gondolt, miközben figyelte, ahogy az amerikai

matrózok összevissza vándoroltak az utcákon és zavarodottan nézték a számukra idegen japán ételek látványát a kikötő körüli éttermek asztalain. Mennyire vágyakozhattak ezek a fiatal férfiak egy valódi, hagyományos amerikai ételre a tengeren töltött hetek után. És ha valaki éppen ilyen típusú ételleket felszolgáló éttermet nyitna meg, nem nehéz kitalálni, mi lenne a válasz!

Csoco még aznap összeszedte a bátorságát, és megkérte Mrs. Sinclairt, hadd vihesse el azt az amerikai szakácskönyvet, amit a kis, zsúfolt missziós iroda könyvespolcán látott.

- Mivel angolul tanítok, többet szeretnék megtudni az amerikai ételekről - magyarázta. - Talán ezt is beiktathatnám a tanulásba, és élvezetesebb lenne az angol társalgás az órákon.

A mindig lelkes Mrs. Sinclair nagyon megörült, ha bárkivel megoszthatta a tudását az országa népszerű főzéstudományáról, így akárkinek, aki érdeklődött, de főleg Csocsónak, boldogan odaadta a számfűles, receptekkel teli könyvét.

Csoco aznap este megmutatta Szuzukinak a szépen színezett képekkel teli, értékes receptgyűjteményt, és lefordított néhányat a lánynak. Nyilvánvalóan a legtöbb recept marhahúsos ételek készítésének a leírása volt az elkerülhetetlen krumplival és a színes, párolt zöldségkörettel együtt, ezekről már tanult Pinkertontól.

- Nézd - mondta. - Másfajta ételeik is vannak, meg desszertjeik is, mint például ez az almás pite a mama konyhájából! Egyenként megtanuljuk, hogyan kell elkészíteni ezeket az ételeket Szuzuki, meglátod! Mit gondolsz arról, ha azt mondom neked, Szuzuki-szan, hogy el akarom kezdeni azt, amiről Pinkerton mindig beszélt nekem, egy amerikai éttermet itt, Nagaszakiban?

Nevetett, amikor a lány szája a szó szoros értelmében tátva maradt. Aztán Szuzuki megkérdezte: - De honnan, és hogyan kapnál pénzt egy ilyen vállalkozás elindításához? És hogyan tudnánk egyáltalán elkezdni?

- Mindent kigondoltam, és szerintem van valaki, akit megkérhetnék, hogy adjon kölcsön - válaszolta Csoco. - Holnap elmegyünk, és megnézünk egy helyet, amelyet én nagyon

megfelelőnek találok a kezdéshez. El tudod képzelni, hány olyan tengerész van itt, akinek honvágya van, és mindent megadna, hogy egy igazi, hazai ételt meg almás pitét ehessen, olyat, amit mintha a mamája konyhájából kapna? Láttam őket a kikötőben lévő éttermekbe bebámulni, elveszetten és zavarodottan nézve az ottani, számukra idegen japán ételeket. Így aztán nagyon szeretnék valami étkezdét nyitni ezeknek a fiúknak. De mindenekfelett egy vállalkozást akarok elindítani és sikerre vinni, hogy Dzsinszei büszke lehessen az anyjára - folytatta álmodozva.

Szuzuki szeme könnyel telt meg, látva az úrnőjét, ahogy odament a kis hintalóhoz, és úgy ringatta, mintha egy kisgyermek ülne rajta.

- Gyorsabban... gyorsabban... Azt akarom, hogy gyorsabb legyen! - Egy kisfiú éles hangja töltötte be a szobát, és Szuzuki tudta, hogy Csocso ambiciózus tervekkel próbálja kitölteni az úrt a szívében.

A lány finoman leállította a hintalovat és azt mondta: - Igen, Csocso-szan, holnap elmegyünk, és megnézzük azt a kis boltot, amelyről beszéltél. Ki tudja, ez az étkezde talán valóban sikeressé válik, és meggazdagodhatunk végre, annyi kínlódás után!

Csocso megkönnyebbülten felsóhajtott, Szuzuki jóváhagyása és támogatása ehhez a vállalkozáshoz nagyon fontos volt számára.

Miközben lefekvéshez készülődtek, a két nő boldogan nevetgélt, izgatottak voltak a tervezett amerikai étkeztető lehetőségétől. Hirtelen megújultak a remények, és újra céljuk volt az életben!

De amikor a lámpa kialudt és a nevetés elhalt, és amikor Szuzuki óvó tekintete már nem láthatta őt, az éjszaka sötétjében fekvé Csocso nyitott szemmel figyelte az ablak négyszögét. Szíve nehéz volt. Magában tudta a valódi okot, amiért nem fogadta el Goro házassági javaslatát.

- Gyarló szívem legmélyén a remény még mindig él, hogy egyszer Benjámint visszatér hozzám a fiunkkal és újra egy család leszünk - suttogta magában.

Időnként, amikor hír érkezett, hogy újabb hajó érkezik a kikötőbe, Csocso ott állt a hajópallón lesétáló utasokat figyelve, vágyakozva egy

bőröndökkel érkező magas amerikai férfi látványára, akit egy kisfiú követ...

De miután az utolsó utas is eltávozott, és se Pinkerton, se Dzsinszei nem volt köztük, Csoco szomorúan elfordult, és lassan hazasétált egy reménnyel és várakozással eltöltött újabb éjszaka elé nézve... ez már megszokássá vált az életében...

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A következő héten Csocho elvitte Szuzukit a város kikötője melletti nyüzsgő főutcából nyíló, csendes kis mellékútra, és megmutatta neki az apró üzlethelyiséget, amelyet kinézett a vendéglőjük számára.

- Tudom, úgy tűnik, hogy túlságosan el van rejtve a főút forgalmától, de emiatt ez sokkal olcsóbb és számunkra elérhetőbb a kezdéshez. Ugyanakkor, bármikor felállíthatunk egy színes hirdetőtáblát a főutcán, ami majd segíti az embereket, hogy megtaláljanak minket - magyarázta Csocho. - A lehető legkisebb befektetéssel és költséggel kell indítanunk, de ha az üzlet beindul, bármikor megnyithatunk egy nagyobb éttermet a főutcában is. A kezdéshez meg kell terveznünk a menüt és addig kell gyakorolnunk az ételek elkészítését, amíg majdhogynem tökéletesen tudjuk csinálni! Az éhes fiúk biztos megbocsájtanak majd néhány kisebb hibát, de ezt korlátoznunk kell. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy rosszul főzzük meg a vacsorájukat! - tette hozzá nevetve Csocho. - Ma este, ahogy hazaérünk, már el is kezdhetnénk gyakorolni, Szuzuki-szan!

Az időzítés tökéletes volt, mivel a missziós iskola egy rövid tanítási szünetet tartott, és Csocho otthon tudott maradni, hogy kipróbálja a különböző recepteket Szuzukival. A lány szintén kért néhány nap szabadságot a varrodából, hogy Csocsóval együtt otthon gyakorolhasson.

Egy egész napot a piacokat járva töltötték el, keresték a különböző hozzávalókat a Mrs. Sinclair szakácskönyvéből készült lista alapján. Szerencsére egy kis amerikai élelmiszerbolt és falatozó nyílt meg éppen a kikötő közelében, és végül ott megtalálták az összetevők nagy részét.

A következő néhány nap, miközben egyik receptet a másik után próbálták ki, olyan boldogságban telt el, amelyet a két nő réges-régóta nem tapasztalt. A klasszikus amerikai almás pite volt a

legnehezebb számukra. Amit ők sütöttek, az egy egész napos küzdelem, és többszöri próbálkozás után is éppen csak hogy hasonlított valamennyire egy igazi almás pite ízére és küllemére!

- Találnunk kell egy amerikait, aki megkóstolja, amit főztünk és elmondja a véleményét. Ki más lehetne megfelelőbb erre a célra, mint Sharpless-szan? - kérdezte Csocso az ötödik napon, miközben hátradőlt, és büszkén áttekintette a mindenféle étellel telerakott ebédlőasztal lenyűgöző látványát.

- Holnap bemegyek a konzulátusba, és meghívom vacsorára. Remélem, úgy találja majd, hogy egy igazi amerikai vacsorán vesz részt!

Sharpless éppen csak visszaérkezett Tokióból egy tárgyalásról, ahol megpróbált engedélyt szerezni egy ottani amerikai konzulátus felállítására, de sikertelenül járt. Üres kézzel, mélységesen csalódva tért vissza. A japán kormány mindent elkövetett, hogy a külföldieket és bármilyen idegen befolyást Nagaszakira korlátozza, távol a fővárostól.

Nagy ütés volt ez az amerikai diplomata számára, ezért kellemesen meglepődött, amikor reggel Csocso várta az irodájában, és nagyon jólesett neki, hogy végre boldogan mosolyogva látja őt olyan hosszú idő után.

- Sharpless-szan, úgy döntöttem, hogy beindítok egy amerikai étkeztetőt itt, Nagaszakiban - jelentette be Csocso büszkén, minden előzetes udvariaskodás nélkül. - Mrs. Sinclair kölcsönadott nekem egy amerikai szakácskönyvet, és az elmúlt napokban Szuzuki és én kipróbáltuk az összes receptet belőle. Ma este szeretnénk meghívni vacsorára, hogy megkóstold az amerikai főztjeinket, és kíváncsiak vagyunk az őszinte véleményedre. Megtisztelnél bennünket, ha elfogadnád ezt a vacsorameghívást, és meglátogatnál bennünket.

Sharpless annyira meglepődött, hogy Csocso-szan egyszerre csak a semmiből ezzel a bejelentéssel állt elő, hogy egy percig nem tudta, hogyan illene válaszolnia.

- Mi volt az ezzel az amerikai étteremmel? Csak nem azt mondtad, hogy te nyitsz egyet itt, Nagaszakiban? - kérdezte. - De hát én

álmomban sem gondoltam volna, hogy ismered az amerikai konyhát, arról nem is beszélve, hogy egyáltalán ízlenek neked a mi ételeink, Pillangó!

- Eleinte nem szerettem, túl sok húst esztek az én ízlésemhez képest, de Benjámint miatt meg kellett tanulnom főzni, mert ő nem szerette a japán ételeket - bólintott Csocso büszkén. - Az elmúlt egy hét alatt Szuzuki-szan és én szinte minden ételt elkészítettünk Mrs. Sinclair szakácskönyvéből! Most már csak egy amerikaira van szükségünk, aki megkóstolja a főztünket, és elmondja a véleményét, hogy elég jó-e a kínálatunk a vendéglő számára!

- Természetesen, igazán örülök ennek a meghívásnak, én vagyok lekötelezve! Alig várom, hogy végre hazai ízeket érezzek, olyan ételeket, amelyeket az a két vállalkozó fiatal hölgy készített, akik hamarosan Nagaszaki első amerikai vendéglőjének a tulajdonosai lesznek! - válaszolta Sharpless. - Remélhetőleg ezt követően a fiaink jobban táplálkoznak nagaszaki tartózkodásuk alatt!

Sharpless adott még neki néhány jó tanácsot az amerikai ételek készítésével kapcsolatban, aztán még mielőtt felállt volna, hogy elmenjen, Csocso halkán megkérdezte: - Mellesleg, Sharpless-szan, vannak híreid Benjámintól és Dzsinszeirtől?

Sharpless a zsebében kutatott, és kihúzott egy levelet. Teljesen elfelejtkezett róla, miközben a tokiói látogatás kudarcá miatt rágódott.

- Ó, igen, a nővérem, Nancy írta ebben a levélben, hogy a kisfiú éppen most kezdte el az iskolát, és megígérte, hogy hamarosan küld egy képet róla. Már csak az amerikai nevét használja, Kennek hívják, és úgy tűnik, hogy elég szépen megszokta az ottani életet. - Nem gondolom, hogy aggódnod kellene miatta - tette hozzá jóindulatúan.

- Egy igazi kép Kénrtől, az én kicsi Dzsinszeirtől? - Csocso felsóhajtott, a szeme könnyesen felragyogott. - Kérlek, Sharpless-szan, ahogy megkapod, megmutatnád nekem is? Ezt, és bármilyen más képet, amit a nővéred küld, hiszen csak így láthatom a fiamat!

- Rendben van - ígérte Sharpless. - Időről időre megkérjük Nancyt, hogy csináltasson Kénrtől képeket, és én majd megmutatom neked,

ahogy megérkeznek. Ez a legkevesebb, amit tehetek érted, Csoco-szan. Tudom, hogy most is mennyit gondolsz a kisfiúra, és jogosan, hiszen te vagy az édesanyja!

- Köszönöm, Sharpless-szan, köszönöm - susogta Csoco, a hangja megtört a visszafojtott érzelmektől. - Igen, Dzsinszei mindig velem van, a gondolataimban és a szívemben. Nehéz volt, de mindent elkövettem, hogy megtanuljak jól beszélni angolul, így egyszer talán vele is tudok majd beszélgetni. Most amerikai ételeket főzök, mert talán egyszer számára is elkészíthetem a vacsorát. Bármi, amit teszek, a fiamért van!

Sharpless felsóhajtott. Nem látta nagy valószínűségét annak, hogy a fiú valaha is visszatérne Nagaszakiba, de nem szólt semmit. Hagyta, hogy a szegény lány az álmaival és az illúzióival élhessen, mert lehet, hogy ez volt minden, ami az övé lehetett.

Egyre jobban megszerette Pillangót és a magával ragadó derűlátását, bizakodását, a megtörhetetlen reményét, hogy egyszer még újra találkozik a fiával és Pinkertonnal is. Az esélye annak, hogy ez valóban megtörténhet, majdnem a semmivel volt egyenlő, így a lány optimizmusa elszomorította, de ugyanakkor el is bővölte. Sharpless feljegyezte magában, hogy emlékeztetnie kell Nancyt, küldjön rendszeresen képeket Kénről, noha ez talán gyanakvásra készítheti a nővérét, miért akar ő mindent tudni arról a gyerekekről.

Nancy már korábban lehordta őt az elhúzódó nagaszaki küldetése miatt, és sürgette, hogy a lehető leghamarabb térjen vissza Amerikába, a családjához.

- Nem gondolhatod komolyan, hogy a végtelenségig ott maradsz azon az isten háta mögötti helyen - zsémbelt vele, akárhányszor lehetősége nyílt rá.

Sharplesszel a legfurcsább dolog történt, fokozatosan, úgy, hogy észre se vette! Az első két Nagaszakiban töltött éve alatt Sharpless alig várta, hogy lejárjon a hivatali megbízásának az ideje, és végre visszatérhessen Amerikába, az ottani kényelmes életéhez.

Kezdetben semmit nem szeretett Nagaszakival kapcsolatban, a helyi lakosságot, a szokásaikat, az ételeiket, és egyszerűen nem tudta

megérteni, hogy a japán emberek szavai miért nem jelentik sohase azt, amit gondoltak, és miért nem mondták ki soha, amit gondoltak! Ez olyan bosszantó és érthetetlen volt! Mindemellett rá kellett kényszerítenie magát arra, hogy amikor hivatalos vacsorameghívásokon vett részt, megegye az általa gyűlölt, mindenféle csúszómászóból készült japán ételeket, hogy a házigazdákat ne sértse meg.

Sharpless nem tudta pontosan, hogy mely ponton kezdett beilleszkedni és a nagaszaki társadalom részévé válni, de amikor négy év múltán a hivatali ideje lejárt, és megkérdezték, kívánja-e megújítani azt, vagy inkább visszatérne Amerikába, habozás nélkül választotta a maradást. Arra sem emlékezett, hogy mikor kezdte élvezni a japán ételek ízét. Először csak tolerálhatónak találta azokat, végül pedig frissítőnek és egészségesebbnek az amerikaiénál.

Most, hat évvel később boldogan ette a nyers halból készült szasimit, és az erjesztett szójababot, amit nattónak hívnak, úgy ette, mint bármelyik született japán! Azt mondták, hogy ha egy gaidzsin vagy külföldi megtanulta értékelni a nattót, csak akkor illeszkedett be valóban a japán társadalomba és kultúrába!

- Megszoktam az itteni életet, Nancy, és csak annyit mondhatok, hogy Japánt, főleg Nagaszakit nagyon meg lehet szeretni! - válaszolta a testvére legutóbbi felszólítására, hogy térjen vissza Amerikába, és kezdjen végre valamit az életével, az isten szerelmére!

- Őrült vagy, ha olyan sokáig ott akarsz maradni azon az istentől elhagyott helyen - sópánkodott Nancy. - Még egyszer kérlek, térj vissza Amerikába, olyan sok minden történik itt, amiből mindből kimaradsz.

Végül Nancy feladta a győzködést és elfogadta a vereségét. Abbahagyta a zsémbelést, így Sharpless békésen Nagaszakiban maradhatott. Pedig a nővére egy ponton még azt is javasolta, hogy vállalja a hosszú utat Japánig, csak hogy lássa és megértse, mi tartja ott a testvérét! Az nem volt számára elégséges indok, amit Sharpless válaszolt neki minden további magyarázkodás nélkül, hogy „ezt a helyet nagyon meg lehet szeretni”!

Sharpless erre a furcsa eszmeccserére gondolt a nővérel a Csocso házához vezető rövid esti séta alatt. Kínosan ügyelt rá, hogy pontosan hétre érkezzon. A japánoknak nagyon fontos volt a pontosság, mint ahogy megvolt a véleményük azokról a látogatókról is, akik nem vették le a cipőjüket az előtérben.

Amikor elkezdett dolgozni Japánban, Sharplessnek az első dolga volt, hogy megtanulja a helyi etikettet, mit illet és mit nem illet tennie, és teljes mértékben elfogadta és alkalmazta ezeket. A munkához és hivatalos feladatokhoz szükséges előírt ruházat mellett már inkább a laza, kényelmes pamutkimonót részesítette előnyben a nyugati, szoroson végiggombolt ruhadarabokhoz képest.

Sharpless azon a meleg nyári éjszakán is kényelmes pamutkimonót viselt, nem kis öröme Csocsónak és Szuzukinak, akiket nagyon szórakoztatott, hogy egy amerikai diplomata, Amerika szimbóluma és képviselője japán kimonót hord, és abban ül le az asztalhoz egy pazar, bár kísérleti jellegű amerikai vacsorára, ahol bifszteket, rostélyost, hamburgert és a kötelező almás pitét tálalták fel egy hagyományos japán otthonban!

Különleges este volt, ahol a szerepek és a körülmények ennyire megfordultak, és Csocso végigmosolyogta az egész vacsorát.

Sharpless felkészült rá, hogy egy sajnálatos japán variációját fogja látni a kedvenc, marhahúsból készült amerikai ételeinek, így hát megdöbbenően nézte az előtte levő, gazdagon tálalt asztal látványát. Mélyen megérintette, hogy az elveszett gyermek iránti anyai szeretet által vezérelve ez az apró japán nő, korábbi gésa, mit meg nem tett azért, hogy angolul tanuljon, majd meg tanítsa azt, és most pedig egy olyan üzleti vállalkozásba is bele akar vágni, ahol igazi amerikai ételeket főzhet majd annak a sok matrónának, akik nap mint nap érkeztek Nagaszakiba a hajóikról, éhesen a hazai, megszokott ízekre.

Sharpless tudta, hogy ez Csocso-szan módja arra, hogy teljesen megismerje az amerikai kultúrát és a nyelvet, így maradhasson kapcsolatban a fiával, aki már egy amerikai fiú, és ily módon képes legyen kommunikálni vele, amikor újra találkoznak. A lelke mélyén Sharpless azt is tudta, hogy Csocso soha nem adta fel abbéli

reményét sem, hogy egy napon Pinkerton majd visszatér hozzá. Nem számít, hogy mennyi idő telik el, várt a türelmes japán módon.

Nagaszakiban közismert volt, hogy Pillangó rendszeresen lejár a kikötőhöz, gyakran látták ott üldögelni az egyik fapadon, és reménykedve nézni a látóhatárt. Ilyenkor Pillangó mindig azt látta a lelki szemeivel, ahogy megjelenik az a hajó a látóhatáron, amely Dzsinszeit és Pinkertont hozza vissza Nagaszakiba.

Goro, a házas ságközvetítő bosszúsan a csökönös elutasítástól, hogy férjet találjon neki, és így elütve őt a jutalék megszerzéséről, kötekedett vele. - A városban mindenki tudja, hogy Mr. Pinkerton soha nem tér vissza hozzád. Legutóbb az amerikai feleségével jött, így minél hamarabb elfogadod azt, hogy egyedül maradtál és váltanod kell, annál jobb lesz neked, Csocso-szan.

Szavai olyanok voltak, akár egy-egy törszúrás a szívében, de továbbra is hű maradt az álmához, és elutasította a házassági ajánlatokat.

- Mi lenne, ha mégis férjhez mennék valakihez, és egyszer csak Benjámín és Dzsinszei visszatérnének Nagaszakiba, hogyan tudnék a szemükbe nézni? - kérdezte Szuzukitól.

A szolgálólány csendben maradt, mert gyakorlatiasabb életszemléletével ugyanolyan biztos volt abban, mint Goro-szan, hogy Pinkerton soha nem tér vissza Csocsóhoz. Túl jóindulatú volt ahhoz, hogy emlékeztesse az úrnőjét, de amikor Pinkerton utoljára visszatért, a feleségét is hozta magával! Ennyit Csocso hűségnyilatkozatáról, hogy magányosnak és érintetlennek kell maradnia, hogy megvárja az amerikai férje visszatértét.

Tudott úrnője magányos sétáiról a kikötőbe, és elkésérítette, ahogy Csocso minden egyes séta után lehangoltan jött haza, és csak akkor vidult fel újra, amikor megint a kikötő felé vezette az útja. De Szuzuki megértette azt is, hogy ez a remény az egyetlen dolog, ami segítette Csocsót a dzsigai túlélésében, így hagyta, hadd járjon Csocso a kikötőbe. Végül is, amint az anyja mindig is mondta, tévesen reménykedni valamiben még mindig jobb volt, mint a teljes reménytelenség!

- Istenem, Csocso-szan, ti ketten csodát tettetek Mrs. Sinclair szakácskönyvének használatával - jelentette ki Sharpless, miközben elismerően tisztára takarította a tányérját. - Hivatalosan kijelentem, hogy mindketten teljes mértékben alkalmasak vagytok egy amerikai vendéglő működtetésére itt, Nagaszakiban!

- Várj, most jön a végső próba! - jelentette be Csocso, miközben egy kerek, fehér tálal hozott ki, amelyben nem más, mint egy igazi, klasszikus, házi almás pite ékeskedett.

A két nő napokat töltött el, hogy tökéletességre vigyék ennek az annyira tipikusan amerikai desszertnek a készítését, annak ellenére, hogy az első néhány kísérlet eredménye katasztrofális volt. Egy amerikai vendéglő nem lenne hű a nevéhez, ha nem szolgálnának fel tökéletesen elkészített almás pitét, ezt már korábban világosan a tudtukra adták!

Csocso visszaemlékezett Mrs. Sinclair szavaira is: - Csak akkor, ha tökélyre viszed az igazi, házias ízű és küllemű almás pite sütését, akkor mondhatod el, hogy sikeresen kiálltad az amerikai ételek főzésének a próbáját! - És míg visszaemlékezett ezekre a szavakra, izgatottan figyelte, ahogy Sharpless belemártja a villáját a bőségesen tálalt pite tésztájába.

Amikor az utolsó morzsát is lenyelte, Sharpless felállt, és a tágra nyílt szemű, aggódó Csocsóra meg Szuzukira tekintve kihirdette az ítéletét: - Ezennel megállapítom, hogy az az amerikai vacsora, amelyet ma este lehetőségem volt elfogyasztani, egyszerűen tökéletes, és megfelelő a felszolgálásra Nagaszaki legjobb vendéglőjében! Teljesítettétek az almás pite próbáját!

Aznap este, sok nevetgélés és boldog viháncolás közepette megszületett „Csocso amerikai vendéglője” Nagaszakiban!

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Miután elsajátította annyira az amerikai ételek készítésének a tudományát, hogy az megfelelt egy étterem működtetéséhez, Csocso a következő nagy kihívással állt szemben: tárgyalás a kis mellékutcában lévő bolt tulajdonosával.

Heteken keresztül csak elsétálgatott néha-néha a bolt előtt, Szuzukival a nyomában, reménykedve, hogy senki se előzte még meg az ajánlattevésben. Most végre készen állt, és izgatottan odament a bolttól néhány ajtónyira lakó tulajdonos házához, hogy élete eddigi legnagyobb ajánlatát megtegye.

Az elhanyagolt Marujama negyed hátsó sikátoraiból való korábbi gésa, Csocso, most merészen kockáztatott, hogy felépítse a saját vállalkozását, és így minden oka megvolt az idegességre. Végül is, az ottani könnyűvérű lányok világa és a kemény, elkötelezetten dolgozó vállalkozók élete eléggé távol állt egymástól!

Néhány nappal ezelőtt merész játékba kezdett, hogy biztosítsa a pénzt a vendéglő elindításához. Mivel nem volt semmilyen fedezete, hogy hivatalosan elfogadott hitelezőkkel tárgyalhasson, Csocso kigondolt egy vakmerő lépést. Úgy döntött, hogy Goróval, a házaságközvetítővel tárgyal, hiszen ő egy közismert uzsorás is volt, aki általa megbízhatónak tartott vállalkozásokhoz hajlandó volt pénzt kölcsönözni.

- Biztos vagy benne? - kérdezte kételkedve Szuzuki. - Goro-szanról köztudott, hogy egy igazi cápa, és nekünk nincs semmink, amit fedezetként kínálhatnánk számára. Miből gondolod, hogy bele fog egyezni? Nem akarom, hogy az elutasításával megalázzon téged, sem azt, hogy csalódás érjen, Csocso-szan.

- Tudom, de megragadom, mint egy lehetőséget - válaszolta Csocso. - Nincs semmi vesztenivalónk, de finanszírozás nélkül nem tudjuk a bérleti díjat fizetni, és nem tudunk nyersanyagot vásárolni a

vendéglő konyhájára. Ahogy Benjámín szokta mondani, belelövünk a sötétbe, hátha eltalálunk valamit!

Reggel Csocso felvette a legjobb kimonóját, a haját gésa napjainak szemet gyönyörködtető stílusába fésülte, mert tudta, hogy ez nagy hatással lesz Goróra. Végül is, az öreg egy házasságközvetítő volt, és szerette, ha a nők gyönyörűen néznek ki.

Szuzuki elment a szentélybe, hogy imádkozzon, segítsenek szeretett asszonyának az istenek, hogy megkaphassa a szükséges kölcsönt, és megvalósíthassa az álmát egy nagaszaki amerikai vendéglőről. Tudta, Csocso minden gondolata a körül forog, hogy készen álljon arra a pillanatra, amikor végre újra találkozik a fiával és Pinkertonnal, és ez volt az ok, ami miatt annyira dolgozott azon, hogy beindítsa a vállalkozását és sikeressé tegye azt.

- Azt akarom, hogy Dzsinszei-csan és Pinkerton-szan büszke legyen rám, amikor visszatérnek Nagaszakiba - jelentette be Csocso az előző este, mint egy fohászt, azokkal a szavakkal, amik már szinte a mantrájává váltak.

Szuzuki nem válaszolt, mert jóval kevésbé bízott benne, hogy Dzsinszei és Pinkerton bármikor is visszatérne Nagaszakiba. Úgy érezte, mintha Csocso még mindig nem igazán fogta volna fel, hogy Pinkertonnak most amerikai felesége volt, vele élt Amerikában. Nem úgy tűnt, hogy bárki is képes lett volna elfogadtatni ezt az igazságot az asszonnyal!

Tudott úrnője rendszeres sétájáról a kikötőbe. Egy magányos figura, amint a parton az érkező hajókat figyeli, és ha nem volt hajó a mólónál lehorgonyozva, vágyakozva kémleli a távoli látóhatárt. Ez az álom adott Csocsónak célt az életben maradásra, és Szuzuki ezt nem akarta összetörni. De imádkozott, hogy az úrnője mihamarabb képes legyen a valóságot elfogadni, és végre megtanuljon élni a körülményekkel.

Amikor aznap Csocso bekopogtatott hozzá, Goro elismerően tekintett végig az asszonyon mélyen ülő, keskeny vágású szemével.

- Nocsak, nocsak... A felvágós Csocso-szan eljött hozzám! Talán megdöntöted magad és rájöttél, milyen fontos, hogy valakinek férje

legyen, aki az otthonát és a tűzhely melegét biztosítja számára?

- Nem, nem, Goro-szan, még nem döntöttem így, de ki tudja, talán egy-két év múlva - válaszolta Csocso udvariasan, nem mutatva semmit abból az undorból, amit ez iránt az ember iránt érzett, aki abból a pénzből gazdagodott meg, amit ő meg Szuzuki maguk között csak úgy hívtak, hogy „húskereskedelem”.

- Ha nem az, akkor mi szél hozott téged most ide? - kérdezte a férfi nyersen, csalódottan az ajánlatának újbóli visszautasítása miatt.

- Goro-szan, egy éttermet akarok nyitni itt, Nagaszakiban, egy amerikai stílusú vendéglőt, hogy kiszolgálja az egyre növekvő számú amerikaiakat, akiknek hiányzik az otthoni íz - vágott Csocso bele minden bevezetés nélkül a dolgok közepébe, félve, ha túl sokáig húzza, elveszti a bátorságát.

A házigazdának szó szerint leesett az álla, hiszen ki hallott már valaha is olyan japán nőről, különösen egy volt gésáról, aki mindenféle valódi üzleti éleslátás nélkül egyszer csak határozottan kijelenti, hogy vendéglőt nyit Nagaszakiban az idegenek számára? Tudott az asszony egyáltalán főzni, vagy volt bármi fogalma is arról, hogyan kell egy vállalkozást vezetni?

- Azért jöttem el ma hozzád, hogy kölcsönt kérjek az étterem megnyitásához, Goro-szan.

Csocso ezen szavaitól a házigazda majdnem leesett ültéből. Hihetetlen volt annak a lánynak a vakmerősége ezekkel a pimasz szavakkal, aki újra meg újra elutasította az ő házassági javaslatait. Hát nem tudja ez a könnyelmű nőszemély, hogy senki sem utasíthatja el Gorót, hogy aztán csak úgy büntetlenül odamenjen és szívességet kérjen tőle?

- És drága gyermekem, miből gondolod, hogy én akármennyire is megbíznék benned, vagy akár csak bármennyire is kedvelnék ahhoz, hogy kölcsönt adjak neked? Egyébként meg mi lenne ebből az én hasznom? - kérdezte a házasságközvetítő, miután helyrehozta a lelki egyensúlyát.

- Mert... - Csocso nyelt egy nagyot. Egyre nehezebb volt megszólalnia a szűrős tekintetek súlya alatt, de mint egy kitartóan

követelőző kiskutya, tovább folytatta. - Azt hiszem, észrevetted már, hogy a Nagaszakiba érkező amerikai tengerészek mennyire vágnak az őáltaluk megszokott ételekre. Az étterem amiatt lesz sikeres, mert egyre több ilyen matróz lesz a városban. Ugyanakkor - nyomatékosította -, amikor ez a vállalkozás sikeressé válik, végre eljuthatok arra a pontra, hogy a férjhezmenetelen gondolkozhaszak, és így te nemcsak hogy nagyon jó kamattal kapod vissza a kölcsönödet, hanem még kiváló jutalékot is fogsz kapni egy sikeres házassági szerződésért.

Goro csak néhány percig tétovázott, mert látta Csocso ötlete mögött a valóban jó üzleti lehetőséget egy olyan étterem beindítására, ami házi kosztot ad a honvágyban szenvedő amerikai matrózok hordáinak. Ráadásul, az az összeg, amit az asszony kért, szinte semmiség volt számára, hiszen jókora vagyonnal rendelkezett. Arról se felejtkezett el, hogy már jó néhány házassági ajánlatot kapott Csocsóért, és ha a nő beleegyezik végre, hogy férjhez menjen valamelyik gazdag kérőhöz, akkor nyilvánvalóan egy újabb jelentős összeghez jut majd jutalékként a sikeres üzletért. Összességében a kockázat minimális volt, és úgy tűnt, hogy mindenki nyer majd a végén. Goro mindig a gyors cselekvés híve volt, ha egy üzletben nagy lehetőséget szimatolt meg.

- Rendben van, Csocso-szan - mondta végül. - Meggyőztél arról, hogy itt sokat lehet nyerni, így beleegyezem, hogy kölcsönt adjak neked.

- Köszönöm, Goro-szan - lehelte Csocso. Annyira meglepődött, hogy ilyen könnyedén sikerült meggyőznie a hírhedten agyafúrt házasságközvetítőt, hogy elképedésében alig tudott megszólalni.

- Hárman is vannak, akik a kérőidként jelentkeztek, mind a háromnak hatalmas vagyona van és kiváló származásúak, mindegyik házassági szerződést szeretne kötni veled. - Goro nem tudta megállni, hogy még egyszer ne próbálkozzon egy házassági kiközvetítéssel Pillangónál. - Biztos vagy benne, hogy nem akarod elfogadni az egyiket, hogy végre nehézségek nélkül, gazdagságban élj? Végül is egy étterem üzemeltetése nehéz feladat egy olyan törékeny nő számára, mint amilyen te vagy.

- Nem, még nem - rázta meg a fejét Csocho, vigyázva, nehogy túlságosan elutasító legyen. - Szeretném kipróbálni magam ezzel az étteremmel, de ez egyáltalán nem zárja ki a házasságot, talán beszélhetnénk róla egy-két év múlva.

Gorónak meg kellett elégednie ezzel a kompromisszummal, és bár csalódott volt, ugyanakkor mélységesen tisztelte ennek a még majdnem gyermek nőnek a harcos szellemét és eltökéltségét, hogy egy vállalkozás vezetésének kemény kihívásokkal teli életét választja egy olyan könnyű és kényelmes élet helyett, mint ami egy gazdag kereskedő feleségeként várna rá.

Csocho egész hazáig rohant, hogy elmondja Szuzukinak, hogyan sikerült rábeszélnie a ravasz Gorót a hiteladásra. Először futott át a kikötőn anélkül, hogy egy percre is megállt volna a hajókat figyelni.

- Csak úgy beleegyezett abba, hogy megadja a kölcsönt? - kérdezte Szuzuki hitetlenkedve. - Goro nem arról ismert, hogy nagylelkű vagy önzetlenül adakozó lenne! Biztos vagy benne, hogy ugyanarról az emberről beszélünk?

- Igen, Szuzuki, Goróval beszéltem, az egy és igaz Goro-szannal Nagaszakiban! - kacagott fel Csocho vidáman. Nagyon lelkes volt, hogy az étterem beindításának kezdeti lépései ilyen zökkenőmentesen és sikeresen alakultak. - Noha persze adtam neki egy kis reménysugarat, hogy valószínűleg egy-két év múlva megfontolom a házasságot, hát úgy gondolta, hogy egy húzással két ügyletet is megnyerhet! El tudod képzelni, Szuzuki, megpróbált rábeszélni, hogy adjam fel a vendéglő ötletét, és fontoljam meg három vagyonos kereskedő házassági ajánlatát! Megígérte, hogy ha beleegyezem a házasságba valamelyikkel, soha többé nem szenvedek szükségét semmiben sem, és örökké boldogan fogok élni!

Szuzuki elkomolyodott és félénken megkérdezte: - Tudod, Csocho-szan, valószínűleg nem lenne rossz ötlet fontolóra venni a házasságot az egyikőjünkkel. Könnyebb és kényelmesebb életed lenne, mint egy éttermet működtetni. Gondolj csak bele, mennyi gonddal jár ez, a pénz, a vendégek meg a minőségi konyha miatt. Még nem késő irányt váltani, hiszen még csak tervezünk, nem tettünk meg egyetlen

visszavonhatatlan lépést sem. Csak gondolkozz el egy kicsit a lehetőségen!

- Nem. - Csocso aznap már másodszor utasította el ugyanazt a gondolatot. - Szabadnak kell lennem, amikor Dzsinszei és Pinkerton-szan visszatér Nagaszakiba, mert tudom, hogy egyszer visszajönnek, és akkor büszkék lesznek rám, ha sikerül ezt az éttermet elismertté tennem.

- Mi van, ha tíz vagy húsz év telik el, mire visszatérnek? - kérdezte Szuzuki gyengéden.

- Akkor annyi ideig fogok várni rájuk - felelte Csocso határozottan. - Végül is ez az oka, hogy túléltem a dzsigait.

Szuzuki sóhajtott, hiszen biztos volt benne, se Pinkerton, se a fiú nem fog a közeljövőben megmutatkozni Nagaszakiban, és mire ezt elfogadja az asszonya, addigra már a legszenvedélyesebben udvarló ajánlattevő sem akarja majd feleségül venni a szeretett úrnőjét. A nőknek nem sok idejük volt arra, hogy sikeresen kiválasszák őket egy házasságra. Azt kívánta, bárcsak meg tudná ezt értetni Csocsóval!

De Csocso számára ez a vágyalom és a remény, hogy beteljesül, erősebb volt, mint bármikor korábban, és ez volt az egyetlen dolog, amiért élt. Vágyakozott híradásra Dzsinszeiről, bármire az amerikai életével kapcsolatban, és lankadatlanul kérlelte Sharplesst, hogy kérjen egy képet a fiúról a nővére, Nancy segítségével. A diplomata először vonakodott, de aztán engedett Pillangó kitartó esdeklésének, és az első kép Dzsinszeiről végre megérkezett.

- Nagyon meglepett, de örülök, hogy érdeklődsz a gyermek iránt - írta Nancy. - Ken éppen most kezdte meg az iskolát, a mellékelt kép róla készült az első tanítási napon. Nem túl boldog, mint láthatod te is!

Csocso kezei remegtek, amikor átvette a finom papírra írt levelet és a kissé elmosódott fekete-fehér képet egy kisfiúról, akin amerikai iskolai egyenruha volt, kiegészítve egy kissé félrecsúszott fejfedővel az aranyszínű haján. Pufók arca aggodalommal volt teli, úgy nézett ki, mint aki éppen sírásra készül.

- Az első iskolai napod, Dzsinszei-csan - suttogta Csocso, miközben a képet a szívéhez emelte. - Tudom, hogy ez egy nagy lépés, és sajnálom, hogy nem lehetek ott veled, gyermekem.

Sharpless hagyta, hogy nála maradjon a kép. Ez lett az első abból a sorozatból, amit Csocso óvatosan őrzött egy kifejezetten erre készített mappában. Így tudta követni a gyermeke életét, és felnőtté válását, egy fekete-fehér képsorozat segítségével, amelybe a képek egymás után érkeztek, ahogyan telt az idő. Ez az album vált a legdrágább kincsévé.

Aznap este Csocso újabb levele került a fiának szánt, vörös zsinórral összekötött kötegbe, így egyike lett azoknak a leveleknek, amik sok-sok évvel később a haldokló Benjámín Pinkerton által végre célhoz jutottak.

„Dzsinszei, édes kisfiam!”

„Ma kaptam egy képet rólad. Az iskolai egyenruhádban állsz ott, az első iskolai napodon, és a szívem összefacsarodott, látva a könnyeket a szemedben, amelyeket oly keményen próbálsz visszatartani.”

„Megnőttél és megerősödtél, fiam, nagyon büszke vagyok rád!”

„Ügyes légy, lelkem legdrágább kincse!”

Hosszú ideje először Csocsónak béke volt a szívében, amikor elaludt. Hírt és képet kapott a gyermekéről. Sőt a fukar Goro beleegyezett abba, hogy kölcsönt nyújtson neki az étterem megnyitásához.

Az élet végre rámosolygott Pillangóra.

✧ HUSZADIK FEJEZET ✧

Napokig tartó várakozás és aggodás után Csocso megkönnyebbülésére Goro végül is betartotta a szavát, és átadta neki a kialakított kölcsönt. Mindenféle kertelés nélkül emlékeztette ugyanakkor Csocsót arra, hogy a nő korábban jelezte abbéli szándékát, miszerint tervezi egy házasság megfontolását a közeljövőben, így hát elvárta, hogy az asszony tiszteletben tartsa ezt az ígéretét.

- Nem tudom, mi a baj Goróval - panaszkodott Csocso, miután néhány talányos szóval megnyugtatta, hogy nem fog csalódn benne, és az ajtóhoz kísérte az öreget. - Már szabályszerűen a megszállottja lett annak, hogy férjhez adjon, és nem hajlandó feladni ezt a tervét! Biztos vagyok benne, hogy sok más fiatal hölgy és család van, akiket üldözhetne az ajánlataival!

- De hát végül is ő egy házas ságközvetítő, nem igaz? - kérdezte Szuzuki, a szemében huncutság csillogott, és vidáman viháncolt, Csocso meg szívből vele nevetett. - A kitartás a vérükben van! Ne felejtsd el, te egy kitűnő asszony vagy, aki ráadásul még kivételesen szép is!

Csocsónak is rendkívül jó hangulata volt, mert reggel megérkezett egy másik kép Dzsinszeiről, Sharpless pedig közvetlenül Goro érkezése előtt juttatta el azt hozzá. A kép ezúttal egy boldog kisfiúról készült, aki két pajtásával együtt egy kertben labdázott. Egy kicsi, pajos kölyökkutya volt előttük, ez tette tökéletessé az idillikus, boldog gyermekkor képét egy biztonságos környezetben. Csocso órákon át nézegette a képet, anyai szíve büszkeséggel telt el. Aztán a képet óvatosan hozzátette a növekvő számú gyűjteményéhez, a fiáról, elveszített gyermekéről szóló többi emlékhez. Hát végül mégis követni tudta a távollevő fia fejlődését.

Másnap, a Goro által adott kölcsönnel megtámogatva, Csocso elment a mellékutcában levő kis bolthoz, hogy beszéljen annak

tulajdonosával. Az embernek egy népszerű szenbei^[13] üzlete volt a saját házában, csak néhány ajtóval arrébb, hát Csocso átsétált oda.

Mire odaérkezett, vásárlók hosszú sora állt már a bolt előtt, és Csocsónak egy teljes órát kellett várnia, mire odajutott a tulajdonos szeme elé. Egyáltalán nem bánta a várakozást, mert időt adott neki arra, hogy összeszedje magát a tárgyalásra.

Murata középkorú, szomorúnak látszó ember volt, aki valamilyen oknál fogva nem nézett a másik ember szemébe beszéd közben. Csocso ezt rendkívül zavarba ejtőnek találta, de annyira szerette volna bérbe venni a boltot, hogy elhessegette a rossz érzését, nem engedte, hogy bármi is befolyásolja, miközben tárgyal.

- Murata-szan, azért jöttem, mert szeretnék egy ajánlatot tenni a boltod bérlésére, arra, ami itt van nem messze. Szeretnék egy amerikai stílusú éttermet nyitni, egy vendéglőt.

Csocso szíve olyan gyorsan dobogott, hogy azt gondolta, mindjárt kiugrik a mellkasából, miközben percek teltek el anélkül, hogy Murata bármit is mondott volna. Talán tévedés volt egyedül jönni ide, jobb lett volna rávenni Mrs. Sinclairt, hogy vele tartson, vele talán nagyobb befolyást és tiszteletet tudott volna elérni a javaslata megfontolásához. Végül is egész Nagaszaki tudta, hogy ő egy gésa volt a Marujama sikátorból, és nem volt semmi üzleti gyakorlata ahhoz, hogy saját éttermet nyisson...

Csocso már éppen ott tartott, hogy feláll és elmegy, amikor Murata végre felemelte a fejét, egy foltra nézett a mennyezeten a feje felett, és azt válaszolta: - Az üzlet valóban nagyon kicsi, és őszintén szólva, már régóta nem tudtam kiadni bérletbe. Tehát, ha bebizonyítod, hogy minden hónapban ki tudod fizetni a bérleti díjat, hat hónapos próbaidőszakra kiadom neked, hogy kipróbáld, sikeresen tudsz-e ott egy éttermet futtatni.

Csocso szíve nagyot dobbant az örömtől, és gyorsan válaszolt: - Biztos lehetsz benne, hogy a bérleti díjat minden hónapban fizetni fogom, Murata-szan. Goro-szan pénzügyileg támogat. Mint valószínűleg tudod, ő egy nagyon gazdag ember, én pedig biztos

vagyok abban, hogy a vendéglő sikeres lesz. Tudod, hány amerikai tengerész érkezik ide, akik szeretnének ízes, házias ételt enni végre?

A gazdag Goro nevének említése azonnal meggyőzte Murata-szant, és az üzletet minden további teketória nélkül megkötötték! Minden sokkal könnyebben történt, mint ahogy Csocso elképzelte, és ezt jó jelnek tekintette a vendéglője számára.

Csocsónak napokon belül a kezében voltak a bolt kulcsai, és rájött, hogy Murata-szan igazat mondott. A helyiség kicsi volt, de Szuzuki segített a tér legideálisabb elrendezésében, így sikerült berakni egy főzőlapot, de az asztalok és székek többsége már az utcafrontra került.

A kezdéshez meg kellett elégedniük ezzel a korlátozott területtel, és imádkoztak, hogy ne essen, különösen ne a vendéglő megnyitásának estéjén!

Mrs. Sinclair igen jóindulatú volt vele, és amikor Csocso idegesen bejelentette a felmondását, még át is ment hozzájuk, hogy segítse őket a lehetőségekhez mérten, hiszen alig volt bent hely hármuk számára.

- Úgy kell berendezni, hogy otthoni hangulatot is árasszon, hogy majd a fiúk újra és újra visszajöjjenek, nemcsak az ételért, hanem az otthoni ismerős környezetért is - jelentette ki. - Az étel mindig jobban ízlik egy megfelelő környezetben!

- Egyetérték veled, de mit találhatunk itt Nagaszakiban, ami amerikai? - lamentált Csocso.

Mrs. Sinclair nem szólt semmit, csak másnap megjelent egy piros-fehér kockás pamut függönykészlettel, amelyet személyesen varrt meg a vendéglő számára. Meglepetésnek szánta Csocsónak.

- Most pedig el kell távolítanunk az ablakból ezeket a japán rizspapír tolóernyőket! Ezek..., hmm, hogyan is mondjam... nem igazán teremtenek amerikai hangulatot, nem igaz? - magyarázta Mrs. Sinclair. - És tedd fel ezeket helyette!

A függönyöket nagy izgalom és nevetgélés közepette felrakták az ablakra. A színes függönyök csapkodtak a szélben, és az étterem

valóban úgy nézett ki, mint az az amerikai kisvárosi vendéglő, amiről Mrs. Sinclair az előző héten mutatott egy képet Csocsónak.

- Köszönöm, Mrs. Sinclair - rebegette Csocso, mélyen meghatva az amerikai nő érdeklődésétől és gondoskodásától egy olyan vállalkozás iránt, amelyről a legtöbb ember talán azt gondolta volna, hogy csak valami rögeszme olyasvalakitől, akit az amerikai férje elhagyott.

Nagaszakiban szinte mindenki ismerte a marujamai gésa és az amerikai haditengerészeti tiszt, Benjámín Pinkerton úgynevezett „házasságának” a történetét, azt, hogy a férfi miként hagyta el és vitte el tőle még a fiát is.

Csocso képes volt vállalni a sorsát, emelt fővel járni, mit sem törődve a suttogásokkal és a kíváncsi tekintetekkel, amelyekről pedig jól tudta, hogy minden mozdulatát követik. Ez az erő és méltóság nyerte el Sinclair asszony tiszteletét és támogatását is, ezért segítette Csocsót abban, hogy megvédje a fia származását és lényét ebben az országban, és az országnak ebben a városában, ahol született, Nagaszakiban. Csocso csak így tudta ezt megtenni.

Erőfeszítéseiket leginkább Sharpless reagálása jutalmazta, amikor meghívták, hogy nézzen be és mondja el a véleményét.

- Jóságos isten - mondta. - Ki gondolt volna erre, egy mindannyiunk által annyira kedvelt, igazi amerikai kisvárosi vendéglő itt, Nagaszakiban a hagyományos japán izakayák^[14] és szakéboltok területének kellős közepén, büszkén hirdetve magát, mintha fütyülne mindenre!

- Halljátok, a fiúk úgy fognak ide vonzódni, mint a méhek a mézes köcsögre! - értett egyet Mrs. Sinclair, örömmel hallva Sharpless elismerő szavait.

Aznap este Csocso és Szuzuki rohantak haza. Egy nagy fatáblát hurcoltak magukkal, amit valaki otthagyt az utca végén álló üzlet előtt. Útközben vettek egy-egy bödön fehér, kék és piros festéket, a Sharpless irodájában kitűzött zászlónak a színeit.

Egész éjjel fenn voltak, hogy elkészítsék a vendéglő tábláját, és hajnalra a kifakult fatábla kaleidoszkópszerűen színesre változott -

fényesen csillogott, rajta káprázatosan fehér alapon vörös és kék betűkkel ez állt: „Csocso amerikai vendéglője”.

Meglepő módon kettőjük közül Szuzuki bizonyult tehetségesebbnek, és egy művészi kék és piros pillangót is odarajzolt a felirat alá.

- Briliáns! Olyan, mintha valami nyilatkozatot tettél volna, és a pillangó lenne az aláírásod - tapsolta meg a művet Mrs. Sinclair, amikor megmutatták neki a táblát.

Csocso nem értette, mit mond, de a „briliáns” szó elegendő volt, hogy felbátorítsa. Ennek az új bizalomnak köszönhetően el tudta ásni minden kétségét arról, hogy nem volt-e túl gondatlan és elhamarkodott, hogy mindent a kölcsönre építsen, amit aztán jókora felárral kell majd visszafizetnie.

Sinclair asszony még ezt is hozzátette: - Mindenkinnek van olyan időszaka, amikor fejest kell ugrania valamibe, aztán úszni az árral. Neked, Csocso-szan, talán ez most az az időszak, tehát csak rajta, ugorjál!

További segítségképpen Mrs. Sinclair bőkezű adományt adott, amit igen nagyra becsültek. Ezt hozzájárulásként adta, mint „kezdeti beruházás”, hogy Csocsót az első nehézségeken átsegítse.

A következő néhány napot a javasolt menü receptjeinek egyenként való áttekintésével és tökéletesítésével töltötték, és meg sem álltak addig, amíg Mrs. Sinclair és Sharpless mindent meg nem kóstoltak, és ki nem jelentették, hogy az ízek megfelelnek Amerika-szerte is a legtökéletesebb vendéglői kosztoknak.

Aznap, amikor kitették a táblát, Csocso a fellegekben járt a büszkeségtől. Dzsinszei képét ott tartotta egész nap magánál, miközben azt suttozta: - Ez mind érted van, Dzsinszei! Azért élek minden nap, és azért van ez a vendéglő is, mert a ti visszatértetekre várok, fiam, rád és apádra. Így már mindketten itt lehetek Nagaszakiban, úgy, hogy veletek lesz egy darab Amerikából! Talán akkor boldog leszel, és örökké itt maradsz! Azt akarom, hogy büszke lehess japán édesanyádra, Dzsinszei!

Sharpless nemrég juttatott el hozzá egy újabb képet, amin az összeborzoló hajú Dzsinszei az apjával volt látható. Csocso úgy érezte, hogy jó előjel akkor kapni meg a képet, amikor a vendéglő tábláját kirakták. Talán ez volt a jel arra, hogy az álma beteljesedik és a szerettei visszatérnek Japánba.

Megújult, szinte lázas energiával gyorsította fel az előkészületeket, hogy a vendéglő még a tavasz beköszönte előtt kinyithasson, abban az időszakban, amikor az Amerikából érkezők a legtöbben voltak, hiszen akkor gyorsan közismertté válhatnak.

Szuzuki órákat töltött a kikötőben és a környékén, a Sinclair asszony segítségével készített japán és angol nyelvű szórólapokat osztotta szét. Még a város helyi lakosságát is lenyűgözte a vendéglő nyitásának a híre, és sokan kérdezősködtek Szuzukitól.

Majdhogynem ünnepi hangulat volt azokon az utcákon, ahonnan a vendéglőhöz lehetett jutni, tömegek sétáltak el a vendéglő előtt, hogy pillantást vethessenek a város új, kissé szokatlan létesítményére.

Ha Csocso bizonytalan is volt azzal kapcsolatban, lesz-e elegendő vendége, hamarosan bebizonyosodott, hogy bármi kétség vagy szorongás felesleges volt. Amint kirakták a vendéglő tábláját, és a szó körbejárt a városban az új amerikai vendéglőről, rengeteg honvágytól szenvedő hajós kezdett csoportosulni oda, amit ők csak úgy hívtak, hogy „Csocso helye”. Gyakran lehetett látni, hogy ott álltak sorban az emberek, hogy helyet kapjanak a mindössze hat asztal mellett. Azok, akik Mrs. Sinclair kockás térítőinél és a tőle kapott gyertyák meleg fényénél leülhettek egy vacsorára, szerencsésnek számítottak!

A nyitóestén a vendéglő teljesen tele volt, és mivel Csocso ragaszkodott elkötelezett ígéretéhez, hogy „minden vendéget melegen kell üdvözölni”, a szomszédban lévő kocsmából kellett asztalokat kölcsönözniük, mások meg kint álltak az utcán, úgy szolgálták ki őket!

- Annyira rosszul érzem magam, hogy hagyjuk a vendégeket állva enni - panaszkodott Csocso Szuzukinak.

- De a vendégek inkább ezt választották, mint hogy órákat várjanak egy asztalra, és végül is az étel számít, különösen ezeknek az éhes

gyomrú fiatalembereknek! - válaszolta Szuzuki. Csocso végül is egyetértett, aztán csak hagyta, egyen az összes vendége, ahogyan tud.

Ami a következő két hónapban történt, messze meghaladta Csocso szerény elvárásait, miszerint egy lassú, de folyamatosan kiterjedő törzsvendégkör épül fel. A hosszú várakozó sor szinte rendszeressé vált a vendéglő mindennapjaiban, mindaddig, amíg a hajók folyamatosan érkeztek a kikötőbe.

Csocso és Szuzuki szinte vég nélkül főztek, ám soha nem volt elegendő az étel, hiszen nem mással kellett szembenéznük, mint a mindig éhes fiatal matrózokkal meg a vágyukkal a jó házi kosztra. Minél többet főztek, annál több vendég jött. Alig három hónappal a vendéglő megnyitása után úgy döntöttek, hogy bővíteniük kell, és szerezniük kell egy segítő kezet is a konyhai munkához meg a felszolgáláshoz.

Ami egy anya álmaként kezdődött, hogy kapcsolatot tudjon teremteni a messzi földre vitt gyermekével, az új hazájának, Amerikának az ételei segítségével, az gyorsan elindult a sikeres üzleti vállalkozások útján olyan mértékben, amivel Csocso nem számolt és nem készítette fel rá magát.

Csocso megkönnyebbülésére Sinclair asszonynak sikerült találnia egy lányt azt iskolában, Szeiko volt a neve. A lánynak volt valamilyen alapvető ismerete a nyugati főzésről, így ki lehetett képezni a konyhai munkákra, meg nagyon forgalmas estéken segített kiszolgálni is egy kisebb összegért.

A zaj és a külföldi tengerészek tömege esténként nem illett össze a szomszédos tofu üzlet profiljával, és a tulajdonos végül nagylelkűen felajánlotta, hogy átadja a helyiségeit Csocsónak a vendéglője bővítéséhez.

A vállalkozás olyan gyors ütemben nőtt, hogy még Sharpless és Mrs. Sinclair is meglepődtek.

- Ki gondolta volna? Hogy őszinte legyek, amikor először számoltál be nekem az ötletedről, kétségeim voltak, de tessék, alig fél év telt el, és nézd csak meg, mi történik itt! - ámuldozott Sharpless. - Komolyan lenyűgöztél, Csocso-szan!

- Köszönöm - válaszolta Csocso. - De sehova se jutottam volna a te és Mrs. Sinclair segítségével és támogatása nélkül. Soha nem fogom elfelejteni!

Aznap este, szokásához híven megint „levelet” írt a fiának, hogy elmesélje a nap eseményeit.

„Dzsinszei, édes fiam, édesanyád beindította az amerikai vendéglőt, mert az rád emlékeztet mindig és így úgy érzem, hogy veled lehetek, része vagyok az életednek. A vendéglő hamar sikeres lett, sokan látogatnak meg minket. Szeretném, ha örülnél és büszke lennél rám, amikor egyszer visszatérsz Nagaszakiba! Tudod majd a vendéglő főztjét enni, és otthon fogod érezni így magad!”

Mint mindig, Csocso most is elrakta a levelet egy mappába, amit külön erre a célra tartott. Ott gyűjtötte össze a Dzsinszeinek írt leveleit. Aznap este a lelkében béke és nyugalom honolt.

Amikor hazafelé ment, otthagyta Szuzukit, hogy zárja be a vendéglőt éjszakára, ő meg elsétált a kikötő felé és az ott lehorgonyzott hajók fényeit csodálva minden eddiginél biztosabb volt benne, hogy Pinkerton és Dzsinszei visszatérnek, nem számít, mit gondol bárki is.

Az egykor Nagaszaki város Marujama negyedének hátsó sikátorában dolgozó gésa sikeres vállalkozóvá nőtte ki magát, és végre a saját életét élte!

✧ HUSZONEGYEDIK FEJEZET ✧

Ken soha nem érezte jól magát a tengeren, és ez az út Japánba egyáltalán nem volt se zökkenőmentes, se kellemes. Voltak napjai, amikor azon tűnődött, vajon nem volt-e ez egy túlságosan is meggondolatlan és elkapkodott döntés, hogy elinduljon erre az őrült kalandra. De a lelke mélyén Ken tudta, hogy ez élete nagy útja, és ez fog számára felszabadulást adni. Ez az út segíti majd feloldani azt a belsejében dúló zűrzavart, amelyet annyiszor próbált elfojtani, a nyugtalanságot és kétséget, ami egyre csak erősödött benne az évek során. Mielőtt folytathatta volna az életét, szükség volt rá, hogy véglegesen megoldja létének ezt a válságát.

Nyugodt éjszakákon, miközben feküdt az ágyán és hallgatta a hajó zajait meg a hullámok csobbanását, Ken gyakran gondolt Annára, a középiskolai kedvesére, aki annyit kérte, hogy ne induljon el Nagaszakiba.

- Kérlek, ne menj, Ken, hiszen nem bírod a hajózást és a tengert - könyörgött. - Boldog vagy itt, Amerikában, miért kell a múltat feszegetni, ami csak megzavarna és fájdalmat okozhat neked? Nem is tudod, mit fogsz ott találni! Bármilyen történet Japánban, az már régen volt, és semmi köze sincs hozzád. Hiszen még azt sem tudod, hogy a szülőanyád él-e még egyáltalán?

Ken emlékezett rá, hogy egy pillanatra milyen haragot érzett a lánnyal szemben. Miért nem tudta Anna megérteni, hogy mit érzett, és megkönnyíteni neki a távozást? De persze, ő ezt nem érthette, hiszen istennek hála, neki teljes volt a családja, és ismerte a szülőanyját. Békében volt saját magával, és nem kellett kínlódnia a visszatérő álmaival egy olyan nőről, aki azt állította, hogy ő az édesanyja.

- Ez egy hosszú és veszélyes út, keresztülhajózni a hatalmas óceánon Japánig, Ken. Mi lesz velem, ha neked bármilyen bajod esik? És mit eszel majd? Azt hallottam, hogy Japánban mindenféle

csúszómászót esznek nyersen, és mindannyian tudjuk, hogy te meg nem tudsz meglenni a hamburgerjeid és sültjeid nélkül! Csak szenvedni fogsz ott, Ken, és én képtelen vagyok elviselni ezt a gondolatot. - Hatalmas kék szemei tele voltak a szorongás könnyeivel, és Ken ellágyult.

- Minden rendben lesz, Anna - mondta. - Csak hát ki kell takarítanom ezt a bosszantó pókhálót az életemből, hogy tisztán emlékezhessenek. Hidd el, hamarosan visszajövök és sokkal jobb ember leszek utána, végre megbékélhetek magammal. Anna, egy megváltozott embert fogsz találni bennem, mire visszatérek, nem lesz többé kétségem önmagammal kapcsolatban! Különben is, manapság már sok ember utazik hajóval a világon, és mindig biztonságban hazaérnek, szóval a hajózás már nem olyan nagy ügy, mint régen. Megígérem, hogy amikor visszatérek, elvállalom azt a munkát a banknál. Az igazgató már beleegyezett, hogy fenntartja a helyet számomra. Nyáron összeházasodunk, és életünk hátralévő részében nem lesz semmiféle kétség és sötét titok, ami elronthatná az együttlétünk tökéletességét. Hát nem lesz ez így csodálatos, drágám?

Ahogy a keskeny ágyon feküdt, Ken Annára, a gyönyörű kék szemére és a magával ragadó nevetésére gondolt, miközben valami apró rovarra figyelt, ahogy az felfele araszolt a kabin falán. Nagyon hiányzott neki a lány, és Ken először gondolkodott azon, vajon nem kellett volna-e elfogadni a tanácsát, hogy ne nyissa ki Pandóra szelencéjét.

A másik személy, aki megpróbálta elriasztani őt az utazástól, az örökbefogadó anyja, Helen volt. Majdnem összeesett a kétségbeeséstől, amikor Ken bejelentette, hogy lefoglalt egy helyet a Nagaszakiba tartó hajón, és a következő héten utazik Japánba.

- Miért csinálod ezt, Ken? - kiáltott fel Helen. - Tudod, hogy ez fáj nekem, nem igaz? Hát nem szerettelek és törődtem veled egész életedben a lehető legjobb tudásom szerint? Mi az az életedben, amivel nem vagy elégedett? Mit jelent számodra ez a másik anya, hogy ezt a hosszú és veszélyes utat megtegyed Japánba? Én nem vagyok elég neked? Ez mind Benjámint hibája! Annyira kértem őt, hogy ne mondjon el neked semmit a múltról és Nagaszakiról, ne adja

át neked azokat a nyomorult leveleket, de nem hallgatott rám, mert aki haldoklik, annak a saját értékrendje szerint kell helyesen cselekednie! Mi az, hogy helyes cselekedet, Ken? Én már nem tudom!

- Sajnálom, anya, de ezt meg kell tennem. Csak tudnom kell, honnan jöttem, és ez nem befolyásolja a köztünk levő szeretetet és köteléket. Mindig az anyám leszel számomra, és mindig Amerika marad az én hazám. Visszajövök Nagaszakiból, ahogy ott minden elrendeződik, ígérem neked! Kérlek, add az áldásod erre az útra, és kívánj nekem szerencsét, anyám. Ha nem kapom meg az áldásod, nem tudlak nyugodtan itt hagyni!

Végül, amikor a mindig praktikusán gondolkodó Helen látta, hogy Kent nem lehet eltántorítani a célkitűzésétől, beleegyezett a fiú elutazásába. Akkortól fogva mindenben segítette. Amit csak lehetett, odacsomagolt neki, hogy amennyire lehet, meglegyen az otthonában megszokott kényelme, és a végén Ken két nagy utazóládával lépett fel a hajóra.

A kihajózás napján Helen könnyes szemekkel emlékeztette, hogy szereti és visszavárja, és kérte, hogy vigyázzon magára, térjen vissza a lehető leghamarabb.

Furcsa módon, amikor Ken elindult erre az érzelmekkel teli utazásra, hogy megkeresse a szülőanyját, akkor érezte a legerősebb köteléket és szeretetet önmaga és Helen között, és vonakodott elszakadni tőle néhány hónapra.

- Visszajövök, mama - kiabált oda az integető asszonynak, miközben a hajó lassan kihúzott a kikötőből a parton maradt család és barátok bánatos búcsúztatása közben. Anna nem jött le a kikötőbe. Ken kérte ezt, és már az előző este túlestek az érzelmes búcsúzáson.

Kennek boldognak kellett volna lennie, hiszen végre elindult arra a hosszú útra, amelyet már annyira várt, de mégse volt jó a hangulata. Tudta, bármi is várja őt Nagaszakiban, az élete soha többé nem lesz már olyan, mint korábban.

Még azelőtt, hogy Amerika partvidéke eltűnt volna, már hiányzott Kennek Anna és Helen, és az otthon kényelme. A kétségek úgy

hullottak rá, mint egy halom téglá, ahogy kezdett a valóságra ráébredni.

Helyes volt-e a döntése, vagy hagynia kellett volna az alvó oroszlánt, és nem felébreszteni, ahogy Anna és Helen kérte? De sajnos már késő volt a megbánáshoz, a hajó elindult, nem fordulhatott vissza. Akár jobb lesz ezután, akár nem, most már ki kellett tartania.

Ken a hajó fedélzetén maradt jóval azután is, amikor a többi utas már régen a kabinjába vonult. Figyelte, ahogy a nap leszáll a horizonton. Örült, hogy egyedül maradt a fedélzeten, mert a szeretteitől való elválás melankolikussá tette, és nem örült volna mások társaságának. Nyugodt, szép éjszaka volt, az égbolt csillagokkal tele, mintha valami sziporkázó fénnel díszített lombkorona lett volna a feje felett.

Ekkor már Ken nem érezte magát többé se bátornak se lelkesnek. De elindult a küldetésére, hogy megtalálja a múltját, akármilyen is volt az. És nem volt lehetősége visszafordulni. A hajó csak előre haladt, visszafelé nem...

Ken nehéz szívvel elfordult a csillagok csodálatos panorámájától és lement a kabinjába. Hirtelen, talán az ajtónyitás okozta légmozgás hatására egy papír kihullott a levélcsomagból, és leesett a földre. Ken felvette a papírdarabot, és olvasni kezdte az írást.

„Kedves Dzsinszeim” - olvasta a kissé hibásan írt angol szöveget. - „Tanulom az amerikai ételek készítését, és hamarosan Szuzukival együtt szándékunkban áll megnyitni egy amerikai vendéglőt itt, Nagaszakiban. Szeretnék sikeres vállalkozóvá válni, hogy büszke lehess rám, amikor visszatérsz Nagaszakiba!”

„A kertben minden virágzik, még azok a gyógynövények is, amelyeket még az apád által hozott magokból neveltem fel. Minden arra vár, hogy visszatérj hozzánk.”

Ezek a szavak könnyítettek rajta, feloldva a benne levő kétségeket. Tudta, helyesen döntött, hogy visszatér Japánba. Hirtelen megint jól érezte magát.

✧ HUSZONKETTEDIK FEJEZET ✧

Az utolsó haditengerészeti és kereskedelmi hajók is elhagyták a kikötőt, és Csocso vendéglőjének személyzete végre hozzájuthatott a megérdemelt pihenéshez, hiszen amióta megnyitottak, egy percnyi nyugtuk se volt a tömeges érdeklődés miatt. Csocso, Szuzuki és a segítőjük, Szeiko inuk szakadtáig dolgoztak minden nap, késő éjszakákig is, mire bezárhattak.

- Soha nem gondoltam, hogy ezt mondom majd, de nagyon örülök, hogy már nem jár hozzánk ilyen tömeg, és lesz egy kis nyugtunk, amíg a következő hajó be nem fut - jelentette ki Csocso, bánatosan nézve agyondolgozott kezét, amire pedig mindig úgy vigyázott gésaként, hogy fehér és puha, jól ápolt legyen. - Tudod, Szuzuki, számítottam arra, hogy sikeresek leszünk, és sokan jönnek majd ide a hajókról, de hogy éjjel-nappal szünet nélkül ekkora tömeg ömöljön ide, az a legvérmesebb álmaimban se fordult elő! Noha nem szabad panaszkodnunk, hogy az üzlet ilyen jól megy, az igazság az, hogy ez egy nagyon fárasztó időszak volt, mindannyian kimerültünk, és megérdemlünk egy kis kikapcsolódást. Talán akár be is zárhatjuk néhány napra a vendéglőt, hogy otthon pihenhessünk. Nézd, hogy néz ki a kezem, tennem kell valamit vele, képzeld csak el, mit fog mondani Benjámín, amikor visszatér Dzsinszeivel és így lát engem!

Szuzuki nem válaszolt. Mindig elcsüggedt és kényelmetlenül érezte magát, amikor Csocso Pinkertonról és a fiúról beszélt, mintha még mindig igazi család lennének. Úgy tűnt, hogy az asszonya egy mítoszt épített fel, miszerint Dzsinszei és az apja éppen egy hosszabb amerikai útra mentek, de végül hazatérnek Nagaszakiba. Nyilvánvalóan még mindig figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy Benjámín Pinkertonnak felesége volt Amerikában!

Szuzuki megint visszagondolt Csocso rendszeres kikötőbeli sétáira, ahogy a horizontot nézi és figyeli a közeledő hajókat. Hazaérve elkerülhetetlenül kiütött rajta a csalódottság, fejét lehorgasztva, szomorúan lépett be a házba, mert az éppen kikötött hajóról megint

nem látta meg Dzsinszeit és Pinkertont a partra szállók között. Szuzuki tanácstalannak érezte magát, mert semmit sem tehetett, hogy véget vessen ennek az értelmetlen örökösnek a kikötőben. Számталanszor imádkozott a szentélyben, hogy Csocso térjen végre magához, de semmi sem változott. Ha Csocso meglátta, hogy a lány figyelni őt, határozottan csak annyit mondott: - Nem, nem voltak a ma érkező hajón, de biztos vagyok benne, hogy hamarosan jönnek egy másik hajóval.

Egyszer-egyszer Szuzuki megpróbálta óvatosan emlékeztetni az asszonyát, hogy Pinkerton megnősült, és Amerika nagyon messze van. Ezen kívül már majdnem hat év telt el, így talán ideje lenne belenyugodni a megváltoztathatatlanba és továbblépni.

Szuzukit egy alkalommal valósággal sokkolta az a vadság, amellyel a mindig szelíd és lágybeszédű Csocso rátámadt, azt zokogva: - Ne mondd, Szuzuki-szan, soha ne mondd, hogy nem térnek vissza Nagaszakiba! Elutasítom ezt a gondolatot! Tudod ugye, hogy ez az egyetlen, amiért élek? Újra együtt lenni a férjemmel, Benjáminnal és a fiammal! Még Sharpless is úgy véli, hogy egyszer visszatérnek, és mindig elhozza nekem Dzsinszei képeit, ahogy megkapja azokat. Így tudom követni a gyermekem életét, és felismerem majd, amikor újra találkozunk. Tudod ugye, hogy ez adja nekem az energiát és a lelkiert, hogy továbbcsináljam? Miért mondd nekem, hogy felejtsem el a férjem és a fiam, Szuzuki? Olyan vagy, mintha a nővérem lennél, hát tégy boldoggá, és ne vedd el tőlem ezt a reményt, hogy folytathassam az életemet! Mindenki között te vagy az, akinek a legjobban kellene ösztönöznie engem! Képtelen vagy megérteni, mit érez egy anya? Azt hiszem azért, mert te soha nem voltál az! - kiabált vele Csocso tőle teljesen idegen, elképesztően durva módon.

Ekkor végre felfogta Szuzuki, hogy az úrnője számára mennyire fontos ez a reménysugár, és a fenntartásai ellenére soha nem hozta fel megint ezt a témát. Nem volt semmi, amivel meggyőzhette volna Csocsót, tehát haszontalan volt vitatkozni vele. Jobb, ha hagyja, hogy megtartsa az illúzióit, és boldog legyen!

Csocso egy hétre bezárta a vendéglőt, hogy nyugodtan tölthessenek el néhány napot a nagyon rájuk férő pihenéssel, és ezt az időt

boldogan felhasználták arra, hogy a kis „amerikai” kertet rendbe hozzák. Az utóbbi időben a kert nagyon elhanyagolódott, és mostanra már a gyom és fű vad kuszaságává vált. Csocso Szuzuki segítségével szeretettel rendbe rakta a virágágyakat, és a rózsá-, gyógynövény- és díszcserjék napokon belül életre keltek. Ők voltak az emlékeztetők egy olyan emberre, akit szeretett, és soha nem tudott elfelejteni, mert azokból a magokból származtak, amelyeket ő ültetett el a kertben annyi évvel ezelőtt.

-Jó előjel, hogy a rózsabokrok újra életre kelnek - jelentette be Szuzuki, miközben mindketten visszaléptek, hogy megcsodálják egyheti munkájuk gyümölcsét.

Csocso a lelki szemeivel látta, ahogy Pinkerton és Dzsinszei visszatérve végigsétál a kavicsos úton a ház felé, és örömtől ragyogó szemmel csodálják meg a tündöklő virágskertet. Emlékezett rá, mennyire szerette Pinkerton a rózsabokrokat és a díszcserjéket meg a madarakat és a színes pillangókat, amikkel akkor még tele volt a kert.

Ahogy a nap lebukott Nagaszaki látóhatárán, a dombon levő kis házban Csocso és a szolgálója jókedvűen nevetgélt a párolt miszoleves tálja felett, aztán jó étvággyal grillezett halat ettek rizzsel és savanyúsággal. Örültek, hogy néhány napig nem kell látniuk a kiadós hamburgereket, marhahússzeleteket meg krumplipürét. Valójában, amióta megnyitották a vendéglőt, esélyük se volt igazi japán ételt enni!

Esténként, lefekvés előtt, Csocso előszedte Dzsinszei képeit és kiterítette azokat a nappali tatamijára, hogy lássa mindet. Szeretetteljesen nézte édes szülöttét. Úgy érezte, hogy ezeknek a képeknek a segítségével része a gyermek életének, és látja, ahogy felnő.

De ez a békés és boldog időszak csak egy előjátéka volt a közelgő viharoknak, ami az egyhetes szünet végén köszöntött be, Sharpless formájában, és a bejárati ajtó felől hallatszó, ismerős, határozott kopogtatás harangozta be.

Csocso futott, hogy kinyissa az ajtót, lelkében muzsika zendült fel, mert azt hitte, Sharpless valószínűleg megint hozott egy-két képet

Dzsinszeiről. Mindig meglátogatta őket, amikor volt valami megosztani valója velük.

- Sharpless-szan, köszönöm, hogy beugrottál hozzánk, tudni akarod, hogy hogy vagyunk, igaz? - köszöntötte vidáman. - Új képeket küldött Nancy, és elhoztad, hogy megmutathasd? Éppen vacsorázunk, kérlek, csatlakozz hozzánk. Tudom, te szereted a mi japán ételeinket. Mostanában nem volt módunk meghívni vacsorára, mert tudod, hogy tele volt mindkét kezünk munkával a vendéglőben, de most szívesen invitálunk, gyere és csatlakozz hozzánk! Nézd, éppen a kedvenc sózott lazacod van vacsorára!

- Bocsánat, de most nincs nálam kép - rázta meg a fejét Sharpless.

Furcsán elkeseredettnek látszott, és ez aggasztotta Csocsót. Amikor Sharpless boldogtalannak tűnt, soha nem volt jó híre a számukra.

- Valami baj van, Sharpless-szan? - kérdezte a fiatal nő idegesen. - Feldúltnak látszol. Történt valami a konzulátuson?

- Csocso-szan, rossz hírt kaptam Amerikából - válaszolta Sharpless. - Pinkerton néhány nappal ezelőtt balesetben elhunyt. Nagyon sajnálom.

A teáscsésze kicsúszott Csocso kezéből, és hangosan puffant, ahogy a padlóra esett. Csocso feljajdult.

- Nem, ez nem lehet igaz, Benjámín nem halhatott meg! Dzsinszeivel együtt visszajön Nagaszakiba! Tévedsz, Sharpless-szan! Most hazudtál nekem, ugye? Mondd, hogy ez nem igaz! Ez csak egy rossz vicc, ugye?

- Úgy gondolod, hogy ez olyasmi, amiben hazudnék, Csocso? - kérdezte Sharpless fáradtan. Mióta néhány nappal ezelőtt megkapta a hírt, azon gondolkodott, hogyan lehetne ezt elmondani Csocsónak, vagy hogy egyáltalán el kellene-e mondania neki. Sharpless azonban őszinte ember volt, és nem szeretett elrejtetni fontos dolgokat másoktól, ezért megtette az utat a dombon lévő kis házba.

De már kezdte megbánni, hogy ilyen hirtelen jelentette be Csocsónak a halálhírt, amikor meglátta, hogyan válik az arca hamuszürkévé, és zuhan le a padlóra hangos zokogás közepette.

- Ó, Istenem, mit tettem? - motyogta Sharpless. - Az ösztöneimre kellett volna hallgatnom, és hallgatni erről az egészről!

Talán jobb lett volna, ha nem mondja el az igazat, így az asszonynak megmaradhatott volna az álma és a reménysugár. Istenem, mit tett?

Sharpless megpróbálta visszavonni a bejelentését, mintha csak egy megdöbbenés lett volna, de már késő volt. Kiesett a kezéből az az újságkivágás, amelyben a Benjámín Pinkerton haláláról írt riport volt. Csocso remegő kezekkel ragadta meg a papírt és végigolvasta a cikket. Nem lehetett senkivel se összetéveszteni Benjámín Pinkerton képét, és alatta ott volt a balesetről szóló hír.

- Tehát igaz - suttogta végül. - A férjem, Benjámín meghalt!

- Sajnálom, hogy ilyen tragikus híreket hoztam neked ezen a boldog estén - motyogta Sharpless. - Ha tudok bármiben is segíteni, kérlek, szólj...

- Kérlek, távozz most, Sharpless-szan, ma este egyedül kell lennem - felelte Csocso, és arca egy fehér, kifejezéstelen maszkká vált. Még mindig olyan vadul szorongatta az újságkivágást, hogy az időközben egy gyűrött golyóbissá változott.

Rendkívül aggasztotta a diplomatát a kétségbeesett asszony állapota, de nem tehetett mást, mint kilépni a házból, és remélni, hogy Szuzuki ott lesz vele, és figyel arra, hogy az úrnője ne próbálja megint megölni magát.

Sharpless tehetetlenül megrázta a fejét. Benjámín Pinkerton nem ért meg ennyi fájdalmat, miután olyan kíméletlenül tönkretette ennek a fiatal teremtsnek az életét. Ez a szerelem egy romboló és irracionális érzelem volt, és ő soha nem volt képes arra, hogy Csocsóval ezt megláttassa. Akármit is gondolt először, akkor se lett volna szabad beszélnie ennek a szemét embernek a haláláról, és elvenni a lánytól a reményt, ha mégoly csalóka is volt az.

A házon belül az elmúlt napok nevetésének és boldogságának melege kihűlt, mint a tűz, amire vizet öntöttek. Mély gyász töltötte be a teret, ahogy Csocso továbbra is csak sírt addig, amíg a kimerültségtől össze nem csuklott. Szuzuki nem tudott segíteni neki

mással, mint betakarni, hogy ne fázzon meg, és fent maradt vele, vigyázva, ha úrnője felébred, nehogy kárt tegyen magában.

Valamikor az éjszaka folyamán a kimerült Szuzuki elbóbiskolt, és aztán arra ébredt, hogy a nap első fénysugarai beragyogtak az ablakon. Ösztönösen kinyújtotta a kezét és rögtön pánikba esett. A mellette levő hely üres volt, az úrnője nem volt mellette!

- Csocso-szan! - nyögött fel, miközben a hideg verejték is kitört rajta. - Hol vagy? Istenem, mit tettem? Elaludtam és megint cserbenhagytalak?!

Mindennek vége volt, az úrnője biztos megölte magát, miközben ő aludt. Szuzuki már látta is lelki szemeivel a vér nyomát a padlón, de az hála istennek száraz és tiszta volt.

Feltápászkodott és kirohant a konyhába, a legrosszabbat várva: Csocso-szan átvágta egy késsel a nyaki erét, ott fekszik egy vértócsában, és ez mind az ő hibája!

A könny végigfolyt Szuzuki arcán, ahogy belépett a konyhába, de megtorpant attól, amit látott.

Félelmével ellentétben Csocso-szan nyugodtan ült az ebédlőasztalnál, előtte egy sor kép volt kirakva. Szuzuki gyászoló könnyei örömkönnyekké váltak, hogy úrnője jól van, él, nem ölte meg magát, és Szuzuki számára csak ez számított.

Csocso hátranézett, és a két nő számukra szokatlan módon, érzelmekkel eltelve szorosán átölelték egymást, így segítve a másikat át a bánat és rémület ijesztő pillanatain.

- Csocso-szan, azt hittem, újra elkövetted a dzsigait, és én nem voltam ott, hogy megállítsam - zokogta Szuzuki. - Nem hagyhatsz el engem, hiszen veled töltöttem el az egész életem! Mit csinálnék nélküled, Csocso-szan?

- Csitt, Szuzuki! - Csocso próbálta megnyugtatni a kétségbeesett lányt. - Amikor felébredtem és láttam, hogy alszol, kijöttem a konyhába, és elővettem egy kést, mert szerettem volna véget vetni az életemnek. Arra gondoltam, hogy Benjámín halott, már soha nem tér vissza hozzám, és nekem már nincs miért élni. Odamentem a

szekrényhez, hogy utoljára megnézzem Dzsinszei képeit, és akkor úgy láttam, hogy a fiam integet és mosolyog rám azokból a képekből. Már tudtam, hogy nem ölöm meg magam. Dzsinszei egy napon visszatér Nagaszakiba az édesanyját keresni, és itt kell lennem, hogy várjak rá. Lehet, hogy Benjámín meghalt, de a fiam életben van, és egy napon szüksége lesz még rám.

Csoco megragadta a szolgálólány karját, és rákiáltott: - Szuzuki, mondd, hogy Dzsinszei vissza fog térni Nagaszakiba az édesanyját megkeresni! Mondd ezt nekem, bármi mást is gondolsz, mert ezt kell hallanom!

Szuzuki bólintott, és a kétségei ellenére is határozottan jelentette ki: - Igen, Csoco-szan, Dzsinszei visszatér, biztos vagyok benne!

Érezte, hogy Csoco kétségbeesetten fogja a karját, és Szuzuki imádkozott, hogy túléljék ezt az újabb válságot, és az élet folytatódjon, ahogy kell.

✧ HUSZONHARMADIK FEJEZET ✧

„Ma este Sharpless-szan elmondta nekünk, hogy az édesapád balesetben meghalt. Elhagyott bennünket, és te apa nélkül maradtál. Így ért véget a nevetéssel teli boldog egy hetünk!”

„Meg akartam ölni magam, mert úgy éreztem, nincs már miért élnem.”

„Aztán rád gondoltam, Dzsinszei, kisfiam, hogy egy napon majd visszatérsz Nagaszakiba, hogy megkeresd az édesanyádat, és nekem itt kell lennem számodra.”

„Bár a szívem összetört, eltettem a kést...”

Ken újra elolvasta a levelet, és megborzongott. Nem tudta megérteni azt a kultúrát, amelyben az emberek ilyen brutális módon vetettek véget az életüknek, mint a harakiri vagy annak a női verziója, a dzsigai, hogy visszanyerjék emberi méltóságukat, de mégis, ennek a kultúrának a vére volt a saját ereiben is. Kutatást végzett, hogy megértse a becsületnek ezt a szörnyű rituáléját, a japán módját annak, hogy valaki a szégyenétől megszabadulhasson, és elnyerje a tiszteletet. Megértette ennek a történelmi gyökereit, de még így sem tudta elfogadni az ilyen erőszakos cselekedetet, bármi is volt az igazolás.

Az elmúlt néhány napban, ahogy a hajó egyre közelebb ért Japánhoz, Ken sokat vívódott magában. Megint feltörtek benne az egymásnak ellentmondó érzelmei, éjjelente nehezen jött álom a szemére. Részben szerette volna feladni azt, amit a legtöbben csak egy örült küldetésnek neveztek, és visszatérni békés, nyugalmas életéhez Amerikában. Mi más lenne fontosabb, mint megházasodni, jó munkát szerezni, letelepedni és családot alapítani? Akár élvezheti is a nagaszaki tartózkodását anélkül, hogy bármilyen régi ügyet megbolygatna a kérdezősködésével, aztán egyszerűen csak felszállna a következő Amerikába tartó hajóra, és folytathatja az életét tovább, úgy ahogyan azelőtt. Hiszen ahogy serdült, a vágya, hogy megismerje

titokzatos gyökereit, elhalványult, így hát biztos volt benne, hogy ez idővel akár teljesen el is tűnhet majd az életéből, mivel idővel minden figyelmét a karrierjére és a családjára kell majd fordítania.

Akkor hát mi zavarta?

A lelkét nyomasztó érzésektől nem tudott megszabadulni, a kérdések egyre kitartóbban gyötörték a gondolatait. Ken tudta, a tudásra sóvárgó elméjének meg kell kapnia a választ, hogy végre képes legyen kétségek nélkül a saját életére koncentrálnia. Itt volt az ideje, hogy szembenézzen a múlttal, kinyissa a lezárt ajtót, és mögé lásson... Visszarakta a levelet a csomagba, és felmászott a keskeny, kopott falépcsőn a fedélzetre, hogy friss levegőt szívjon és megnyugodjon.

Miközben az utazásra készült, Ken alaposan átnézett a helyi könyvtárban minden könyvet, amiben szó esett Nagaszakiról, és közben azon töprengett, vajon valójában milyen az a hely, aminek a fekete-fehér képeit több könyv borítóján is láthatta. Idegen emberek, idegen kultúra, képtelenség, hogy bármi köze is lenne hozzájuk!

Ken annyira elmerült a gondolataiban, hogy észre se vette a másik utast, amíg azt nem érezte, hogy valaki vállon csapja, és meg nem látta a cigaretta parázsló tüzét.

- Azt kérdeztem, mennyi ideig leszel Japánban? - hallotta valaki hangját.

Megfordult, és egy jellegzetesen amerikai férfival találta szemben magát. A férfi feljött a fedélzetre, hogy elszívjon egy cigarettát.

- Sajnálom, nem vettem észre, hogy itt van, mélyen elgondolkoztam valamin. De, hogy válaszoljak a kérdésére, ezt nem igazán tudom - válaszolta Ken. - Dolgom van ott, tehát minden attól függ, hogy mennyi időre lesz szükség ennek a megoldásához.

- És mi az a dolog? Ha ez katonai és bizalmas, akkor természetesen ne mondjon semmit. Magam is a haditengerészetnél voltam, tehát tudom, milyen szorosan tartják a srácok a szájukat. Egyébként George Morley a nevem.

- Az én nevem Ken Pinkerton, és örülök, hogy találkozhattunk - felelte Ken, miközben kezét rázott új ismerősével.

Szeretett volna egyedül maradni, hogy rendezze a gondolatait, így Ken nem különösebben örült a behatolónak, de hát a fedélzet végül is nyilvános hely volt, így nem tehetett semmit. Bárkinek joga volt ott lenni... Mégis, olyan jó lett volna, ha csak az övé az egész terület.

- Én is Japánba utazom, kereskedelemmel foglalkozom, tehát elmondhatjuk magunkról, hogy rokonlelkek vagyunk, akik mindketten messze utaznak valami célból. És mi a te, ha nem bánod, hogy tegeződünk, mi a küldetésed, ha újra kérdezhetem?

Ken egy pillanatig tétovázott, vajon beszéljen-e erről a furcsa utazásról George Morleynek, hiszen néha ez az egész túl bizarrnak és erőltetettnek hangzott még saját maga számára is! Attól is tartott, hogy újdonsült ismerőse esetleg mentálisan zavartnak tartja majd! Ugyanakkor, valamilyen oknál fogva aznap este furcsán kiszolgáltatottnak érezte magát, és nagyon szüksége volt valakire, hogy beszélgethessen. Egy ismeretlen, akibe véletlenül belebotlott, több volt, mintha senkivel se tudott volna szót váltani.

- Lehet, hogy nem hiszed el, George - kezdte. - De Japánba megyek megkeresni a japán édesanyámat. Különösen hangzik, nem igaz?

- Ha beszélni akarsz erről, nekem nyugodtan elmesélheted a történetedet - felelte George higgadtan. A szempillája se rezdült meg, mintha ez a bejelentés olyasmi lett volna, amit bármikor, bármerre hallhat bárkitől, akivel csak találkozik. - Bárki, akinek története és múltja van Japánban, érdekel engem, és hidd el nekem, hallottam már jó néhány igazán érdekes történetet!

- Apámat Benjámint Pinkertonnak hívták és egy haditengerészeti tiszt volt. Állítólag feleségül vett egy japán nőt Nagaszakiban, és én ebből a házasságból születtem. - Ken csak egy pillanatig habozott, mielőtt belekezdett volna a történetbe. - Talán csak egyéves lehettem, amikor az apám és a mostohaanyám, Helen Pinkerton, magukkal vittek Amerikába, és én elveszítettem a kapcsolatot a szülőanyámmal. Meggyőzték őt, hogy adjon engem át nekik, mert

mint kevertvérűt, Amerikában jobban elfogadnak, mint Japánban. Bárhogyan is történt a dolog, ez nagy valószínűséggel igaz is lehetett.

Ken megállt, arra számítva, hogy George Morleyt nem fogja érdekelni ez a valószínűtlen történet, de új barátja figyelmesen hallgatta, sürgetve őt, hogy folytassa.

- Az évek során nem éreztem semmi érdeklődést a múltammal kapcsolatban, habár gyermekkoromban zavaró álmaim voltak egy számomra idegen nőről. Ezek az álmok olyan valóságosak voltak néha, hogy szinte éreztem a nő jelenlétét, még az illatát is. Valami mámorító virágillata volt, olyan, mint a rózsáé!

Kíváncsi gyerek lévén természetesen kérdezősködtem ezekről az álmokról, de a családom soha nem adott magyarázatot ezzel kapcsolatban. Ösztönösen tudtam, már abban a korban is, hogy ez egy tabu téma a szüleimnél, és valahogy a kérdéseim az álmaimban megjelenő asszonyról fájdalmat okoznak, különösen az anyámnak. Tehát egy idő múlva abbahagytam a kérdegetést, és ezek a látomások lassacskán elhalványultak.

Később az egésztől elfelejtkeztem. Éltem a tipikus amerikai tinédzserek életét, tudod, a középiskolai labdarúgó csapat, meg minden, ami azzal jár, hogy bekerülj az egyetemre. Végül pedig ott volt a szerelmem is, akivel még a középiskolában ismerkedtünk össze.

Összességében minden úgy tűnt, hogy követem a kertvárosi gyerekek már szokásos, kitaposott ösvényét. Diploma, jó munkahely, nősülés, család, kényelmes élet. Minden, ami lekötött, ezzel volt kapcsolatban, keményen dolgozni, megházasodni, letelepedni, családot alapítani, csak ezek voltak a gondolataimban.

Aztán hirtelen minden megváltozott! Apám súlyosan megsérült egy balesetben. Anyám meg én vigasztalhatatlanok voltunk, mert a kórházban a szemünk láttára rosszabbodott az állapota, minden nappal közelebb került a halálhoz. George, ahogy ott feküdt haldokolva, egyszer csak azt mondta, hogy valamit el kell mondania nekem, mielőtt még túl késő lenne.

Nem számítottam másra, mint az irányadására, hogy hogyan gondoskodjam az anyámról, az ezzel kapcsolatos dokumentumokra meg a pénzügyi utasításokra. Így hát megdöbbsentem, amikor az apám egy kifakult, piros szalaggal átkötött, vastag, elsárgult levélcsomót nyomott a kezembe.

Már alig élt, amikor azt suttogetta nekem: „Ezek anyád levelei, azé, aki Japánban, Nagaszakiban maradt. Ártottam neked fiam azzal, hogy soha nem mondtam el az igazságot róla. Az ő neve Csocso. Amikor elhagytam, megígértem, hogy visszamegyek Nagaszakiba. Soha nem tartottam be a szavam, nem teljesítettem az anyádnak tett ígéreteimet, Ken. Helen sógora szerint, akinek Sharpless a neve, és a nagaszaki amerikai konzulátuson dolgozik, Csocso még mindig vár ránk!”

„Kérlek, bocsáss meg nekem azért, amit veletek, különösen, amit az édesanyáddal, Csocsóval tettem!”

Másnap elhunyt, és én a szekrényem mélyére dugtam azt a papírköteget. Nem akartam, hogy bármi megzavarja az életünket, és különösen nem akartam egy másik anyát. Helen tökéletes volt számomra!

Úgy értem, nem mindennap mondja egy amerikai fiúnak a haldokló apja, hogy van egy másik anyja is egy Nagaszaki nevű helyen, távol Japánban! Ha ilyen történik valakivel, akkor az ember inkább megpróbálja az egészséget semmissé tenni, letagadni saját maga előtt is az igazságot.

De úgy látszik, a sorsnak más tervei voltak velem! Az egyik nap, emlékszem, olyan szörnyű hóvihár volt, hogy ki se lehetett mozdulni a házból, na, szóval aznap éppen a bélelt kesztyűmet kerestem a szekrényben, amikor hirtelen megéreztem a kezem alatt az apámtól kapott levélcsomót, pedig már teljesen elfelejtkeztem róla. - Otthagynom az egészséget, ahol van, érintetlenül, vagy még inkább, úgy ahogy van, elégetem! Nincs értelme a múltban vájkálni - gondoltam magamban, de akkor eszembe jutottak az apám utolsó szavai: „Csocso a neve, és a mai napig is, még mindig Nagaszakiban vár, hogy visszatérjünk.”

Ahogy visszaemlékeztem a szavaira, ott, abban a pillanatban, szinte kényszerítve éreztem magam, hogy elolvassam ezeket a leveleket, így hát letekertem a piros szalagot és kibontottam a csomagot. Nem tudtam abbahagyni egy pillanatra sem, amíg végig nem olvastam minden szót, amit a japán anyám írt nekem az évek során. Megdöbbsentem, hiszen képzeld, például minden egyes születésnapomon küldött nekem egy gyönyörű, kézzel festett kártyát!

Abban a pillanatban értettem meg a gyermekkori álmaimat, végre minden világossá vált. Akkor kétségem se volt, tudtam, hogy el kell mennem Japánba, arra a helyre, amit Nagaszakinak hívnak, hogy megtaláljam Csocsót.

Akik ismertek, mind megpróbáltak lebeszélni, hogy nincs értelme egy ilyen hosszú és fárasztó utazásnak, és nem szabad Pandóra szelencéjét felnyitni, meg ilyesmik, ám én képtelen voltam figyelmen kívül hagyni ezeknek a leveleknek a hívó szavát, és az apám utolsó szavait a halálos ágyán. Mire észrevettem magam, már ott is voltam egy helyi utazóügynökségnél, és megvettem a jegyet az első Nagaszakiba tartó hajóra!

Hogy őszinte legyek, fogalmam sincs, mit fogok ott találni. Még azt se tudom, hol és hogyan kezdjem el az anyámat keresni, hiszen csak a becenevét tudom, Csocso, ami állítólag azt jelenti, hogy pillangó. Apám csak ennyit mondott róla, és meghalt, mielőtt tudathatta volna velem az igazi nevét. Tehát egy becenévvel kell beérem, ennyivel indulok neki a felkutatásához.

Miután Ken elmondta a történetét, George Morley hosszú ideig csendben maradt, és végül Ken vállat vont. Új barátját valószínűleg untatta egy neurotikus fiatalember hosszú, remegő hangon elmondott monológja, vagy egyszerűen csak egy valószínűtlen mesének tartotta az egészet, és ez így rendben is volt. Kennek éppen csak arra volt szüksége, hogy valakihez beszélhessen, elmondhassa a gondolatait, ennyi volt az egész.

Ken újra vállat vont, és megfordult, hogy visszamenjen a kabinjába, amikor George hirtelen utána szólt.

- Várj, fiatal barátom. Azt hiszem, én ismerem azt a nőt, akit te meg elhunyt apád Csocsónak hívtok. Lehet, hogy nem hiszed el, de szerintem valamikor mi kereszteztük egymás útját Nagaszakiban, sok-sok évvel ezelőtt.

Ezeket a szavakat olyan nyugodt meggyőződéssel mondta, hogy Ken szíve megdobbant, és egy pillanatig se tévovázott, hogy visszatérjen újdonsült barátjához.

- Úgy érted, hogy... mármint te tudod, ki Csocso? - kérdezte Ken hitetlenkedve, érzelmektől fűtött hangon. - George, kérlek, mondj el nekem mindent, de mindent, amit tudsz róla! El sem tudod képzelni, mennyire vártam arra a pillanatra, hogy találkozhatnék valakivel, aki ismeri őt, és hogy mennyit jelent ez nekem!

- Sok-sok évvel ezelőtt fiatal haditengerészeti tisztként Japánba küldtek, hogy segítsen stabilizálni Amerika pozícióját Nagaszakiban, ahol egy konzulátust létesítettünk - kezdte George. Az újonnan toborzottak parancsnoka Benjámín Pinkerton ezredes volt. Főleg csak a nevét hallottuk, csak időnként láttuk személyesen, mert jóval idősebb volt nálunk, és nem bratyizott a mi társaságunkkal.

Kitűnő ember volt, de távolságtartó, tehát a legtöbbünk inkább csak félelemmel vegyes tiszteletet érzett iránta. Ez volt az első utam távol az otthonomtól, szóval elképzelheted az izgalmat, amikor kikötöttünk Nagaszakiban egy hosszú hajóút után, és a hetekig tartó összezárttság után végre szárazföldet érezhettünk a lábunk alatt. Alig vártuk, hogy végre egy jót csavarogjunk. Úgy gondoltuk, csinálunk egy jó kis ivászatot valamelyik helyi bárban, hátha összefutunk néhány csinos lánnyal, aztán jól érezzük magunkat egész éjszaka.

A zsebünk tele volt dollárral. Azt tanácsolták, hogy a Marujama negyedbe menjünk, az tele van nekünk való helyekkel. Az ottani gyönyörű, barátságos lányok mindent elkövetnek majd, hogy elnyerjék a figyelmünket, meg hát biztosan a pénzünket is. Nem kellett minket nógatni, a pénzt meg nem féltettük!

Az a Marujama-beli sikátor olyan volt számunkra, mint egy álom. Egyszerűen megőrültünk! Úgy hülyíthettek bennünket, ahogy csak akartak, boldogan szórtuk a pénzt azokra a gyönyörű kimonókat

viselő lányokra. Mindenünket otthagytuk, úgy osztottuk a borralalót, mintha Krózusok lettünk volna, még az utolsó vasunkat is odahajítottuk az italokért.

Olyanok voltak számunkra ezek a csodás lányok, mint a hattyúk és gazellák, kecsesen elegánsak, mint akik a legjobb magazinok címdaláról léptek ki. Olyan finoman tudták éreztetni velünk, hogy mi mindent tudnának számunkra adni! Néhányan a vidéki srácok közül még sohasem láttak ilyen gyönyörű nőket, kivéve talán álmaikban!

- Az egyik ilyen helyen találkoztunk egy olyan gyönyörű gésával, hogy szó szerint elakadt a lélegzetünk! Csocsónak hívták, ami japánul pillangót jelent, ahogy ő magyarázta ezt nekünk. A hangja lágy volt, és olyan édesen hangzó, hogy a szívhúrjaink is hárfáztak a hallatára.

Néhány bárban megengedték a lányoknak, hogy munka után elmenjenek velünk, a Pillangó helyén viszont erről szó se lehetett! A főnökasszonya Szakura teaháznak nevezte a helyet, hogy megkülönböztesse a többi bártól, és nagyon szigorúan megtiltotta mindegyik ottani lánynak, hogy kilengjenek. Ennek ellenére mi rendszeresen odajártunk, csak hogy jól érezzük magunkat, ő meg a hibás angolságával vicces dolgokat mesélt a szórakoztatásunkra.

Néha énekelt is nekünk. Az aztán igazán megható volt, hogy mennyire igyekezett néhány amerikai slágert megtanulni, hogy örömet okozzon nekünk. Emlékszem, olyan hangja volt, mint egy csalógánynak, az a fajta, ami a szívedhez szól!

Vagy jó öt hónapig állomásoztam Nagaszakiban, amikor ennek az álomnak vége szakadt. Visszahívtak bennünket, és én vonakodva tértem vissza New York racionális világába.

Mielőtt kihajóztunk volna, visszamentünk egy utolsó estére a Szakura teaházba, hogy elbúcsúzzunk a tulajdonostól meg az összes ottani lánytól, addigra már mind összebarátkoztunk velük. Amikor már kifelé mentem, Csocso megállított, és a kezembe nyomott egy kis ajándékot, egy gésa lány kis porcelán szobrát. Hát ezt én őrzöm a mai napig is. Ez a legkedvesebb emlékem Nagaszakiból!

Ahogy az élet telt Amerikában, a munka lefoglalt, és fokozatosan elfelejtettem Nagaszakit. Még Csocso és a többi Marujama-beli lány is távolivá és irreálissá vált. Aztán néhány évvel ezelőtt, teljesen véletlenül beleütköztem egy James nevű emberbe, együtt voltunk Nagaszakiban, hát beszélgettünk egy kicsit a régi időkről.

Persze visszaemlékeztünk Csocsóra is, a gyönyörű gésára. Teljesen elképedtem, amikor James azt mondta, hogy miután elhagytam Nagaszakit, Pillangót feleségül vette Benjámín Pinkerton ezredes, aki, miután találkozott vele a teaházban, beleszeretett. De James nem tudott arról, hogy gyerekük is született volna.

Milyen különös házasság lehetett, a fiatal, gyönyörű és eleven Csocso Pinkertonnal, ezzel a kimért, humortalan ezredessel, aki sokkal idősebb volt nála. Nehéz elképzelni őket együtt bármilyen körülmények között is, de különösen nem egy házasságban!

Hát, amint mindannyian tudjuk, sokszor furcsa, akár valószínűtlen dolgok is megtörténhetnek azokkal, akik sokáig távol vannak az otthonuktól.

Végül, amint kiderült, ennek a valószínűtlenül romantikus történetnek nem lett boldog vége. Pinkertont egy éven belül visszarendelték az Egyesült Államokba, és az a nő, aki mint mondtad, az édesanyád, Csocso, vagyis Pillangó Nagaszakiban maradt egyedül.

Nem gondolt arra Pinkerton ezredes, hogy a fiatal feleségét visszavigye Amerikába magával, főleg, ha már az viselős volt a gyermekével? Nyilvánvaló, hogy ez a megoldás nem jutott az eszébe!

Gondolom, tehetett ködös ígéreteket, hogy visszatér hozzá. Azt mondják, hogy Csocso soha nem hagyta abba a várakozást Pinkertonra. James szerint a helyiek ott látták a kikötőnél üldögélve rendszeresen, amint a látóhatárt kémleli és reménykedve fut le mindig a házából a kikötőbe, amikor befut egy hajó. De mindez csak azért, hogy az újabb csalódástól elfáradva búsan hazamenjen, amikor a férfi megint nem érkezett meg. Nagyon szomorú történet!

- Szegény Csocso, elhagyva ilyen fiatalon, gyereket várva. El sem tudom képzelni, hogy mit érezhetett - szakította félbe Ken, a hangja

rekedtes volt. - Kérlek George, beszélj még róla, mondd el, hogy milyennek láttad őt.

- Milyen volt Csocso-szan? Ő egy pillangó volt, mint a beceneve is, gyönyörű, finom vonásokkal, tartása volt, és valami nemesség áradt belőle - felelte George. - Be kell vallanom, hogy nagyon boldog voltam, amikor láttam magunk körül ott, a teaházban. Később azt hallottam, hogy jó családból származott, de nagyon nehéz helyzetbe kerültek, és a végén az apja a japán becsületkódexnek megfelelően harakirit követett el! Ezért volt az, hogy Pillangó annyival különb volt a többi lánynál, tudod, ízléses és nem kihívóan elegáns.

De anyád a maga mindig szelíd módján ugyanakkor nagyon praktikusan gondolkodó és elszánt nő is volt. Például elkezdett angolul tanulni, hogy több időt tudjon a behajózott amerikai fiúkra szánni, hiszen egyre több és több hajó érkezett Nagaszakiba.

Csocsónak természetesen igaza volt, és mivel jobban tudott velünk beszélgetni, sokunk járt hozzájuk, amikor csak egy kis jókedvű évődésre vágytunk. Csocso kényeztető szavaitól bárki a hetedik mennyországban érezhette magát.

Ken, ha az anyádat Csocsónak hívják, akkor ő az a nő, akit akkoriban mindannyian ismertünk. Az anyád egy igazi úrinő!

- Köszönöm, George - felelte Ken hosszú csend után, miközben megemésztette, amit új barátjától hallott. - Nem is tudod, mennyit jelent ez számomra, olyantól hallani az anyámról, aki ismerte és kapcsolatban állt vele. Ez az asszony nem volt beengedve az életembe! Nagyon boldoggá tettél, mert most már tudom, jól döntöttem, amikor elhatároztam, hogy minden óvatószkodást félredobva megteszem ezt az utat a sok kezdeti ellenkezés és a család kifogása ellenére is.

- Jól van, Ken, örülök, hogy segíthetek egy fiatalembernek megoldania egy ilyen létfontosságú kérdést. - George egy pillanatra elhallgatott, majd a hirtelen eszébe ötlő gondolattól lelkesen folytatta. - Várj egy percet, azt hiszem, hogy ennél többet is tehetek, Ken. Ha megvársz itt, átnézem gyorsan a Nagaszakiból való

emlékeimet, és megnézem, ott van-e az a vázlat, amit az egyik fiú készített Pillangóról az egyik estén.

- Képed van az anyámról? Viccelsz? Még ha egész éjjel is itt kell, hogy várjalak, akkor is maradok! - kurjantott fel Ken.

George minden további magyarázkodás nélkül elindult a kabinjába vezető keskeny lépcsőn, és egy húszperces keresés után visszatért, győzedelmesen lengetve kezében egy számárfüles, kék mappát.

- Ma este szerencséd van, Ken! Nézd, mit találtam azok között a holmik között, amiket magammal hoztam. Ebben a mappában az emlékeim vannak a Nagaszakiban töltött napjaimról. Nézd, ő Pillangó, ez az a kép, amiről beszéltem neked! A fiú, aki rajzolta, tényleg nagyon ügyes volt. Nézd csak, még az ábrándos tekintetét is sikerült megörökítenie!

Ken elvette a vázlatot, így megláthatta az édesanyja derűs, gyönyörű arcát. George-nak igaza volt, a kép megindítóan adta vissza egy tisztalelkű, fiatal lány ábrándos tekintetét.

- Ez az arc, a szeme, ez a kis mosoly - suttogta. - Istenem, George, őt láttam gyermekkori álmaimban! Magamnál tarthatnám ezt a rajzot éjszakára, hogy tovább nézhessem, csak egymagamban? Megígérem, hogy reggel visszaadom neked.

George bólintott. Ken hirtelen úgy érezte, ez most túl sok volt számára, ennyi mindent megtudni az édesanyjáról akkor, amikor a legkevésbé számított rá, és szeretett volna egyedül maradni egy kis időre, hogy rendbe szedje a gondolatait. Amilyen hamar az udvariasság megengedte, elnézést kért, és elindult a kabinjába, pont abban a pillanatban, amikor az addig sűrűsödő felhőkből ismét megeredt az eső.

- Remélem, sikerült bizonyosságot és megoldást adnom ma neked! - kiáltotta utána George, és ezektől a szavaktól Ken hátán végigfutott a hideg. Fedezékbe rohant az eső elől, de az első esőcseppek már elérték, és úgy érezte, mintha Pillangó könnyei folytak volna végig az arcán.

✧ HUSZÖNNEGYEDIK FEJEZET ✧

A Pinkerton haláláról szóló hír után Csocho majdnem egy hónapra bezárta a vendéglőt. Nem tudta elviselni a matrózok jókedvű, tolakodó társaságát. Különösen nehezebbre esett a haditengerészeti tisztek látványával szembesülni, akik majd' minden este megjelentek náluk. Megpróbált belenyugodni a megváltoztathatatlanba, elfogadni azt, hogy Pinkerton meghalt, és soha többé nem tér vissza. Összetört a gyönyörű álma, amelyet oly sok éven át dédelgetett magában, és Csocho nem akart senki olyan közelében lenni, aki emlékeztette volna őt a halott amerikai férjére.

Bármit is mondott Sharpless, Szuzuki vagy bárki más, Pinkerton mindig is a férje maradt.

Csocho még a Szuzuki segítségével létrehozott „amerikai” kertjének a gondozását is abbahagyta, pedig az volt az öröme és a büszkesége. A kertben gyorsan felütötte fejét a gyom, tönkretéve a finom rózsabokrokat. Morbid módon ez szimbolizálta számára az összetört álmait és az ábrándjai végét.

Nem segített a dolgokon az se, amikor egy héttel később arról kapott hírt, hogy Sinclair asszony megbetegedett, és kénytelen volt visszatérni Amerikába kezelésre. Bár gondolt rá, Csocho nem tudta rávenni magát, hogy meglátogassa kedves amerikai mentorát, vagy kimenjen a kikötőbe elbúcsúzni tőle. A következő években már nagyon bánta ezt, amikor rájött, mekkora űrt hagyott az életében Mrs. Sinclair távozása, és amikor megértette, hogy soha többé nem láthatja viszont a mentorát.

Szuzuki rendszeresen eljárt a szentélybe, hogy imádkozzon Csochoszanért. Az istenek segítségét kérte, hogy az asszony kijöjjön súlyos búskomorságából, ami már odáig fajult, hogy magáról se gondoskodott, betegesen sápadt lett, a bőre kiszáradt, a haja kócos, fésületlen volt.

Sharpless néhányszor megpróbálta meglátogatni őket, de a zsaluk el voltak húzva. Szuzuki ment ki beszélni vele, és csak annyit tudott suttogni neki, hogy az úrnője nem hajlandó senkit se látni. A szorongó lány már annak is örült, hogy Csocso-szan nem próbálta megölni magát, de biztos, ami biztos, Szuzuki állandóan arról mesélt, milyen is lesz majd, amikor Dzsinszei visszatér Nagaszakiba, és végre találkoznak egymással. Tudta, hogy úrnőjének már csak ez az egy célja maradt az életében, ami hajthatta, hogy folytassa a harcot.

Három héttel később, amikor az első őszi falevelek lehullottak és elfedték a gatz az elhanyagolt kertben, Sharpless ismét elment hozzájuk, de ezúttal nem volt hajlandó visszafordulni, mielőtt nem beszélt volna Csocsóval.

- Mondd meg Csocso-szannak, hogy már három hete letagadtatja magát, és Amerikában mi erre azt szoktuk mondani, hogy most már elég legyen! - mondta Sharpless határozottan. - Mindamellett, van nálam valami, amiről tudom, hogy Csocso nagyon szeretné látni.

Egy nagy barna borítékot lengetett meg Szuzuki előtt, majd folytatta: - Ezt néhány nappal ezelőtt kaptam a nővéremtől, egy kincsesgyűjtemény! Képek Kénről, helyesebben Dzsinszeiről, ahogy ti hívjátok őt. De csak Csocsónak mutatom meg ezeket, és csakis személyesen, szóval azt hiszem, látni akar majd engem. Ha nem, akkor ezt a borítékot visszaviszem a konzulátusra.

Szuzuki egy pillanatot se habozott, hogy beinvitálja Sharplesst a nappaliba, aztán elosont a nyikorgó fapadlón az asszonya szobája felé.

Sharpless a japán házak hírhedten vékony falán keresztül hallotta a két nő beszélgetését, és nem kellett sokáig várnia, hogy a lágy, csosszanó léptek hangja bejelentse Csocso érkezését.

- Nagyon sajnálom, hogy az utóbbi időben nem fogadtam a látogatásodat, Sharpless-szan - mormolta. - De mint látod, mostanában nem érzem jól magam.

A diplomatát megdöbbentette Csocso állapota. Vékony alakja, sápadt arca, élettelen szeme még csak nem is hasonlított az egykori

fényes szemű, gyönyörű fiatal nőre, akit ő ismert, aki rózsás arcával és vidám mintás kimonóiban a népszerű vendéglőben nyüzsgött.

- Uram segíts, Csocso-szan, mi történt veled? - futottak ki a szavak Sharplessből, mielőtt még megfontolhatta volna, mit mond. Aztán már hiába is sajnálta hirtelen felindulását, amikor látta, hogyan záródik be Csocso előtte, mint valami kagylóhéj.

A fenébe is, mikor fogja végre megtanulni, hogy ne legyen ennyire szókimondó a japánokkal!

- Tisztában vagyok vele, hogy mit gondolsz, de tudhatod, hogy mindentől elment a kedvem, amikor megkaptam a hírt Pinkerton-szan haláláról - motyogta az asszony élettelen hangon. Nem volt más, amit mondhatott volna.

- Biztosan tudom, hogy mit érzel, Csocso-szan, de az életnek folytatódnia kell - felelte Sharpless gyengéden. - Jogod van a bánatodhoz, de itt az ideje, hogy összeszedd magad. Nézd, azért jöttem, mert úgy gondoltam, hogy ez egy kissé felvidíthat téged - tette le a nagy barna borítékot az alacsony asztalra. - Ezt a borítékot épp most kaptam a nővéremtől. Tele van Kénről készült képekkel. Miközben a személyes holmijait rendezte, Nancy ezt Benjámint egyik mappájában találta. Már tud rólad, és úgy gondolta, örülnél ezeknek.

Szuzuki, aki ott keringett védelmezően az asszonya körül, hetek óta most először látott egy halvány mosolyt felvillanni az úrnője arcán, ahogy Sharpless elkezdte kiszedegetni a képeket a borítékból, és az asztalon szétterítette azokat.

Csocso kicsit sóhajtott és kinyújtotta a kezét a képekért. Szeme mohón nézte annak a boldogan serdülő fiúnak a képeit, akit egykor ő hozott a világra.

- Olyan sokat nőtt - suttozta, és a könnyei rácseppentek a nevető arcú, kócos fiú képére, aki barátokkal körülvéve éppen egy baseballütővel célzott. - A legfontosabb az, hogy boldognak látszik - folytatta senkire se nézve, mintha csak egyedül lett volna a szobában. - Tehát helyes döntést hoztam, hogy elengedtem Amerikába, és még ha holnap meg is halok, békében fogok meghalni. Itt, hafuként, boldogtalan lett volna.

- Kérlek, ne beszélj így, Csocho-szan - mondta Szuzuki, akire az „öngyilkosság” és a „halál” szavak nagyon rosszul hatottak. - Ne feledd, mindig azt mondtad nekem, hogy amikor Dzsinszei-szan felnő, vissza fog térni Nagaszakiba megkeresni az anyját! Hogyan halhatnál meg anélkül, hogy ne találkoznál újra vele?

Csocho egyesével átnézte az összes képet, időnként megállva, hogy kommentáljon egyet-egyét, amelyek különösen tetszettek neki. Az utolsó képen egy, már tizenéves, vonzó, jóképű nagyfiú volt látható, nyilvánvalóan büszkén viselve élete első öltönyét és nyakkendőjét, egy iskolai kórus tagjaként.

Magához szorította a képet, és megkérdezte: - Megtarthatom ezt, Sharpless-szan? Azt hiszem, ez a legújabb kép Dzsinszeiről. Annyira megnőtt!

- Természetesen - felelte Sharpless megkönnyebbülten, amikor látta, hogy kezd az asszony régi szelleme és energiája visszatérni. - Igazság szerint neked hoztam mindet. Ezeket neked küldték, és én egyébként se igazán tudnék mit csinálni velük.

- Köszönöm, Sharpless-szan - mormolta Csocho. Arca kezdett megszínesedni, miközben összegyűjtötte az értékes képeket, és szeretettel visszarakta azokat a borítékba. - Ez olyan sokat jelent számomra, reményt ad, hogy valakire még várhatok. Emlékeznem kell arra, hogy van egy fiam, aki hamarosan fiatalemberré válik, és tudom, hogy egyszer visszajön Japánba, és megtaláljuk egymást - folytatta, mintha valaki távollevőhöz szólt volna, észre se véve azokat, akik körülötte voltak.

Szuzuki soha nem hitte, hogy Pinkerton visszatér valaha is, ahogy azt sem tartotta valószínűnek, hogy Dzsinszei bármikor is hamarosan elindul Nagaszaki felé, hogy az anyját és a gyökereit megkeresse. De ha ebbe a reménysugarba kapaszkodva Csocho megtalálta az élete célját és értelmét, akkor ő, a maga részéről készen áll arra, hogy teljes mértékben kihasználja ezt az álmot!

Aznap este, Szuzuki nagy örömeire, Csocho végre megemlítette, hogy újból kinyitja a vendéglőt, és az ötleteiről beszélt, hogyan tudnák bővíteni a menüt.

Másnap, hetek óta először, a két nő kilépett a házból, hogy húst, halat és különböző alapanyagokat vásároljanak. Visszafelé megálltak a vendéglőnél, hogy kifüggeszék a táblát: „Kedves vendégeink, figyelem! Jövő pénteken újra kinyitunk!”

Ha Csocsónak esetleg eszébe is jutott, hogy az emberek talán már el is felejtkeztek a vendéglőről, akkor az biztos megnyugtatta őt, amikor két kölyökarcú matróz meglátva, hogy kirakják a táblát, odafutott hozzájuk.

- Újra kinyitok? Hát ez nagyszerű! - szólalt meg az egyikük. - Minden este eljöttünk ide megnézni, hátha nyitva van! Nem is tudjátok, mennyire hiányzott ez a hely nekünk! Sehol másutt nem kapunk ilyen házi kosztot, amióta Nagaszakiban vagyunk!

Csoco rámosolygott a két fiatalemberre, és azt mondta: - Igen, pénteken nyitunk. Kérjük, ne felejtkezzetek el beugorni hozzánk!

- Arra akár fogadhatok is, hogy mi itt leszünk! - válaszoltak lelkesen.

Pillangó szívét megmelengette a két matróz látványa, mert emlékeztették a fiára. Valamikor majd egy másik fiatalember fog belépni a vendéglőbe, és az Dzsinszei lesz!

Azon gondolkozott, hogy a következő nap el kell kezdenie újra a kert gondozását, kiszedni az összes gyomot, amelyek fojtogatták azokat a Pinkerton magvaiból kikelt rózsabokrokat.

- Meglátod, megint meglátogatják a kertet majd a pillangók - mondta Szuzukinak, amikor belevágtak a derékfájdító gyomtalanításba, hogy megszabadítsák a kertet az összes gaztól. A következő nap már a virágágyásokon dolgoztak. - Még ők se szeretik a csúnya, elhanyagolt kerteket, gondozatlan rózsabokrokat, hiszen egy jó ideje nem láttam itt egy pillangót sem!

Ahogy megjósolta, rövid időn belül a szépen metszett rózsabokrok rügyei újra kinyíltak, és a virágaik olyan élénk színekben tobzódtak, amivel csak a szivárvány minden színében tündöklő, visszatérő pillangók tudtak versenyre kelni.

Csoco szeme elfátyolosodott, ahogy visszaemlékezett egy hajdanvolt, nyárvégi boldog délutánra, amikor egy élénksárga színű pillangó szállt a hajára, és az édesapja játékosan elnevezte róla őt Csocsónak, Pillangónak...

✧ HUSZONÖTÖDIK FEJEZET ✧

A hosszú hajóút során Ken és George összebarátkoztak, hiszen óhatatlanul összekötötte őket a Nagaszakihoz kapcsolható múltjuk.

Ahogy hallgatta George szavait a Japánban szerzett tapasztalatairól, Ken egyre kevésbé aggódott az út végén rá váró ismeretlen világ miatt. Már nem nyugtalankodott a döntése és a hirtelen lépése miatt sem. Ahogy a napok múltak, Nagaszaki és a többi japán város, ahol George korábban már megfordult, kezdett egyre inkább ismerőssé válni a számára.

Az anyja bájos arcáról készített rajzot az ágyával szemközti falra tűzte fel, és esténként, ahogy nézte ezt a kedves tekintetű nőt, bizonyosságot érzett, hogy a problémájának a leghelyesebb megoldása volt ez az utazás. Egyikőjük számára se hozna megbékélést a jövő, ha nem zárnák le a múltat, és ez csak akkor lehetséges, ha megteszi ezt az utat, és találkoznak.

- Pillangó még nagyon fiatal volt, amikor az apám elhagyta. Kíváncsi vagyok, vajon újra férjhez ment-e valakihez - kérdezte egyik este George-tól. - Hallottál bármit is ezzel kapcsolatban?

- Igen, nagyon fiatal volt, amikor beállt a Marujama negyedbeli teaházba gésának. Szerintem nem volt még húszéves se - válaszolta George. - Amikor kihajóztunk a városból, szó se volt még házasságról, azt is csak mástól hallottam, hogy később apádra várva rendszeresen felbukkant a kikötőben és az érkező hajókat figyelte. Nagyon sajnáltam őt, egy olyan fiatal, gyönyörű nő jobb sorsot érdemelt volna. Apád tényleg tönkretette az életét, és szerintem soha nem gondolta komolyan, hogy visszatérne Nagaszakiba. Istenem, látnod kellett volna azokat a lányokat a Marujama negyedben - folytatta George. - Olyan kedvesek és gyönyörűek voltak, és nagyon tudták a dolgukat, mitől érzi egy magunkfajta úgy magát, mintha a világ közepén lenne. Nehéz volt elszakadni tőlük. De hát az anyád nem közülük való volt, mondtam már. Ő a Szakura teaházban

dolgozott, és az egy olyan hely volt, ahol nem engedték meg a vendégeknél, hogy elvigyék a lányokat egy kis szórakozásra. Azt is tudtuk, hogy Csocso-szan magasabb társadalmi osztályból származott. Szerintem, ha apád meg akarta őt kapni, akkor valamilyen esküvői dologról gondoskodnia kellett, meg úgy bánni vele, mint a feleségével, és úgy is gondoskodni róla.

- Mit értesz az alatt, hogy „valamilyen esküvői dolog”? Valaki vagy feleségül vesz egy nőt, vagy nem!

- Nézd, nem tudom, hogy mi is történt valójában. De ismerve a körülményeket, szerintem soha nem voltak törvényesen házasok. Benjámín Pinkerton biztos csinált valamiféle ottani hagyományos esküvői szertartást Csocsóval, vagy valami szertartásos ígéretést egy templomban, és hagyta, hogy a lány elhiggye, hogy igazi házasságról van szó. Bocsáss meg, hogy ezt mondom, de ha így történt, és szerintem így történhetett, akkor az öreged egy gazember volt, hidd el nekem! Ha most végiggondolok mindent, akkor már értem azt, amit te mondtál, miért tudott olyan nyugodtan lelépni, és feleségül venni azt az asszonyt Amerikában, aki aztán örökbefogadott téged!

- Nos, George, ha valóban ezt tette egy olyan fiatal lánnyal, mint az akkori Csocso volt, és végül tönkretette az életét, akkor valóban megérdemli, hogy gazembernek és még sok minden másnak is hívják! - válaszolta Ken. - Ha tényleg ezt tette, akkor a halálos ágyán mutatott összes bűntudata és bűnbánó érzése sem lesz elég a kiengeszteléshez!

Szegény Pillangó! Ken szívét eltöltötte az együttérzés és szánalom azért a fiatal nőért, aki megszülte őt, és ahogy a George-tól kapott gyönyörű női arcképet nézte, semmi mást nem akart, csak hogy minél hamarabb kapcsolatba léphessen vele.

Ken már biztosan érezte, hogy édesanyja látni szeretné, mindazon fájdalmas emlékek ellenére is, amit ő képviselt az életében. Az anya és a fia köteléke a távolsággal nem változott, soha nem szakadt meg. Egész életében érezte ezt a megmagyarázhatatlan húzóerőt, most még jobban, mint valaha.

Nem nagyon lehetett mit csinálni a hosszú hajóút alatt, így Ken sokat volt a kabinjában, próbálta összerakni azokat az adatokat, amiket George mesélt az édesanyjáról, és lassan egy kép kezdett kialakulni róla. Úgy érezte, mintha élete nagy, befejezetlen rejtvényének a darabjai kezdtek volna végre összeállni.

Ken hozzászokott az aktív élethez, hát nagyon hiányzott neki a mozgás. Úgy tűnt számára, hogy az utazás már soha nem ér véget, és egyre türelmetlenebbé vált, ahogy közeledtek Japánhoz. Még a tapasztalt tengerész, George is nyugtalan volt, és kijelentette, hogy talán már túl öreg ahhoz, hogy ilyen hosszú, unalmas tengeri utakra vállalkozzon anélkül, hogy a végére ne legyen teljesen kimerülve a várakozás feszültségétől.

Egyik éjszaka az ég teljesen kitisztult, csillagok milliárdjai sziporkáztak, és Ken meg George kiült a fedélzetre. George dohányzott, Ken pedig lelkesen hallgatta, ahogy az élményeiről és a történeteiről mesélt.

Aztán egyszer csak meghallották a kapitány hangját, amint a szócsövet használva bejelentette az utasoknak a régóta várt hírt. A hídról már észlelték a szárazföld parti szakaszát, a hajó néhány napon belül kiköt Nagaszakiban!

Hirtelen az utazástól törődött utasok minden fáradtsága elszállt, és izgatottan rohantak a fedélzetre. Ken is csatlakozott az örült rohanáshoz, hogy végre megpillanthassa azt a földet, ahova a sorsa vezérelte.

- Kérem, nyugodjanak meg! - szólalt meg újra a recsegős hang. - Az előrejelzések szerint nemsokára viharzónába kerülünk, ezért javasoljuk, hogy maradjanak a kabinjaikban, amíg a vihar el nem áll!

Mintha az utasok izgatott hangulata és a recsegő hang táplálta volna, hirtelen erős szél kerekedett.

Távolabb meglátta George-ot, és odakiáltott neki: - George, végre megérkezünk Nagaszakiba! Istenem, azt hittem, hogy ez az utazás soha nem ér véget!

Az alkony már leszállt, és a sötétségben lehetetlen volt látni azt a halvány, vékony sávot a látóhatár peremén, ami a partot jelentette

számukra, és aminek a látványát mindenki annyira várta már. Végül az utasok, köztük Ken és George is, csalódottan visszamentek a kabinjaikba, hogy ott töltsék az éjszakát és megpróbáljanak aludni.

A kapitány által ígért vihar végül nem érte el a hajót, a tenger kellemesen nyugodt és csendes maradt éjszaka.

Ken csak forgolódott egész éjjel az ágyában, alig várta, hogy végre hajnal legyen, és a felkelő nap első fénysugarai világosságot hozzanak az éj sötétjére. Úgy érezte, hogy ez az éjszaka sohasem múlik el. Most, hogy az utazás véget ér, és végül szembesül azzal a nagy feladattal, hogy rendbe hozza a múltbeli hibákat és így megnyugvást adjon mindannyiuk számára, Kent megint a szorongás, és valami ideges energia töltötte el. Fontos és lényegtelen részletek cikáztak egész éjszaka az agyában.

Mi lesz, ha ez az egész csak egy mítosz, egy illúzió, és valójában Csocho-szan nem is létezik? És ha ő sohase volt „Pillangó gyermeke”? De akkor honnan származtak George elbeszélései és beszámolóai, amit az elmúlt néhány héten végighallgatott?

Annyira valóságosak és életszerűek voltak ezek a történetek, lehetetlen, hogy csak kitalálta volna ezeket!

Amikor a hajnal első sápadt fénye beszűrődött a kabinba, Ken végre mély álomba merült. Ironikus módon végigaludta a napkeltét, és elmulasztotta azt a pillanatot, amikor az utasok izgatott tömege felment a fedélzetre, hogy végre megláthassák a láthatáron megjelenő első vékony, sötét vonalat, Japán partjait.

Ken hirtelen felriadt, hangos dörömbölést hallott a kabin ajtaján. George volt az, azt kiabálta: - Ken, még mindig itt vagy? Nem láttalak a fedélzeten, pedig képzeld, végre feltűnt a sziget a láthatáron! Azt hittem, te leszel az első a fedélzeten, hogy végre meglásd a szárazföldet!

A fiú még kába volt az alvástól, de erre azonnal kiugrott az ágyból és úgy rohant, hogy majdnem keresztülgázolt az ajtó előtt álló George-on.

- Nem hiszem el! Ez az, amit annyira vártam ezalatt a soha véget nem érő, hosszú, unalmas utazás alatt, és tessék, átaludtam az

egészet! - nyögte. - Elmulasztottam ezt a kincset érő pillanatot, végre megláttni Nagaszaki partját! Miért nem jöttél le korábban, hogy kirázz az ágyból?

Ken minden további teketória nélkül felrohant a keskeny lépcsőn, hogy a fedélzetre érjen, amely már zsúfolva volt utasokkal. Mindenki, aki mozogni tudott, ott volt fent a tömegben. Az emberek egymás sarkát taposták, hogy végre megláthassák a régóta várt szárazföldet. Meg sem próbáltak egymással kedvesek, vagy udvariasak lenni, csak tolongtak. Majdhogynem tömegverekedés alakult ki!

Ken képtelen volt a korlát közelébe jutni, hogy tisztán láthassa a partot, még úgy sem, hogy gorombán megpróbált könyökkel utat nyitni magának, és már éppen feladta volna, amikor megpillantotta az emberek feje felett a hajó zászlórúdját.

Egy pillanatnyi habozás után Ken lerúgta a cipőjét és felmászott a rúdon, nem érdekelte a durván megmunkált fa szálkás dörzsölése a csupasz bőrén.

Már felért, és erősen kapaszkodott a hajó ingó zászlórúdjába, amikor a felhők közül hirtelen kisütött a nap, és tisztává varázsolta a látóhatárt. És Ken végre meglátta Japán partjait, egy vékony, kékesfekete vonalat, világosan elkülönülve az óceán vizétől.

- Ott van Japán! - kiabált. - Látom, George! Ott van, végre elértükjapánt!

A fedélzeten tapsvihár tört ki, miközben az alatta lévő utasok visszakiáltottak neki: - Hurrá! Hurrá! Föld a láthatáron!

Aztán elhallgattak. A fedélzeten szinte félelmetes csend lett, miközben lenyűgözve és áhítattal eltelve állt ott mindenki. A csendet George hangja törte meg: - Gyere le, te örült alak! Ugye nem most akarod a nyakad szegni, épp mielőtt végre a japán földre léphetnél, ugye, Ken? Veszélyesen magasan vagy azon a rúdon!

- Álmomban se, szó se lehet most balesetről! - kiabált vissza Ken, miközben ügyesen leereszkedett, ám végül az utolsó métert elvétette, és egy idétlen pózban lepottyant a barátja lábánál.

A tömeg újabb tapsviharra kezdett. Az ünnepi hangulat folytatódott egészen addig, amíg az eső enyhe szitálása viharrá nem változott, gyorsan feloszlata a tömeget. Az utasok menedéket keresve a hajó belsejébe menekültek. Csak néhányuk, köztük Ken és George, maradtak fent a fedélzeten, amíg csak lehetett, figyelve azt a vékony vonalat a látóhatáron, amint az egyre vastagodott és mindjobban kivehetővé vált.

- Végre itt van Japán! - kiáltotta Ken, és a torkában gombócot érzett. - Fogalmad sincs, George, hogyan kísértett ez a szó az életemben! Végre eljött az idő, hogy szembenézzek ezzel az árnyékkal!

Végül vonakodva visszamentek a kabinjaikba a zuhogó eső elől, hogy száraz ruhát vegyenek, és a kikötésre várakozzanak. Nem akartak megfázni és megbetegedni ilyen hosszú út után, pont a cél előtt.

A hullámozás megerősödött, és a hajó hánykolódott a viharban, de ez most olyan volt, mintha az örömtől ugrálna, amiért a hosszú út a vége felé közeledett, és végre megpihenhet a kikötőben.

George elgondolkodott és megkérdezte: - Egyébként meg tudod, hogy hol fogsz megszállni, Ken? Van bármilyen szállás lefoglalva számodra? Szeretnék gondoskodni rólad, míg Nagaszakiban vagy, talán múltbeli baráti kapcsolatod miatt édesanyáddal, Pillangóval.

Ken megrázta a fejét, és így válaszolt: - Nincs semmi elképzelésem. Majd bemegyek a városba körbenézni, és kiválasztok valamit, ahol lakhatok. Hmm. Talán ez mégsem olyan jó ötlet. Még beszélni se tudok az ottaniakkal! Tudsz bármi fogadót, ahol legalább egy hétre megszállhatnék, amíg megismerem a várost, és elkezdhetek finoman kíváncsiskodni Pillangó felől?

- Mondok én neked valamit - javasolta George. - Van egy barátom, akinek az unokatestvére egy kis iskolát vezet, és többek között angolt tanít az oda járó fiatal lányoknak. Az iskola az amerikai konzulátus közelében van. Ismertem a mostani igazgató nagynénjét, Mrs. Sinclairt, ő alapította meg az iskolát. Natalie, a barátom megkérte az unokatestvérét, hogy engedjen át nekem egy szobát az iskola hátsó

részében. Valami kis panziófélet tartanak fent a frissen érkezett amerikaiak számára. Megkérdezem tőle, hogy ellakhatnál-e velem pár napig, amíg fel nem találod magad a városban. Még az is előfordulhat, hogy lesz egy másik üresen álló szobájuk, amit ki tudsz majd venni.

- Ó, ez igazán nagyszerű lenne, George - felelte Ken hálásan. - Egyáltalán nem ismerem Nagaszakit, és gondolom, eltart majd egy darabig, amíg feltalálom magam a városban. Még azt sem tudom, hogyan kezdjem el Pillangót keresni! Vagy, hogyan tudok majd ott bárkivel is beszélni!

- Szerencsére nekem már van elég tapasztalatom a városban, és ha az emberek, akikkel akkor együtt lógtunk, még ott vannak, néhány érdeklődő kérdésre meg tudnak majd válaszolni, és talán tudnak útmutatást adni Pillangó megtalálásához is. Tehát, ha én lennék a helyedben, én biztos nem aggódnék annyit, Ken - mondta George, és a szavai megnyugtatóak voltak. - Én bizony úgy érzem, hogy még mindig Nagaszakiban van! A dolgok ott nem nagyon változnak, a helyiek nem váltanak élőhelyet komoly, kényszerítő ok nélkül.

Még azelőtt, hogy a légénység felszólította volna az utasokat, hogy csomagoljanak be, és készüljenek fel a kiszállásra, Ken már készen is állt. Minden holmiját bepakolta abba a két utazóládába, amelyet ironikusan az amerikai anyja, Helen vásárolt számára erre az útra, és Ken most ott ült a kabinjában várakozva.

Alig egy órával később ő és George az elsők között voltak a hajókorlátnál, miközben a hajó diadalmasan beúszott Nagaszaki kikötőjébe. A légkör vibrált az izgalomtól és az örömtől, hiszen ez volt a régóta várt érkezés pillanata.

Már a távolból is látták a barátok és családtagok boldogan integető tömegét. A legtöbb utashoz kijött valaki vagy valakik, alig várva, hogy meghallják a hajóról az örömteli kiáltásokat, üdvözlő szavait a régóta várt érkezőknek. Bár Ken tudta, hogy a kikötőben senki sem üdvözli őt, a szíve akkor is megtelt örömmel és csodálattal, ahogy végre japán földre lépett, visszatérve oda, ahol a szülőanyjával élte

meg az élete első pillanatait, és ahonnan egy hasonló hajóval vitték el tőle.

Ahogy lefelé ment a hajóról, az utasok sietős lépéseitől ringó pallón, Ken teljesen valószínűtlennek érezte a környezetet, önnön helyzetével együtt. Meg kellett csípnie magát, hogy elhiggye, ez valóban megtörténik vele, és nem Amerikában álmodik alvás közben.

Különös módon, ahogy a lába először megérintette a japán földet, egy szokatlanul nyugodt és meghitt érzés töltötte el, mintha hazatért volna egy hosszú út után. Ken másfajta, felfokozottabb érzelmeket várt magától, nem ezt a furcsa, kellemes állapotot, ami olyan volt, mintha egyszerűen csak az otthonába érkezett volna. Ez az ellentéte volt mindannak, amit várt, és majdhogynem csalódott volt emiatt!

- Nem tudom, hogy Lucy Sinclair kijön-e elém a kikötőbe - mondta George, az asszony arcát kutatva a tömegben, megtörve Ken kaotikus gondolatait és érzelmeit. - De ha nem, magunktól is odajutunk az iskolába. Ha jól emlékszem, csak egy rövid sétára van innen. Natalie írt neki rólam, így biztos várja az érkezésemet, még ha rólad nem is tud, szóval biztos előkészített már valamit a számomra.

Már majd' egy jó órája ácsorogtak a kikötőben, figyelték a családok és a barátok érzelmekkel teli találkozóját, miközben George továbbra is kutatta a tömeget, hátha meglát valakit, aki Lucy Sinclair lehet.

- Nem úgy néz ki, mintha kijött volna elénk - ismerte be végül George egy óra múlva, amikor a tömeg már ritkulni kezdett és a hangos üdvrivalgások sorozata elcsendesedett. - Gyere, Ken, menjünk. Nincs értelme tovább várni, de azt hiszem, hogy az iskolában találkozni fogunk veled.

Összeszedték a bőröndjeiket, az utazóládáikat, és éppen indultak volna, amikor megláttak egy széltől összeborzolt hajú, izgatott középkorú nőt, úgy rohanva feléjük, hogy még a szoknyáját is feltúrta, hogy az ne akadályozza a futásban.

- Hé, várjanak! Véletlenül nem maga George Morley? A nagynéném megírta, hogy ezzel a hajóval érkezik, és megkért, hogy jöjjenek ki maga elé, nagyon sajnálom, hogy késtem, de problémám volt

az egyik lánnyal az iskolában - hadarta lihegve, aztán még hozzátette:
- Jaj, bocsánat, be se mutatkoztam. Lucy Sinclair vagyok.

Az előttük álló asszony pirospozsgás arcú, szőke, középkorú, tipikus amerikai nő volt, aki sikertelenül próbálta rendetlen haját a feje búbján kontyba kötve gondozottan tartani. George képtelen volt bármi hasonlóságot is találni közte és a magas, karcsú, mindig elegáns Mrs. Sinclair között, aki mindig tökéletesen rendezett frizurával és makulátlan ruhában jelent meg, bárhová is ment.

- Nagy ég, úgy néz ki, hogy az elegancia és jó ízlés kihagyott egy generációt a Sinclair családban! - gondolta tiszteletlenül, miközben kinyújtotta a kezét és hangosan azt mondta: - Köszönöm, hogy kijött élénk Miss Sinclair, de nem tegeződhetnénk inkább? Mellesleg, ez itt a barátom, Ken Pinkerton, és remélem, nem bánod, ha pár éjszakát velem lakna a panzióban, amíg saját helyet nem talál.

- Persze, hogy nem bánom, elvégre itt minden amerikai szeretettel várunk! Igazság szerint van is egy üres szobánk a számára az iskola mögötti vendégházban, azt nyugodtan használhatja, ha nálunk akarna maradni. Nem egy fényűző hely, de tető lesz a feje felett, meg egy ágy, ahol aludni lehet! - válaszolta Lucy Sinclair.

- Tréfálsz velem? Ez tökéletes, Lucy, jobb, mint amire számítottam az első napomon. Köszönöm! - mondta Ken láthatóan megkönnyebbülve. - Nem vagyok válogatós, csak annyi hely kell, hogy legyen hol aludnom, amíg ki nem ismerem magam kissé a városban. Most még ez egy teljesen ismeretlen hely számomra!

- Akkor meg is egyeztünk! - válaszolta élénken Lucy Sinclair. - Gyertek, induljunk, biztos mindkettőtök kimerült ezután a hosszú, undok hajóút után! Még mindig megrázkódom, amikor visszaemlékszem azokra a végtelennek tűnő napokra és éjszakákra a hajón, ahol nincs semmi, amivel elfoglalhatná magát az ember!

- És istenem, az a csodálatos érzés, amikor végre megpillantottuk a partokat!

Miközben Lucy Sinclair velük sétált a rövid úton a vendégház felé, George-nak eszébe jutott valami, és megkérdezte: - Mellesleg, mi történt a nagynénéddel, a tiszteletet parancsoló Mrs. Sinclairrel?

Még mindig itt van Nagaszakiban? Vagy nyugdíjba vonult, és ezért irányítod most már te az iskolát? Valahogy elfelejtettem ezt megkérdezni az unokatestvéredtől, Natalie-tól.

Lucy megrázta a fejét, és így válaszolt: - Nem, a nagynéném itt hagyta Nagaszakit néhány évvel ezelőtt, és visszatért Amerikába a rossz egészségi állapota miatt. Tudod, imádta ezt a várost és az általa alapított iskolát, és csak vonakodva tért haza! Valójában nagyon szeretett volna még évekig itt dolgozni. Miután Eleanor néni visszatért Amerikába, megpróbált rábeszélni, hogy jöjjenek ide, és vegyem át az általa annyira szeretett iskola irányítását. Elképzelheted, mennyire vonakodtam és mennyire nem akartam ezt felvállalni, jó ideig kellett győzködnie, amíg végre rábeszélte. Egy szép napon mégis beadtam a derekamat, és úgy döntöttem, hogy megcsinálom! Végül is én már Los Angelesben vezettem egy nagy iskolát, hát egy ilyen kicsit átvenni számomra semmiség, függetlenül attól, hogy helyileg ez Japánban van! Élvezem az iskola irányítását, de a bennem levő vállalkozói szellem nem tudta feladni, hát beindítottam ezt a vendégházat is! Kimért és elegáns nagynéném a bőrt is leszedné a képemről, ha megtudná, hogy egy közönséges üzleti vállalkozást is hozzáadtam a kimagasló iskolájához. Szóval, ha valaha is találkoztok vele, erről egy szót se, rendben?

Még mindig nevettek, amikor megérkeztek az iskolába, amit Mrs. Sinclair oly szeretettel indított el réges-régen, és ahol a szárnyai alá vette a fiatal és védtelen Csocso-szant, hogy elsajátíthassa az angol nyelvet, és ahol Csocso-szan végül maga is tanított.

Mintha a toroka kissé összeszorult volna, amikor George az ujjait végigfuttatta a megkopott faasztalok lapján. Bámulatos volt, hogy az iskolában szinte minden ugyanolyan maradt, mint amikor még utoljára itt járt, csak az emberek változtak.

Néhány perc múlva, anélkül, hogy tudta volna, Ken ugyanazok a göcsörtös fából készült panelborítású falak mellett haladt el, ugyanazokon a folyosókon sétált végig, ahol az édesanyja is számtalanszor elsietett oly sok évvel ezelőtt. Végül megérkeztek hátra, ahol Lucy egy kis házat építtetett és panzióként működtette.

Addigra Ken már túl kimerült volt ahhoz, hogy bármi másra is vágyjon, mint egy megnyugtató forró fürdőre és talán néhány óra pihenésre, mielőtt a következő lépését kitervelné.

Miután heteket töltött a hajón a kabinja durva, priccyszerű ágyn aludva, Lucy Sinclair panziójának szilárd, de rugalmasan puha matraca és friss ágyneműjének tapintása mennyei érzés volt számára!

Ken abban a pillanatban elaludt, ahogy a feje a finom, levendulaillatú párnát megérintette. Utolsó gondolata ez volt: - Nem hiszem el, de tényleg megérkeztem Nagaszakiba... és Pillangó itt van a közelemben...

✧ HUSZONHATODIK FEJEZET ✧

- Képzeld, megint befutott egy hajó Amerikából, Csocho-szan - röppent be Szuzuki izgatottan, amikor hazaért a piacról, hogy bevásároljon a vendéglőnek. - Ma mindenki erről beszélt a piacon. Azt mondják, hogy ez nemcsak egy közönséges kereskedelmi hajó, hanem egyike azoknak a nagy, új személyszállító hajóknak! Szóval megint tele lesz a vendéglő, de még többen is fognak jönni, mint bármikor korábban!

- Ez nagyon jó hír, Szuzuki-szan! - felelte Csocho elégedetten, a szája elé kapva a jobb kezét, mint mindig, amikor izgatott lett valamitől. - Azt hiszem, akkor mostanában nagyon elfoglaltak leszünk, és ennek épp itt az ideje már!

Egy ekkora hajó érkezése tele utással üdvös hír volt mindkettőjük számára, mivel a közelmúltban kevesebb kereskedelmi és haditengerészeti hajó horgonyzott le Nagaszakiban, és a vendéglőnek kisebb forgalma volt. A mindig találékony Csocho és Szuzuki kihasználták a kisforgalmú időszakot, és új recepteket próbáltak ki Mrs. Sinclair szakácskönyvéből. Mivel ezek az új ételek megfelelték Sharpless kóstolási próbáján, itt volt az idő, hogy a menülapra kerüljenek, tovább gazdagítva a gondosan kidolgozott és végigpróbált ételek sorát!

- Én is remélem, Csocho-szan - felelte Szuzuki, miközben elhúzta a vendéglő faredőnyét a bejárat előtt. Odabent csak két asztalnál ültek, alkalmazottak az amerikai konzulátusról.

- Hiányzik a tömeg, meg azok az éhes fiatalok, akik úgy követelőznek a jó falatokért. Olyankor annyira jól érzem magam mindig!

Csocho nem igazán aggódott a vendégek hiánya miatt, mert tudta, hogy amikor a karácsonyi szezon véget ér, tömegek térnek vissza Nagaszakiba. Ahogy Sharpless nyugtatgatta őket: - Ez az amerikaiak szezonális migrációs hulláma.

A kedves Sharpless-szan fő támogatójuk volt a Pinkerton halálát követő sötét napokban is. Ő volt az, aki a reménnyel életben tartotta Csocsót, folyamatosan emlékeztetve őt, hogy folytatnia kell az életét a fia miatt, és arra biztatta, higgyen abban, hogy újra találkoznak.

Valahogy Sharpless hitt benne, hogy amikor Pillangó kicsi gyermeke felnövekszik, megtalálja az utat vissza Nagaszakiba, és ennek a hitnek az energiájával éltette Csocsót.

Az asszony elmosolyodott, mikor visszaemlékezett a kis feljegyzésekre, amelyeket a bejárati ajtó alatt csúsztatott be a férfi, amikor ő megtagadta neki, hogy belépjen a házba. Néha képeket is eljuttatott hozzá, egy borzas hajú, serdülőkorban levő fiúról, akinek némely képen baseballütő volt a kezében. Sharpless képes volt elérni, hogy Csoco összeszedje a széttört élete darabjait és folytassa a mindennapokat, mert annyi minden más volt még, amiért élnie kellett. Sharplessnek végül sikerült meggyőznie Csocsót, hogy Benjámint Pinkerton egyszerűen nem érdekeltte meg, hogy miatta értelmetlenné váljon a saját élete.

Azon az estén a szélcsengők vadul harangozni kezdtek, és egy középkorú, kövérkés, pirosposzgás arcú nő esett be a vendéglőbe. Nyilvánvalóan nem volt hozzászokva a japán szélcsengőhöz. Csocsó-szan és Szuzuki még soha nem látta őt, bár valamilyen oknál fogva valahogy mégis ismerősnek tűnt a számukra.

- Álmodom, vagy Nagaszaki kellős közepén valóban létezik egy igazi amerikai kisvendéglő? - kérdezte a nő, miközben a mosolygó Szuzuki az egyik asztalhoz vezette. - A tábla szerint igen, és istenemre, most már én is látom, ez igaz!

- Szűzanyám, mit látok? - folytatta a vendégük, miközben lelkesen nézte a menüt. - Megrendelhetek egy szép darab sült marhaszeletet sok szafttal? El se tudjátok képzelni, mit jelent ez számomra az állandó hús vadászat után, egy olyan helyen, ahol az emberek csak halat, zöltséget meg rizst esznek! És egek ura, kenyér és krumpli a rizs helyett! Hihetetlen, hogy eddig hogyan nem láttam még meg ezt a vendéglőt!

Csak miután a magányos nő megrendelte mindazt, amit ő egy „valódi hazai vacsorának” nevezett, és felszolgálták neki a konyhában található legnagyobb darab marhaszeletet sülvé, zöldségsalátával és burgonyapürével bőven ellátva, akkor emlékezett vissza a nő, hogy még be sem mutatkozott. Mind Csocso-szant, mind Szuzukit annyira lehengette a lelkesedése és a bőbeszédűsége, hogy ők is elfelejtették megkérdezni, mégis kicsoda a látogatójuk!

- Ó, egyébként meg, ha kíváncsiak vagytok rá, a nevem Lucy Sinclair, néhány hónapja érkeztem Amerikából, hogy újból megnyissam a missziós iskolát az amerikai konzulátus mellett - magyarázta. - Hogy őszinte legyek, annyi volt a tennivalóm, hogy nem nagyon maradt időm Nagaszaki felfedezésére, ezért sikerült ennek a helynek elkerülnie a figyelmemet eddig!

Csocso, aki a konyhába igyekezett egy halom tányérral, megdermedt mozdulatában, és a szíve hevesebben kezdett verni. Sinclair, vajon ez csak egy véletlen volt, vagy ez a hölgy valamilyen módon kapcsolódott szeretett mentorához, Mrs. Sinclairhez?

Amikor az amerikai iskola vezetője, aki angolul tanította és később segített neki az amerikai vendéglő felállításában, rossz egészségi állapota miatt visszatért Amerikába, Csocso is meg Szuzuki is őszintén sajnálták, hogy elmegy. Nem tudták elképzelni Nagaszakit az elegáns Mrs. Sinclair parancsoló és megnyugtató jelenléte nélkül, és különösen hiányolták az angol iskola és a vendéglő környékéről. De végül is el kellett fogadniuk, mint az életükben megtapasztalt sok veszteségük egyikét. Ezen se tudtak változtatni, és az élet kitartóan ment tovább.

- Sinclair? - Csocso és Szuzuki egyszerre állt meg. - Régebben az iskolát egy Mrs. Sinclair nevű hölgy vezette! Rokonok lennétek?

- Hát persze, azok vagyunk - felelte Lucy Sinclair boldogan. - Az a Sinclair asszony, akit ti ismertek, aki itt élt és dolgozott, nos, ő a nagynéném, és ő volt az, aki rábeszélte, hogy idejöjjenek és folytassam az általa alapított iskola irányítását. Higgyétek el, nem volt könnyű dolga, hogy rávegyen, hogy hagyjam ott a kényelmes otthonomat, és

jöjtek ide, de most, alig néhány hónap múlva, azt kell mondanom, hogy nagyon megszerettem ezt a helyet!

- Akkor hát, ti ismertétek a nagynénémet?

- Igen, az amerikai konzulátusról valaki bemutatott minket neki, és nagyon közel kerültünk egymáshoz. Angolul tanultam Mrs. Sinclairtól, és ő munkát adott nekem, én oktattam később a fiatalabb lányokat a nyelvre az iskolában. Ugyanúgy, ő volt az, aki segítette elindítani ezt a vendéglőt, és megtanította nekünk, hogyan kell úgy főzni, hogy az amerikaiak az igazi hazai ízeket élvezhessék. Nagyon sokat köszönhetek neki!

- Igen, ebből máris ráismerek a kedves nagynénimre - kuncogott Lucy. - Egy lehetőséget se hagyott ki, ha olyan nővel találkozott, aki tanulni szeretett volna, és mindig támogatta azokat, akik vállalkozásba vágtak, hogy a maguk urai lehessenek!

- Soha nem értheted meg, mekkora szerepet játszott Mrs. Sinclair az életünkben! Távozása űrt hagyott a szívünkben és az életünkben, és még most is hiányoljuk őt, oly sok év után! - mondta csendesen Csocho, de szeme boldog könnyekkel ragyogott, mert úgy érezte, hogy a mentoruk valamilyen módon visszatért Nagaszakiba élénk unokahúgán, Lucy Sinclairen keresztül.

A két nő valósággal elárasztotta Lucyt a szeretett Mrs. Sinclairjükkal kapcsolatos kérdésekkel, mohón bármilyen hírré a volt mentorukról és az életéről Amerikában.

- Mi történt Mrs. Sinclairrel, miután visszatért Amerikába? - kérdezte Csocho kíváncsian, megragadva Lucy karját.

- Ki kell hangsúlyoznom, hogy a nagynéném nagyon szerette Nagaszakit, és nem szívesen tért vissza Amerikába - válaszolta Lucy. - Mindig azt mondta nekünk, hogy a szívét Japánban hagyta, de mivel a szervezete már nem bírta, eljött az ideje, hogy visszavonuljon. Sok munkámba került, hogy sikerüljön visszazoktatnom az amerikai életformához, azt meg kell mondanom! A nagynéném most már egy csendes helyen él, egy békés nyugdíjasotthonban, amelyet erdők és hegyek vesznek körül. Imádja a helyet, de még mindig nem áll készen arra, hogy feladja az itteni életét! Legutóbb, amikor utoljára

meglátogattam, az ideutazásom előtt, azzal foglalta el magát, hogy egyszerű japán szavakat tanított az ott lakóknak, és nagaszaki történeteivel szórakoztatta őket!

- Boldogan és elégedetten él ott? - kérdezte reménykedve Csocso. - Említett minket bármikor is?

- Azt hiszem, olyan boldog, mint amilyen lehet az adott körülmények között - mondta Lucy. - Azt tudom, hogy néha említett egy amerikai vendéglőt Nagaszakiban, amit valami Pillangónak nevezett nő vezetett. Mindannyian azt hittük, hogy ez csak egy idős hölgy rossz emlékezetének a szüleménye, mármint, hogy Nagaszakiban van egy amerikai vendéglő, amit egy Pillangó nevű japán nő alapított, hát ez elég vad történetnek hallatszik, nem igaz? És most kiderül, hogy ez a történet igaz, egyáltalán nem téveszme. Ha te vagy a tulajdonosa ennek az étkezőnek, akkor a te neved Pillangó, nem igaz? Akkor te vagy az, akiről a nagynéném beszélt! Láttam a szemét, amikor rólad mesélt, messze révedő, szeretettel teli pillantását. Tudom, mit jelentett számára a te kitartásod, pedig akkor én még azt hittem, hogy csak egy képzelet szülte pillangóról beszél. Most, hogy találkoztam veled, a nagynéném szavai értelmet nyertek!

- Igen, Csocso-szan vagyok, vagyis angolul Pillangó, ahogy Mrs. Sinclair néha hívott. - Csocso bólintott, örülve, hogy a szeretett mentora nem felejtkezett el róla, sem az itteni életéről, sem azokról a kedves pillanatokról, amelyeket együtt éltek meg.

- A családom tagjai mind vállalkozók voltak, én se vagyok különb, hát létrehoztam egy kis panziót az iskola mögötti kis házban - folytatta Lucy Sinclair, aki vonakodott otthagyni annak a kis vendéglőnek a hangulatos légkörét, amelyet a nagynénje is annyira szeretett.

A szeme megakadt egy nagyon elhasználódott, de gondosan őrzött szakácskönyvön, azon, amit Mrs. Sinclair otthagyt Csocsónak. Az asszony büszkén kiállította a könyvet egy bambuszállvány felső polcán.

-Jóságos ég! - sikoltott fel Lucy örömmel. - Szóval ide került a nagymamám szakácskönyve! Kérdeztem róla a nagynénémet, de csak

annyit mondott, hogy otthagya Pillangó vendéglőjében, és nagyon jó célra használják! Látom, hogy igaza volt, ennek a segítségével főzitek ezeket a nagyszerű ételeket, igaz? Egyébként meg néhány fiatal amerikai srác érkezett most a hajóval, az unokatestvérem barátai, ő kért meg rá, hogy vigyázzak rájuk. Az egyikük, a fiatalabb, említette, hogy azért jött Nagaszakiba, mert a gyermekkorából keres valakit. Azonnal elhozom őket ide, ahogy kipihenték a hosszú hajóút fáradsalmait. Végül is, ha valakit megpróbálunk megtalálni, egy vendéglő igen jó hely a kezdésre, és ugyanakkor az itteni ételek kiadósak és élvezetesek az éhes fiatalemberek számára! - fejezte be Lucy hevesen gesztikulálva.

- Köszönöm, szeretettel fogjuk üdvözölni őket és gondoskodunk majd róla, hogy jóllakjanak! - bölintott boldogan Csocso. A gyenge szezon után minden vendégre szükségük volt a vendéglőben!

Csocso és Szuzuki mosolyogva kísérték ki váratlan vendégüket, azután bezártak éjszakára. Régóta nem voltak ilyen jókedvűek, mint aznap este.

Amikor Lucy Sinclair visszatért a vendégházba a városban található amerikai vendéglő hírével, George és Ken már lefeküdtek, így reggelig várnia kellett, hogy a jó hírt elmondhassa nekik.

Másnap reggel, amikor mindenki leült a nagy halom vajjas pirítósból, rántottából és ropogós szalonnaszeletekből álló kiadós reggelihez, Lucy megütögette a fémtálca szélét, és nagy örömmel bejelentette: - Fontos mondanivalóm van! Tegnap este egy amerikai vendéglőbe botlottam itt, Nagaszakiban! Ráadásul a menü szereplő ételek mindegyike népszerű házi koszt és kiválóan van elkészítve! Képzeljétek el azokat a vastag, szaftos marhaszeleteket azután, hogy hónapokig a lábamat lejártam itt valódi húsáru után! Most őszintén, mondjátok meg nekem, szerintetek létezik ilyen vendéglő egy hagyományokat tisztelő japán városban?

- Ez csodálatos! - válaszolta George. - Minél hamarabb menjünk el oda vacsorázni. Én azt hallottam, hogy Nagaszakiban még most is nehéz találni tisztességes húst!

- Hogy került ide egy ilyen étterem? - kérdezte Ken érdektelenül. Számára egy ilyen vendéglő a legkevesebbet se jelentette most, mert nem igazán tudott gondolni az evésre. - Valami amerikai indította be?

- Ó, hát, most jön az érdekes része a dolognak! - válaszolta Lucy drámai módon intve az ujjával. - A tulajdonos egy japán nő, innen, Nagaszakiból. Tegnap találkoztam vele, nagyon megtetszett, elegáns, és stílusa van. Gyönyörű virágos kimonót viselt, és meg kell mondanom, hogy van valami abban, hogy a nők itt kimonót használnak. Egy kimonó valamilyen rejtélyes módon képes bárkit elegánssá varázsolni! - folytatta Lucy, kissé eltérve a témától, mint mindig, amikor valami miatt izgatott lett.

- A vendéglő, Lucy... - emlékeztette George enyhén bosszankodva Lucy Sinclair mellébeszélésétől. Vajon mikor jut el a lényeghez?

- Ja, igen, a vendéglő tulajdonosa, meg aki üzemelteti, az egy itteni hölgy, Csocso-szannak hívják. Ha jól értettem, angolul ez pillangót jelent - folytatta Lucy. - Gondolom, ez a beceneve lehet, nem gondoljátok? Mármint, nem hiszem, hogy valakit a születésekor így neveznének el! Mindennek a tetejébe a nő meglepően jól beszél angolul!

Lucy megállt a mondókájában, mert rájött, hogy ő az egyetlen, aki beszél, vagy akár csak lélegzik is. Hirtelen úgy tűnt, mintha az egész szoba mozdulatlaná fagyott volna.

- Mi van, srácok? - kérdezte az asszony idegesen. - Valami rosszat mondtam?

Amikor senki se válaszolt, Lucy bosszúsan megköszöörülte a torkát: - Tényleg, most mi folyik itt? Ez a Csocso-szan valami szellem, vagy egy holtjából feltámadt ember, vagy mi a csuda? Úgy tűnik, mintha mindketten lebénultatok volna!

- Azt mondtad, hogy a tulajdonos neve Csocso, mármint Pillangó? - kérdezte Ken végre, és a hangja reszketett a visszafojtott érzelmektől.

- Igen. Ezt mondtam, hangosan és kristálytisztán - vágott vissza az asszony ingerülten. - Gyerünk már, mi van veletek?

- Valami olyat mondtál most nekünk, ami nagyon sokat jelent számunkra, különösen Ken számára, sokkal többet, mint amit valaha is el tudnál képzelni, Lucy - mondta George. - Nagyon rosszul esne, ha most megkérnélek, hogy hagyj néhány percre magunkra, hogy négyszemközt beszélhessek Kennel? Utána mindent el fogunk mondani!

- Rendben - vont vállat Lucy. Világosan látható volt, hogy nagyon is elvárja a magyarázatot minderről, ráadásul minél hamarabb, de végül kegyesen elhagyta a helyiséget.

- George, hallottad, mit mondott Lucy? - kiáltott fel Ken, még mielőtt az ajtó bezáródott volna Lucy mögött. - Elképzelhető lenne, hogy ennek a vendéglőnek ugyanaz a Csocso-szan a tulajdonosa, mint aki az én édesanyám?

- Találgatni lehet, de a Csocso vagy a Pillangó nem olyan név, amit túl gyakran használnának erre felé, ez inkább egy becenév. Mindenesetre csak olyan valaki vágna itt bele egy amerikai vendéglőbe, akinek különleges kötődése van Amerika és az amerikaiak iránt, ebben egyetértesz? - fejtette ki a nézetét George. - Természetesen az egyetlen módja annak, hogy bizonyosságot szerezzen, ha odamész, és saját magad tekinted meg a helyet.

- Ez túl valószínűtlen, hogy ilyen könnyű lenne megtalálni az anyámat ebben a hatalmas városban. Gyanúsan egyszerűnek tűnik. Hetekre meg hónapokra számítottam, hogy akár csak hírt is találjak róla! Érted ezt, George? Félek odamenni, hátha ez csak egy vaklárma!

- Nézd, Ken, az élet tele van meglepetésekkel, és néha nem olyan nehezek a dolgok, mint gondolnád - felelte George gyengéden. - Menjünk el a vendéglőbe, nézzünk körül, már most délben, ahogy megnyitják. Tudom, hogy nem volt könnyű felnőned úgy, hogy nem igazán tudtad, hova tartozol, és olyan érzéssel, mintha egy darab az életedből hiányozna - folytatta. - De az élet néha megtesz egy teljes kört, és egy ponton visszatér az eredethez. Akkor rendbe kell hozni az ellazult végeket. Ez az oka annak, hogy egészen Nagaszakiig utaztál,

hogy végre megtaláld a hiányzó láncszemeket, és egészsé tudd mindkettőtök életét.

A fiatalember bólintott, nyelt egyet, megköszönte a torkát, majd válaszolt: - Igazad van, George, menjünk el az étterembe, ahogy kinyitják. Végül is majd' körbeutaztam a földet, hogy megtaláljam azt a nőt, aki engem szült, így nem hátrálhatok meg gyáván attól való félelmemben, hogy vajon mit találok ott.

George bólintott, és szó nélkül kinyitotta az ajtót, hogy beengedje Lucy-t, aki elpirult szégyenében, mert elkapták, amint a kulcslyukon keresztül hallgatózott.

George végül lépésről lépésre elmondott Lucynak mindent, elmesélte Benjámín Pinkerton, Csocso-szan és a fia két világot átfedő elképesztő történetét.

Az emberi érzelmek ezen érdekes színjátékának részeként Lucy nagynénje, Mrs. Sinclair döntő szerepet játszott Csocso-szan életében. Mentorába és „amerikanizálta” védencét oly mértékben, hogy a fiatal Pillangó megtanult angolul, megtanulta az amerikai szokásokat és kultúrát, hogy örömet szerezhessen élete szerelmének, Benjámín Pinkertonnak. Végül még arra is felkészítette, hogy amerikai vendéglőt nyisson, miközben várta, hogy a „férje” és a fia visszatérjen hozzá.

Túl sok volt ez egy érző szívű amerikai nő számára, aki eddig még soha nem szembesült bonyolult helyzettel az életében, és aki most együttérzésében sírni kezdett.

- Istenem - sóhajtott fel Lucy Sinclair, - micsoda történet! Szegény megtévesztett Pillangó lány, aki annyira hitt a házasságban azzal az amerikai fiúval, aki végül elhagyta őt és még a fiától is elszakította... Ő meg csak várt, várt, évekig! Ez egy annyira különleges és érdekes történet, hogy valakinek színre kellene vinnie! - tette még hozzá.

✧ HUSZONHETEDIK FEJEZET ✧

Amikor Ken Pinkerton arról álmodozott, hogy mi lesz, amikor végre megtudja, hol találja meg az édesanyját, úgy képzelte, hogy egy percet se vár majd, hanem azonnal indul, hogy végre találkozhassanak.

Furcsa módon az a fiatal férfi, akit egész életében egy nő kísértett, most, amikor végre szembesülhetett volna vele, képtelen volt arra, hogy odarohanjon. Mintha félt volna attól, hogy mit talál az út végén, és hogy ez milyen hatással lesz rá és az életére azután.

Ha Ken jobban bízott volna magában, talán vár egy kicsit, hogy mire találkoznak, már ne legyen teljesen idegen a városban, és ezáltal jobban megérthessék egymást. De amilyen sebességgel most a dolgok kibontakoztak, az túl gyors volt a számára, úgy érezte magát, mintha egy ár ragadta volna el.

George megértette ezt a belső konfliktust, és nem erőltette, hogy lépjen azonnal.

- Bármikor, amikor úgy érzed, hogy készen állsz - mondta és ránézett Lucy Sinclairre, aki türelmetlenül és reménykedve topogott, sürgetve, hogy most rögtön induljon mindenki Pillangóhoz a hírrel, hogy megvan a rég elvesztett fia.

Másnap, egy álmatlan éjszaka után Ken döntött, és kiosont a vendégházból, hogy a kikötő mellett levő kis mellékutcába menjen. Egyedül akart menni, mert úgy érezte, hogy az anyjával való találkozás annyi év után csak az ő pillanatuk kell, hogy legyen, ez senki másra nem tartozik. Gyaloglás közben nem tudta pontosan, hová tart, míg meg nem látta a színes táblát az amerikai zászló piros, kék és fehér színeivel, rajta a feliratot: „Csocso amerikai vendéglője”.

Önmaga és a pillanat hatása ellenére se tudta Ken megállni, hogy ne mosolyodjon el. Valaki, helyesen vagy helytelenül, de nyilvánvalóan azt gondolta, hogy semmi sem lehet csábítóbb egy amerikai gyomor számára, mint az otthonának hazafias színei!

Még nem jött el az ebédelés ideje, így hát a vendéglő majdnem üres volt, kivéve néhány korai madarat az egyik asztalnál.

Ken szíve olyan erősen vert, hogy úgy érezte, kiugrik a méhkasából, amikor a vendéglő ajtajánál megállt, és egy kimonóban lévő nő odalépett hozzá, hogy üdvözölje.

Ő lenne Pillangó? Valószínűleg nem, mert ez a nő nem volt olyan szép és elegáns, mint ahogy mindenki leírta Csocso-szant.

- Irashai masai, üdvözöllek - szakította félbe a gondolatait a nő szelíd hangon. - A nevem Szuzuki. Megengeded, hogy az egyik asztalhoz vezesselek?

Ez nyilvánvalóan egy betanult mondat volt, hogy mindig így üdvözölje a vendégeket.

A feszültség egy hosszú sóhajban engedett fel, mintha egy felfújt léggömb eresztett volna le, miközben követte ezt a Szuzuki nevű nőt egy amerikai stílusú, kétszemélyes faasztalhoz az egyik félreeső sarokban. Képtelenségnek hangzott, de szinte megkönnyebbült, hogy a nőt Szuzukinak hívták, és nem maga Pillangó volt előtte. Így legalább kapott néhány percet, hogy összeszedje magát...

Amikor a nő a kezébe adta az angol nyelvű menüt, Ken úgy döntött, hogy ez nem folytatódhat így örökké, lehetetlen úgy kimenni innen, hogy ne tett volna semmit se. Most vagy soha. Végre kibökte a kérdést: - Azt mondtad, hogy téged Szuzukinak hívnak? Van itt még valaki, akinek a neve Csocso-szan?

- Hát persze, Csocso-szan ennek a vendéglőnek a tulajdonosa és ő a főnököm - mosolyodott el Szuzuki, és hangja tele volt büszkeséggel. Egyértelmű volt, hogy nagyon szereti és tiszteli Pillangót. - Ismered őt, vagy talán hallottál már róla? Én még nem láttalak itt téged, tehát úgy gondolom, most érkezhettél Amerikából, nem igaz? Talán éppen azzal a hajóval, ami most a kikötőben horgonyoz?

- Igen, azzal a hajóval érkeztem Nagaszakiba. Azért jöttem, hogy megtaláljak valakit a múltamból - válaszolta Ken. - Szuzuki-szan, tudod, hogy ki vagyok?

- Sajnálom, de igazán nem tudom, hogy ki vagy - mondta Szuzuki bocsánatkérően. - Olyan sok vendég jár ide, hogy nehéz néha mindenkire emlékezni. Talán már voltál itt? Nagyon szégyellem magam, hogy nem emlékszem rád.

- Emlékszel egy Dzsinszei nevű gyermekre, akit elvittek Amerikába? - kérdezte Ken halkán.

Szuzuki egyik kezét a szájához kapta, a japán nők tipikus gesztusaképpen öröm vagy nagy megrázkódtatás idején. A lány elsápadt és elejtette a kezében tartott tálcát. A padló hamburgerek és hasábburgonya színes kavalkádjává vált.

- Dzsinszei? Csocso-szan fia? - suttogta végül, a kezét még mindig a szájánál tartva. - Miért kérdezed ezt tőlem? A fiú nagyon régen elment Nagaszakiból az apjával! Ne is beszélj erről Csocso-szannak, mert megszakad a szíve.

- Én vagyok az a gyermek, és visszajöttem Nagaszakiba, hogy megtaláljam Pillangót!

- Ez lehetetlen!

Szuzuki egész közel ment hozzá, hogy az arcába nézzen, annyira, hogy Ken még a nő izgatott lélegzését is megérezte a bőrén.

Aztán megérintette a fiút, mintha meg akarta volna győzni magát, hogy egy hús-vér emberrel áll szemben, nem pedig valami szellemmel vagy kísértettel.

Ezt követően sírni kezdett. Olyan hangosan zokogott, hogy a konyhából kirohant egy másik, kimonós nő.

- Mi történt, Szuzuki-szan? - kérdezte a nő aggódva, és semmit nem értve, miközben a továbbra is zokogó Szuzuki az ujjával egyre csak Kenre mutogatott. - Kérlek, nyugodj meg, nem szabad megriasztanunk a vendégünket.

Ken elbűvölten nézte a nőt, biztosan tudta, hogy Csocso-szan áll előtte. Nem volt képes levenni a szemét róla. Kissé magasabb volt, mint Szuzuki, és bár az arcán már észrevehető volt a kor, még mindig gyönyörűen és elegánsan nézett ki, tökéletesen fésült frizurájával és hibátlan bőrével.

Ken Pinkerton sokat töprengett azon, hogy vajon milyen lesz az első találkozója a japán édesanyjával. Most, hogy ott állt vele szemben, különös módon teljesen nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak érezte magát. Nem volt semmi tűzijátékszerű a találkozásukban, nem hullottak a könnyek, pedig a képzeletében ezek mind részei voltak az első pillanatoknak.

- Ha te vagy Csocho-szan, vagyis Pillangó, akkor te vagy az én édesanyám - találta meg Ken a hangját, megtörve a feszültséget.

A nő megmerevedett, kezét a szája elé kapva a klasszikus japán gesztussal, és Ken szinte sajnálta, hogy ilyen hirtelen jelentette be neki a hírt.

Az asszony elsápadt, és megragadta a legközelebbi szék háttámláját, hogy megtámassza magát, aztán leült, mielőtt kicsúszott volna a lába alól a talaj.

- Igen, Csocho vagyok - lehelte alig hallhatóan, de Ken mégis hallotta, mit mondott. Akkor, ott, abban a pillanatban, amire mindketten oly régóta vártak, csak ültek egymással szemben abban a kis vendéglőben, amit az édesanya a gyermeke miatt kezdett el működtetni egykor, és mindketten csak erre a különleges pillanatra tudtak koncentrálni.

Csocho végül felzokogott, de a könnyei az álmai valóra válásának voltak a hordozói, és nem egy drámai kitörésnek, mint amelyet Ken oly sokszor elképzelt a hosszú hajóút során.

Ken végül megmozdult, megfogta az édesanyja apró kezét, amely annyira finomnak tűnt, hogy attól félt, eltöri. Az anya és fia közötti első fizikai kapcsolat oly sok év után, megrendítő volt, Ken érezte, hogy az édesanyja könnye a kezére folyik.

Pillangó néhány pillanattal még zokogott, de mire Szuzukit hívta, már ismét fegyelmezett volt, és a hangja meglepően nyugodtnak hallatszott.

- Szuzuki-szan, kérlek, zárd be a vendéglőt mára. Dzsinszeinek és nekem nagyon sok megbeszélőnk van.

Miután néhány tiltakozó vendéget kitessékeltek, a redőnyökkel bezárták a helyet és Csocso egy hátsó kis szobába vezette Kent, amely az irodája, és egyben a pihenőhelye is volt.

Mintha nagy távolságból hallotta volna a fiatalember hangját, aki azt mondta: „Anyám... a fiad vagyok, Ken Pinkerton..

Kissé tétovázva odament Kenhez, jobb karján az ingujjat felhajtotta a könyök fölé, és végigfuttatta az ujjait ott, ahol négy anyajegy egy majdnem szabályos négyzetet alkotott.

- Nézd Szuzuki-szan, emlékszel erre az anyajegyre, még mindig ott van! - mondta könnyekkel az arcán. - Ó Dzsinszei, igazából! Dzsinszei visszajött hozzánk!

- Fiam, tudod, hány évig vártam rád! Mennyi levelet írtam neked éjszakánként, hogy soha ne felejtsem el az én kicsinyemet! Bocsáss meg, hogy elküldtelek apáddal Amerikába, összetört a szívem akkor, de ez a te érdekedben történt...

Ez volt az a pillanat, amikor minden gát megszűnt. Ken átölelte elveszített édesanyját, és érezte annak görcsös sírását és a könnyeit az ingén.

Miután egy életen át azon töprengett, hogy kicsoda is ő, álmainak darabjai végre kezdtek összeállni! Jázmin, igen, végre rájött az édes virágillat forrására, a gyermekkori álmaiban feltűnő asszony illatára!

Ahogy anya és fia tartották egymást, az idő eltűnt, és újra egy domb tetején lévő kis házban találták magukat, ahol a gyönyörű Csocso az apró kisfiát tartotta a karjában, és bolyhos, világos haja illatát lélegezte be, miközben altatódalt dúdolt neki.

Az egész éjszakát átbeszélték, hogy elmondjanak mindent egymásnak a hiányzó évekről, megpróbálva a hosszú éveket néhány órába összesűríteni, mintha ez lett volna az utolsó napjuk. Már hajnal volt, a nap első sugara megvilágosította az eget, mire kimerülten elaludtak.

Szuzuki, a szolgáló, aki egykor úgy vigyázott Kenre, mintha a saját gyermeke lett volna, gyengéden betakarta őket.

A pillanat az övék volt, és senki sem tudta elvenni tőlük...

✧ EPILOGUS ✧

A sötétség segítette a gyönyörű holdfényt, hogy ezüstös csillogással borítsa be Nagaszaki utcáit azon az éjszakán. A hold fénye megvilágította a kikötőbe tartó Csocho kecses alakját is, aki utoljára zarándokolt a kikötőbe azon az úton, amelyet hosszú évekig hetente, naponta megtett kétségbeesetten és reménykedve, amikor egy-egy idegen hajó érkezett a kikötőbe.

Az asszony egy fényes, kék színű kimonót viselt, vörös obival. Néhány nappal ezelőtt összerakta a pillangóval hímzett fekete kimonókat, Pinkerton kedvenceit, amelyekből addig minden nap kikészítettek egyet, a férfi visszatértére várva. Elérkezett az út vége, Csocho készen állt arra, hogy örökre elzárja ezeket a kimonókat.

Csocho könnyedén lépkedett, tudta, hogy most utoljára teszi meg ezt a zarándokutat. Ennyi év után végre elengedte Pinkertont az életéből, és így megszabadult ennek a mindent tönkretevő szerelemnek a bilincseiből, megtalálta belső harmóniáját.

Soha nem felejtí el azt a napot, amikor a vendéglő ajtaja kinyílt, és egy fiatalember lépett be, aki valahogy ismerősnek tűnt, valami hihetetlen módon mintha még az illata is ismerős lett volna. A szavai mintha valami álomból, mintha egy másik korból, egy másik világból szóltak volna hozzá...

- Szervusz, Csocho-szan - mondta a fiatalember. - Nem tudom, emlékszel-e rám, de én a fiad vagyok, Ken Pinkerton, most érkeztem Amerikából. Egész életemben téged kerestelek!

- A fiam... Ken... Dzsinszei...? - kiáltott fel a nő. - Lehetséges lenne? Nem, nem... hiszen Dzsinszei messze, Amerikában van, és nem itt, Nagaszakiban!

- Emlékszel erre, anyám? - folytatta a fiatalember.

Csocho remegő kezekkel nyúlt a lánc után, amit Ken leakasztott a nyakáról, rajta egy kis medálban egy hajtincs volt. Ezt a láncot aznap

csomagolta össze Dzsinszei többi holmijával, amikor átadta a gyermeket, hogy Amerikába vigyék.

- Dzsinszei... Ken... valóban te vagy az? - suttogta, és végre átölelték egymást.

A fia, már felnőtt férfi, eljött, hogy megkeresse őt, mint ahogy mindig tudta, hogy megteszi majd. A vég nélküli várakozás nem volt hiábavaló.

Zokogott, mikor eszébe jutott, hogy tartotta a karjaiban fia apró testét, és most a fia tartotta őt védőn. Csoco még soha nem érezte magát ilyen védetten, ilyen biztonságban. Dzsinszei, a fia, felnőtt!

Ez volt az a nap, amikor életének széttépett, összegabalyodott szálai végre kisimultak. A kör bezárult, anya és fia végre békére lelt.

Csoco tudta, hogy Kennek vissza kell mennie Amerikába, mert az ő élete ott volt, a menyasszonya ott várt rá, de számára a mindenséget jelentette, hogy Dzsinszei visszajött és megkereste őt. Ken hetekig próbálta rávenni Csocsót, hogy hagyja ott Nagaszakit, és térjen vele vissza Amerikába. Végre megtalálta az édesanyját, nem akarta újból elveszíteni.

Beszélt az életéről, és a menyasszonyáról, aki várt rá.

- Azt akarom, hogy találkozz vele, anyám, kérlek, gyere vissza velem - könyörgött Ken.

Végül egyedül szállt fel a hajóra, de megígérte, hogy a menyasszonyával ismét visszatér Nagaszakiba; egy ígéretet hagyott maga után, amiről nemcsak Pillangó, de Szuzuki is tudta, hogy megtartja.

Csoco tudta, hogy egyszer majd ő is eljut Amerikába, hogy megnézze a fiát és a családját, de egyelőre a vendéglőt még nem hagyhatta ott, ott voltak az éhes amerikai fiúk, akiknek szükségük volt rá.

Ők lesznek a fiai addig, amíg el nem indul egyszer Amerikába...

Megjegyzések

[1] A koi ponty a szeretet és a barátság jelképe Japánban.

[2] Japán ezen időszakában (Edo-kor) kétfajta házasság létezett: az elrendezett házasság és a szerelemből kötött házasság. A társadalmi hierarchia tetején az elrendezett házasságok voltak többségben, míg a köznép csoportjai szerelemből kötöttek házasságot.

[3] A pillangót japánul ,ehou'-nak hívják, magyar kiejtése cso.

[4] A csan egy kicsinyítő toldalék, amit nagymértékben kedvelt személyek esetén használnak. A csant használják többek között babákra, fiatal gyerekekre, serdülőkre, barátokra és nagyszülőkre is.

[5] Hagyományos, süllyesztett tűzrakóhely a japán otthonokban, fűtésre és az ételek főzésére egyaránt használták.

[6] Nagymama, nagynéni, vagy egy nagyon kedvelt idősebb asszony megszólítása.

[7] Nők rituális öngyilkossága harakiri helyett, rövid karddal vagy törrel a nyaki erület elvágva.

[8] A szan a leghétköznapibb japán utótag, szerepe jellemzően a tisztelet kifejezése, kortól és nemtől függetlenül.

[9] Japán szokás, valaki így ismeri el nyilvánosan, hogy hibázott, és kimutatja vétke megbánását.

[10] A gaidzsin szó magyarul idegent jelent. Noha maga a kifejezés semleges, burkoltan tartalmazza a „kívülálló” jelentést is, ezért lehet elítélő, lenéző társítást is beleérteni.

[11] Japánban a daru a jó szerencse és a hosszú élet jelképe, de a „boldogság madaráéna” is hívják.

[12] Akinek valamelyik szülője nem japán eredetű. Az évszázadokig elszigetelt Japánban a kevert vérűek megjelenését ebben az időszakban nem fogadták azonnal kedvezően, és nem kezelték őket egyenlőként.

[13] Egyfajta japán rizssütemény

[14] Az izakaya egyfajta japán bár, amelyben különféle apró, tipikusan olcsó ételt és harapnivalót szolgálnak fel az alkoholtartalmú italok kíséretében.